

Yêu Em Lần Nữa, Được Không Anh?

Contents

Yêu Em Lần Nữa, Được Không Anh?	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	18
4. Chương 4	26
5. Chương 5	32
6. Chương 6	39
7. Chương 7	46
8. Chương 8	55
9. Chương 9	59

Yêu Em Lần Nữa, Được Không Anh?

Giới thiệu

Không sai! Cô là người đứng ở trên cao, không bao giờ để người khác vào trong mắt. Hơn nữa những l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-lan-nua-duoc-khong-anh>

1. Chương 1

Lạc An Hải chưa từng nghĩ bản thân sẽ có một ngày tận mắt nhìn thấy tang lễ của mình.

Cô nhớ, cô ở trên máy bay, đang chuẩn bị bay đến Anh bàn bạc công việc hợp tác giữa hai bên, chỉ cần cô thành công, mọi người chắc chắn sẽ đứng về phía cô, sau đó vị trí tổng giám đốc Lạc thị chắc chắn sẽ là của cô.

Cô nắm chắc, cô biết mình nhất định sẽ thắng, nhưng ai có thể ngờ rằng, cô lại gặp phải tai nạn máy bay.

Thời khắc biết mình nhất định sẽ chết, cô vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, nỗ lực cố gắng trong mười năm, rốt cục sắp sửa đạt được mục tiêu, lại gặp phải chuyện này, thất bại trong nháy mắt.

Cô vất vả lâu như vậy, liệu mình đứng vững ở nhà họ Lạc, sắp sửa đạt được ước nguyện, dù thế nào cũng không để ai cướp đi mọi thứ của cô nhất là hai mẹ con nhà đó!

Cô từng thề, cả đời này sẽ không để yên cho hai mẹ con họ, sẽ không để cho bọn họ đạt được những gì họ muốn. Kết quả, ngay lúc cô sắp thành công, một giây cuối cùng kia, lại thua vì một tai nạn máy bay.

Cô không cam lòng một giây trước khi chết, trong lòng Lạc An Hải tràn ngập oán hận và không can tâm.

Sau đó, khi ý thức trở lại, cô đang phiêu lưu giữa không trung, bay xuống ngay chỗ cử hành tang lễ của cô.

Cô thấy ba đứng trước mộ cô, tóc dường như bạc trắng, khuôn mặt già nua đau đớn, bi thương..... Lạc An Hải không khỏi sửng sốt.

Đã rất lâu cô không thêm nhìn mặt ba, không ngờ ông đã già đi nhiều như vậy.

Từ khi ông cho hai mẹ con kia vào nhà, quan hệ giữa cô và ông trở nên vô cùng căng thẳng. Cô không còn gọi ông là ba nữa, cô đối địch với ba của mình ở khắp mọi nơi, lúc đối mặt cô luôn tỏ thái độ kiêu ngạo, khinh thường. Cô làm tất cả mọi người cảm thấy không thoải mái, nhìn bộ dạng bọn họ bức mình, tức giận, cô lại cảm thấy vô cùng thoải mái, từng này chẳng đáng là gì so với những việc mẹ cô phải chịu đựng.

Mẹ của cô yêu người đàn ông này sâu đậm cỡ nào, biết rõ ông cưới bà chỉ vì tiền thừa kế, bà vẫn không oán không hận, toàn tâm dâng lên tất cả, cuối cùng đổi lại là cả đời cô tịch, cô đơn cùng phần hận mà ra đi.

Càng làm cho Lạc An Hải không thể chịu đựng được là, lúc mẹ qua đời chưa được ba tháng ông liền cưới người đàn bà kia vào cửa.

Không, chính xác mà nói, khi mẹ còn sống, bọn họ đã ở bên ngoài yêu đương vụng trộm, ba đã muốn ly dị với mẹ, mà bà lại kiên quyết không chịu, cuối cùng ba đá cửa bỏ đi, khi trở về lại dẫn theo hai mẹ con nhà kia. Đối mặt với một người chồng vô tình như thế, mẹ cô ngày ngày bị thương ai oán, thân thể vốn không còn trẻ trung nay còn thêm tâm bệnh nên sớm không chịu đựng được mà ra đi.

Đây đều là lỗi của người đàn bà kia!

Lạc An Hải oán hận trừng mắt nhìn người đàn bà kia, nhìn thấy bộ dạng bi thương của bà ta, cô khinh thường hừ một tiếng, trong mắt toàn là khinh bỉ.

Cô không tin bộ dạng đau lòng của bà ta là thật, cô chỉ cảm thấy nó dối trá và kinh tởm đến buồn nôn!

Đối với người đàn bà kia, cho tới bây giờ Lạc An Hải vẫn không biểu hiện sắc mặt nào khác ngoài châm chọc cùng khiêu khích, chỉ cần nhìn thấy mặt người bà ta, hận thù trong lòng cô liền dâng lên, bởi vì hạnh phúc của bà ta là do bất hạnh của mẹ cô đổi lại!

Người đàn bà kia căn bản còn kém hơn cả mẹ, kể cả tướng mạo và gia thế, đều không thể so được với mẹ. Nhưng mà trong lòng ba chỉ có người đàn bà kia, cho dù bà ta đã kết hôn và có con rồi, ba vẫn như cũ chỉ có bà, vì bà mà lừa dối mẹ. Cưới bà ta vào cửa rồi, lại còn che chở, cung cấp đầy đủ, đối xử với con của bà như đứa con mình sinh ra, so với con đẻ còn tốt hơn.

Ở cùng bọn họ dưới một mái nhà, bọn họ là ba người một nhà vô cùng hạnh phúc, mà cô chỉ là người thừa trong cái gia đình ấy.

Rõ ràng cô là con cháu nhà họ Lạc, nhưng ba lại một lòng với hai mẹ con họ, thậm chí còn muốn giao Lạc thị cho đứa con hoang kia.

Ánh mắt Lạc An Hải chuyển qua người đàn ông mặc tây trang cao lớn. Mặt người đàn ông đó không chút biểu cảm, trầm ổn gần như lạnh lùng.

Lạc An Hải cười lạnh. Cần gì tới tang lễ này? Hư tình giả ý, cô chết rồi còn muốn cười nhạo, khinh bỉ cô!

Hai tay nắm chặt, trừng mắt nhìn tên đàn ông thối tha đó, trong lòng cảm thấy không cam tâm cũng vô cùng oán hận, nhưng mà bây giờ cô có thể làm gì hắn? Bây giờ cô chỉ là một u hồn lang thang phiêu bạt, cái gì cũng không thể làm được..... Lạc An Hải phần hận nhắm mắt lại, nắm chặt hai bàn tay đang run run.

Cô nhìn tang lễ kết thúc, mờ mịt không biết đi đường nào, theo bản năng đi theo ba “người thân” trở về nhà họ Lạc, lại lập tức cảm thấy hành vi của mình thực buồn cười.

Đây vẫn là nhà cô sao?

Không phải, từ lúc mẹ qua đời, hai mẹ con nhà đó vào cửa rồi, nơi này đã không còn là nhà của cô.

Nhưng cô kiên trì ở lại nơi này, cho dù có chán ghét hai mẹ con họ đến mấy, cô vẫn cứ ở lại chỗ này, bởi vì nơi này là chỗ mà cô nên ở.

Lạc An Hải mở to mắt, im lặng phiêu đảng. Cô về nhà, nhưng không ai nhìn thấy cô, trong đêm khuya, căn phòng to lớn nhưng lại yên tĩnh như vậy, chỉ còn có mình cô.

Cô nên đi nơi nào bây giờ? Nơi nào là chỗ thuộc về cô?

Bỗng nhiên có một thân hình bước vào phòng cô.

Cô sửng sốt, nhìn người đàn ông ngồi trên giường mình, ngón tay vuốt khung ảnh ở đầu giường, trong ảnh, khí thế của cô vô cùng kiêu ngạo.

Hắn đến phòng cô làm gì?

Cô vừa mới chết, hắn đã muốn phá bỏ phòng của cô rồi sao?

Lạc An Hải nắm chặt tay, oán hận nhìn hắn, chờ đợi động tác kế tiếp.

Nhưng cô đợi thật lâu, hắn vẫn duy trì động tác cũ, ánh mắt luôn luôn đặt trên khung ảnh, thẳng đến khi trời hừng sáng mới đứng dậy rời khỏi phòng.

Lạc An Hải nhíu mày, không hiểu hắn muốn làm gì.

Nhưng cô nghĩ, hắn nhất định có tính toán gì đó với cô, cô sẽ chờ xem, xem hắn làm gì để cướp hết những thứ thuộc về cô.

Cô thấy hắn làm thế nào ngồi lên vị trí tổng giám đốc Lạc thị, nhìn người đàn ông này làm thế nào nắm giữ Lạc thị trong tay, nhìn người đàn ông này giữa đêm khuya thanh vắng đi vào phòng cô, sau đó lại ngồi trầm mặc suốt đêm.

Cô không hiểu, vì sao hắn không phá hủy phòng của cô, ngược lại còn giữ tất cả đồ vật, giữ nguyên phòng cô như lúc cô ra đi.

Lạc An Hải nghi hoặc không hiểu, nhưng cô lại không thể hỏi, chỉ có thể mang theo nghi vấn trong lòng, im lặng nhìn cục diện trước mắt.

Cô đi bên cạnh người đàn ông này, nhìn ngày sinh nhật năm đó, hắn cầm bánh ngọt chạy vào phòng cô, nhìn cây nến cắm trên miếng bánh cháy đến khi tắt, rồi nhìn người đàn ông kia rời đi, tay khẽ vuốt qua khung ảnh.

Cô cứ như vậy nhìn suốt một năm.

Nỗi hận trong lòng biến thành nghi kỵ, từ nghi kỵ biến thành nghi hoặc, cuối cùng lại hóa thành chẳng thể hiểu, sau đó như thói quen, cô cứ mãi nhìn theo.

Nhìn cho tới khi ba cùng người đàn bà kia qua đời, nhìn người đàn ông đó tự tay tiễn đưa bọn họ, cả căn nhà lớn như vậy, giờ chỉ còn lại mình hắn.....

Hắn không cưới vợ sao?

Thân là tổng giám đốc Lạc thị, có bao nhiêu cô gái trẻ già măng mọc muốn gả cho hắn, nhưng hắn luôn lạnh nhạt với phụ nữ, ngay cả một chút chuyện xấu cũng không có.

Lạc An Hải nhìn người đàn ông đó, hắn luôn lạnh lùng một mình đi về, khi trở về phòng, hắn rất hay đến phòng cô, rất hay nhìn ảnh của cô.

Thần sắc của hắn luôn lạnh nhạt, ánh mắt đen tối thâm trầm, cô nhìn không ra hắn đang nghĩ gì, nhưng nhìn hắn như vậy, làm cho lòng cô tràn đầy dè dặt cùng phiền chán.

Đến một năm, hần nhận nuôi một bé trai cô nhi, nuôi nấng nó lớn lên, dạy nó tất cả, sau đó, cứ qua mỗi năm, hần lại thường hay ngắt xiu.

Cô nghe bác sĩ nói, hần bị ung thư phổi. Trừ việc đó ra, hần còn thường xuyên không cung cấp đủ dinh dưỡng cho cơ thể, lại thêm loét dạ dày, thậm chí làm rụng tóc và quá độ, nếu không an dưỡng tốt, bệnh tình sẽ ngày càng nghiêm trọng.

Lạc An Hải kinh ngạc nhìn thần sắc bình tĩnh của hần, biết được bệnh tình, hần bình tĩnh dị thường, không có một tia kinh hoàng, ngược lại lại trầm ổn đối mặt với tất cả.

Thái độ của hần có vẻ như luôn chờ thời khắc này tới, ý tưởng này làm Lạc An Hải không thể hiểu nổi, căng thẳng, nhìn ánh mắt người đàn ông kia.

Cô nghĩ đến hần nghiện thuốc lá nghiêm trọng, nghĩ đến hần ăn không đủ, ba bữa luôn thất thường, thân hình cao ngất kia ngày càng gầy nhom, nghĩ đến hần nửa đêm luôn tỉnh lại, sau đó ở trong phòng cô thao thức đến tận bình minh.

Nhìn người đàn ông kia ngồi lặng người, tay Lạc An Hải không tự giác nắm chặt, hơi hơi run run.

Không để ý bác sĩ cùng con nuôi khuyên can, hần cố ý về nhà, không muốn nằm viện, cũng không chịu điều trị bằng hóa chất.

Hần luôn đến phòng cô, ngồi trên giường của cô, sau đó lặng lẽ nhìn ảnh cô.

Mà cô, lặng lẽ nhìn hần.

Cuối cùng, cô tận mắt thấy tang lễ của hần hần an táng ngay bên cạnh cô.

Cô chạy tới trước mộ hần, bàn tay trong suốt vươn ra phía trước, khi bàn tay gần vươn tới bức ảnh trên bia mộ thì chợt ngừng lại, ánh mắt phức tạp nhìn bức ảnh, cuối cùng đưa bàn tay về phía trước, nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt ửng đỏ của người đàn ông kia.

Cô nhớ khi chết, hần vẫn cầm khung ảnh cũ trên tay, khung ảnh đó là ảnh của cô. Khi hần nhắm mắt lại, khóe môi lạnh lùng như đang nhướng lên, khi đó, cô phảng phất nghe được hần thốt ra một cái tên.

An Hải.....

“Đồ ngốc.”

Nước mắt im lặng chảy xuống, phần hận cùng không cam lòng không biết đã biến mất từ khi nào, chỉ còn lại bi thương đè nén nói không nên lời.

Thực sự rất đau.

Lạc An Hải giữ chặt lấy ngực, ngón tay run run dùng sức. Cô không hiểu, vì sao cô đã chết, tim lại còn có thể đau như vậy?

Tách nước mắt trong suốt rơi trên đất, bóng dáng trong suốt dần biến mất, cuối cùng, chỉ còn dư lại một tiếng khàn khàn khe khẽ lẩm bẩm.

Đồ ngốc.....

Trong thời khắc giọt lệ rơi xuống, Lạc An Hải chỉ nhớ rõ hô hấp không thông, đau đến nỗi làm cho nước mắt cô không ngừng rơi.

“Đồ ngốc.....”

“Tiểu thư? Tiểu thư! Tiểu thư!”

Lạc An Hải mở mắt ra, tầm mắt mơ hồ, cô nhìn thấy một khuôn mặt trẻ tuổi hơn so với giấc mơ kia, tim cô không khỏi loạn nhịp.

“Tiểu thư? Cô làm sao vậy? Có phải đang gặp ác mộng hay không?” Khuôn mặt người phụ nữ đầy lo lắng nhìn Lạc An Hải, đau lòng lau đi nước mắt đọng trên khuôn mặt cô, nghĩ rằng tiểu thư mơ thấy phu nhân vừa ra đi.

“..... Trần, vú Trần?” Lạc An Hải khiếp sợ nhìn người phụ nữ kia, người này là bảo mẫu chăm sóc cô từ bé đến lớn. Cô nhớ khi cô hai mươi tuổi, vú Trần rời khỏi nhà họ Lạc, ở cùng con dâu, giúp con dâu trông cháu, không còn giúp việc ở nhà họ Lạc nữa.

Tang lễ của cô, vú Trần cũng xuất hiện, cuối cùng khóc ngã vào trong lòng con.

Mà bây giờ..... Lạc An Hải kinh ngạc nhìn quanh bốn phía đây là phòng của cô, mọi cảnh vật xung quanh đều vô cùng quen thuộc.

Nhìn thân sắc tiểu thư mờ mịt, vú Trần càng đau lòng. “Tiểu thư, cô vừa mơ thấy phu nhân có phải không? Phu nhân thật là rất cố chấp, kết quả cuối cùng thì sao? Phu nhân mới đi không bao lâu, lão gia liền cưới người phụ nữ kia, hôm nay còn muốn đem mẹ con họ về, thật sự là.....” Vú Trần càng nói càng giận, cái chết của phu nhân thì đành thôi, nhưng bà lại càng vì cô tuổi còn nhỏ mà đã mất đi mẹ, chịu sự xa lánh của ba mà đau lòng.

Không có mẹ che chở, tiểu thư đáng thương nhất định sẽ bị hai mẹ con nhà đó bắt nạt!

Mẹ con? Về? Lạc An Hải nghi hoặc nhìn vú Trần, trong lòng dâng lên một cỗ kinh nghi (kinh ngạc + nghi hoặc), tim vì tin này mà đập nhanh hơn.

“Vú Trần, mẹ tôi qua đời ba tháng rồi phải không?”

“Đúng rồi! Mới ba tháng, người đàn bà đó chờ không kịp vào cửa, lão gia làm sao có thể đối xử với phu nhân như vậy?!”

Đáp án được chứng thực, Lạc An Hải không dám tin, cô cố gắng ổn định lại giọng nói run rẩy “Vú Trần, bà đi ra ngoài trước đi.”

“Tiểu thư?” Phát hiện sắc mặt cô tái nhợt, vú Trần lo lắng hỏi: “Cô cảm thấy không thoải mái ở chỗ nào?”

“Không có việc gì.” Lạc An Hải mỉm cười một chút. “Bà ra ngoài trước đợi tôi, bọn họ không phải đang về sao?”

“Lái xe nói hơn mười giờ sẽ tới, lão gia muốn cô chờ ở dưới lầu.” Nói xong câu cuối cùng, vú Trần một mặt tức giận. Biết rõ tiểu thư phản đối hai mẹ con nhà đó vào cửa, lão gia còn bảo tiểu thư xuống lầu nghênh đón, căn bản chính là bắt buộc tiểu thư tiếp nhận.

Nhưng dù sao bà cũng là người hầu, cho dù bất mãn thay tiểu thư cũng không thể nói được gì, chỉ có thể bất đắc dĩ và đau lòng nhìn cô chủ nhỏ tuổi.

“Tôi rửa mặt chải đầu xong sẽ đi xuống.” Thân sắc Lạc An Hải bình tĩnh, hai tay ở trong chăn nắm chặt, không ngừng run run.

Khi vú Trần đóng cửa rời đi, Lạc An Hải nhanh chóng nhảy xuống giường, chạy vội tới gương to phía trước, nhìn nhìn bộ dạng mình lúc này, ánh mắt đột nhiên thay đổi.

Áo ngủ tơ tằm màu lam bao quanh thân thể gầy gò, tóc đen như mây, xen vào đó là đôi mắt màu lá cọ. Trong khi đó, ngũ quan so với người phương Đông lại vô cùng thâm thúy, nhưng vẫn lộ ra một khuôn mặt tái nhợt, ngây ngô đây là cô, lúc này cô đang là một cô bé mười bốn tuổi, là lúc cô vô cùng kiêu ngạo và chứa đầy sự phản nghịch. Tấm gương phản chiếu rõ ràng khuôn mặt mờ mịt của thiếu nữ đối diện.

Cho dù trong lòng đã chắc chắn, cũng thật sự chứng thực, Lạc An Hải vẫn bị hình ảnh trong gương dọa ngây người, thậm chí có chút không thể tin được.

Cô biết đây là tình tiết đang lưu hành trong tiểu thuyết và phim truyền hình xuyên không hiện nay, khi xem loại phim nhảm chán này, cô chỉ cười nhạt, lại không ngờ rằng loại kịch tính này sẽ xảy ra với mình.

Cô chết, trở thành một luồng u hồn, lại trùng sinh, trở về năm cô mười bốn tuổi, nhưng lại trùng sinh đúng vào ngày này.

Cô nhớ rõ ràng, ngày ba cưới người đàn bà kia, cũng là ngày hai mẹ con họ bước vào nhà cô. Tài sản chưa bao giờ giao cho cha, ba lại mang người mới vào nhà, mà cô, người thừa kế nhà họ Lạc lại trở thành người ngoài.

Cô không cam lòng, cô phẫn nộ, cô hận ba vô tình với mẹ, hận người đàn bà vô sỉ kia, ngay cả đứa con của người đàn bà kia cũng vô cùng thống hận.

Cô đối nghịch với bọn họ ở khắp nơi, hành hạ bọn họ, chỉ cần thấy bọn họ khổ sở, trong lòng cô lại thấy vô cùng sung sướng.

Cô biết trừ người hầu trung thành với mẹ, không có người nào khác thích cô cả. Không sao, dù sao trong lòng cô chỉ có hận ý, đối với bọn họ chỉ có chán ghét, cô cho rằng người kia cũng giống cô, bởi vì dường như bọn họ đã đấu tranh cả đời với cô.

Nhưng bộ dạng của cậu sau khi cô chết quá cô đơn lại không thú vị chút nào cả, giống như kẻ đáng thương, đã sắp chết còn cầm ảnh của cô trong tay, miệng còn kêu tên của cô, giống hệt một tên ngốc, tên ngốc bất trị!

“Tên đàn ông ngu xuẩn.” Đại đột cùng ngu ngốc đều giống nhau!

Ngăn lại sự xao động trong lòng, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, hận ý cùng bất bình tích tụ lại, cô vẫn nhớ kỹ cho dù đã chết một lần, cho dù sống lại thêm lần nữa, nỗi hận trong lòng cô quyết không đổi. Nhưng mà kí ức chợt lóe qua, trong kí ức ấy hoàn toàn không phải là thống hận, mà là bộ dạng si ngốc, đáng thương của người nào đó.....

Nghe được tiếng xe bên ngoài, Lạc An Hải sững sốt, dường như không suy nghĩ, xoay người lao ra khỏi phòng.

Ngay cả dép lê cô cũng chưa mang, bước chân vội vàng, hỗn loạn, chân trần chạy thẳng xuống lầu, vừa khéo gặp ba người vừa mới bước vào.

Lạc An Hải dừng chân lại trước cửa, hô hấp vì chạy nhanh mà hỗn loạn, gấp gáp.

“An Hải.” Nhìn con gái mặc áo ngủ lao xuống, Lạc Thành Hòa lặng người. Tuy rằng không đồng ý với cách ăn mặc của cô, nhưng hôm nay tâm tình ông rất tốt, hơn nữa đứa con gái nghịch của ông thực nghe lời chịu xuống lầu, làm ông cảm thấy vừa lòng, cũng không muốn nói thêm cái gì nữa.

“Đến đây chào người này đi, về sau bà ấy chính là mẹ của con.” Lạc Thành Hòa giới thiệu người phụ nữ đứng bên cạnh với con gái.

“Chào cháu, An Hải.” Mai Phương khấn trương nhìn về phía Lạc An Hải chào hỏi, người phụ nữ khoảng chừng bốn mươi tuổi, mặc bộ sườn xám bạc ti hồng nhụy, mái tóc buông xõa đơn giản, tuy mộc mạc mà lại không mất đi vẻ dịu dàng.

Lạc An Hải nhìn Mai Phương, việc ngày hôm nay cô vĩnh viễn ghi nhớ. Người đàn bà trước mặt rất bình thường, so với mẹ thì chỉ có thể nói là một trời một vực, mà trong lòng ba chỉ có duy nhất người phụ nữ kia mà thôi.

Cô luôn luôn hận Mai Phương, đối với mấy hành động lấy lòng của Mai Phương chỉ cảm thấy buồn nôn, cho dù bây giờ, cô vẫn không ưa gì Mai Phương cả.

Nhưng dường như cũng không đến mức chán ghét đến cực điểm..... Lạc An Hải nghĩ tới việc mỗi năm đến ngày giỗ của cô, Mai Phương cùng ba tới trước mộ cô, luôn tự tay chuẩn bị đồ cúng bái, mỗi thứ trong đấy đều là đồ cô thích ăn nhất..... Cô không ngờ Mai Phương lại biết được sở thích ăn uống của cô.

Thấy Lạc An Hải nhìn chằm chằm mình không nói lời nào, trong lòng Mai Phương càng không yên, vội vàng tìm một đề tài khác, “Đây là Định Duệ, năm nay mười tuổi, là em của con.” Bà cúi đầu nhìn con, ho nhẹ, bảo đứa bé, “Tiểu Duệ, đến chỗ kia gọi chị đi con.”

Hàn Định Duệ ngẩng đầu nhìn người chị trong lời mẹ nói, mặt cứng đờ, không nói một câu nào.

“Tiểu Duệ.” Thấy con không nói gì, Mai Phương nhíu mày, cố ý nhắc nhở: “Không thể vô phép như vậy, mau gọi chị đi con.”

Hàn Định Duệ vẫn ngậm chặt miệng không nói, thậm chí quay đầu.

Mai Phương không vui, bà không thể tin con mình hôm nay lại không chịu nghe lời bà, điều này làm bà vô cùng nóng nảy. “Tiểu Duệ!”

“Thôi bỏ đi, đừng mắng Tiểu Duệ, nó còn nhỏ tuổi, nhất định là chưa quen.” Lạc Thành Hòa vỗ nhẹ tay Mai Phương, bảo bà không nên mắng con trai, bàn tay to kia xoa đầu Hàn Định Duệ, trên mặt không thể nào che dấu được sự yêu thương, nhưng lúc ông quay đầu nhìn về phía Lạc An Hải, tươi cười cũng đã thu lại.

“An Hải, về sau con là chị, phải quan tâm tiểu Duệ cho thật tốt, biết không?”

Lạc An Hải dời mắt khỏi người tên nhóc, chuyển đến chỗ Lạc Thành Hòa. Đối mặt với tên nhóc, trong mắt bà là ấm áp, yêu thương. Đối mặt với cô - con gái ruột của ông - lại hoàn toàn lạnh nhạt.

Cho tới bây giờ bà vẫn chưa hề nhìn về mặt của cô, ánh mắt ông nhìn cô chỉ có hờ hững, hoặc lúc bị cô chọc giận thì chỉ có phần nộ cùng thất vọng. Cô vẫn biết ba không thích cô, cô từng nghĩ, nếu như cô chết, ngay cả một giọt nước mắt ba cũng sẽ không rơi cho cô.

Nhưng mà, khi cô thực sự chết, cô lại nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng thường ngày của ba đột nhiên trở nên vô cùng đau khổ, bộ mặt tiêu tụy, già nua kia khiến cô không thể tin đó là ba của mình.

“Vâng.” Lạc An Hải đáp nhẹ một tiếng.

Nghe thấy con gái bình thản đáp lại, Lạc Thành Hòa vô cùng sửng sốt. Ông đã chuẩn bị tâm lý thật tốt để nghe những lời xúc phạm đầy khinh bỉ cùng căm phẫn của con gái, không ngờ được thái độ của con gái lại bình tĩnh, thản nhiên đến vậy.

Lạc An Hải không ngạc nhiên khi thấy ánh mắt sững sờ của cha, dù sao cô chưa bao giờ thuận theo ông, nhưng mà giờ cô không đủ sức để cãi vã ầm ĩ với ông, hoặc là do đã từng xảy ra chuyện này nên cô cũng chẳng còn hứng thú mà lặp lại.

Trong kí ức, cô nhớ rõ bộ dạng già nua của cha, Mai Phương làm bạn với ba trong ngày giỗ của cô, còn có người kia cầm ảnh chụp cô ngồi ngây ngốc đến hàng giờ.

Lạc An Hải mím môi, nhìn tên nhóc đáng ghét, dùng mệnh lệnh nói: “Này, theo tôi lên lầu, tôi mang cậu về phòng.” Bỏ xuống mấy câu nói đó, cô cũng không quan tâm xem tên nhóc đó có chạy theo mình hay không, cứ đi thẳng lên cầu thang phía trước.

Lạc Thành Hòa cùng Mai Phương đều sửng sốt, không ngờ Lạc An Hải lại dễ dàng tiếp nhận Hàn Định Duệ như vậy. Mai Phương vừa mừng vừa sợ, nhanh chóng tiến lên đẩy con trai, “Tiểu Duệ, mau, cùng chị lên lầu đi.”

Hàn Định Duệ bị mẹ đẩy lên phía trước, cậu do dự nhìn bóng lưng của Lạc An Hải, lại quay đầu nhìn mẹ, thấy mẹ gật đầu với cậu, cậu chần chờ một chút, mới xoay người chạy theo phía sau Lạc An Hải.

Lạc An Hải mang Hàn Định Duệ đến lầu ba. Lầu ba luôn là địa bàn của cô, trừ phòng ngủ của cô, ba gian còn lại là thư phòng, phòng âm thanh và phòng khách, mà phòng khách đã bị Lạc Thành Hòa sai người sửa sang, bố trí lại, biến thành phòng của Hàn Định Duệ, cách vách ngay phòng ngủ của cô.

Có lẽ là ba đã nghĩ một cách rất hồn nhiên, cho rằng cậu và cô ở cùng nhau có thể thuận lợi bồi dưỡng tình cảm. Lạc An Hải chỉ cười nhạt đối với loại suy nghĩ này.

Cô chưa từng bày ra vẻ mặt ôn hòa với Hàn Định Duệ, không phải châm chọc, khiêu khích thì cũng là khinh thường cùng ti bỉ, mà đối mặt với sự trào phúng của cô, Hàn Định Duệ luôn trầm mặc chống đỡ. Cậu giống như tảng đá, dù cô đánh chửi cậu như thế nào, cậu vẫn chẳng có chút phản ứng, khuôn mặt lạnh như tảng đá kia chưa bao giờ có biểu hiện gì, ngay cả một cái nhăn mày cũng không có.

Lại nói, cô đối với Hàn Định Duệ tuyệt không có chút ý tốt nào, vì có thể đạt được vị trí tổng giám đốc, ngay cả bồi nhọ cậu, chuyện xấu xa thế nào cũng đã từng làm qua - nói thật, cô sử dụng thủ đoạn ti bỉ này, ngay cả chính cô còn cảm thấy khinh thường mình, huống gì Hàn Định Duệ, nhất định là xem thường cô.

Nhưng mà sau mỗi chuyện xảy ra, thái độ của cậu vẫn y nguyên như lúc trước..... Lạc An Hải không hiểu, bọn họ chưa bao giờ sống trong hòa bình, thái độ của cô đối với cậu cực kỳ ác liệt, cô đối với hắn..... Rất xấu rất xấu xa.

Lạc An Hải quay đầu nhìn tên nhóc đi theo phía sau cô. cậu mặc áo sơ mi trắng đeo một cái túi chéo, giống như một tiểu thân sĩ, dáng người hơi gầy, cùng lắm chỉ cao đến bắp vai cô, tóc ngắn, ngũ quan tuấn tú mơ hồ có thể nhìn thấy được bóng dáng thiếu niên của cậu khi trưởng thành, ánh mắt này không giống như trong trí nhớ của cô luôn trầm ổn cùng hồ hững, mà là mang lại cảm giác dường như trong lòng cậu luôn luôn bất an.

Bất an? Cô không ngờ Hàn Định Duệ cũng sẽ thoát ra loại khí thế này, điều này làm cho cô cảm thấy thú vị. Trong những thói hư tật xấu, hoặc là đối phó với người nào đó theo quán tính bắt được nhược điểm thì cần phải công kích tới cùng, tuyệt không buông tha, để cậu khỏi thừa cơ mà phản kháng Lạc An Hải tiến lên hai bước, hơi hơi nghiêng mình, từ trên cao nhìn xuống bộ dạng của tên nhóc đáng ghét.

“Cậu sợ tôi sao?”

Hàn Định Duệ miễn cảm phát hiện ác ý của Lạc An Hải, khuôn mặt trẻ con căng thẳng, bước chân hơi lui về phía sau, ánh mắt lại càng thêm đề phòng.

Hắn biết nếu cậu thoát ra một chút sợ hãi, đối phương sẽ càng đắc ý, cũng sẽ càng muốn bắt nạt hắn.

Cha mất sớm, chỉ có mẹ nuôi dưỡng cậu, hoàn cảnh khắc nghiệt làm cho Hàn Định Duệ sớm trưởng thành, lại còn nói người khác luôn coi bản thân mình tài trí hơn người, cậu sớm đã hình thành thói quen phòng bị này.

Kinh nghiệm trải qua cho cậu biết, nếu cậu ngoan ngoãn chịu khuất phục, người khác sẽ càng gây thêm phiền phức cho hắn.

Sau vài lần bị một đám người vây đánh, cậu cùng thằng nhãi kia đánh nhau một trận, cho dù bị bao vây cũng nhất định không lùi bước, cuối cùng cậu cũng thắng, mặc dù toàn thân đều là vết thương, tuy rằng mẹ ở nhà vừa đau lòng vừa thoa thuốc cho cậu, nhưng kể từ lần đó, thằng nhãi kia đã không tới gây phiền phức cho cậu nữa.

Về sau mẹ gặp được chú Lạc, chú Lạc giúp bọn họ rời khỏi khu ổ chuột, lại cho họ một nơi nương thân vô cùng tốt, cho cậu đi học, giúp cậu và mẹ không phải ăn đói mặc rách, cũng không bị người khác xem thường, không sợ bị người khác đến đòi thu phí bảo vệ.

Hàn Định Duệ biết chú Lạc đã kết hôn, tuy rằng mới mười tuổi, nhưng cậu hiểu được quan hệ giữa chú Lạc và mẹ là sai trái. Mẹ từng ôm cậu, khóc nói với cậu, bà thực xin lỗi vợ của chú Lạc, nhưng mà bà không có cách nào khác, bởi vì bà không chỉ có một mình, bà còn có cậu, bà không muốn cậu chịu cảnh đói khổ, không muốn cậu cả đời cực nhọc đi lượm ve chai.

Vì cậu, người mẹ như bà có thể chịu sự hèn mọn, mọi ủy khuất đều nuốt vào trong lòng.

Tối hôm qua, mẹ nói với cậu, đến nhà họ Lạc, cậu sẽ có một người chị, người chị này sẽ không đối xử tốt với cậu, nhưng dù có bị bắt nạt, cậu vẫn phải nhẫn nhịn ở trong lòng, bởi vì bọn họ có lỗi với cô.

Hàn Định Duệ ghi nhớ lời nói của Mai Phương vào lòng, cho nên đối mặt với ác ý của Lạc An Hải, không hề ngoài dự đoán của cậu, sự kiêu ngạo của cô cũng không làm cậu lùi bước.

Mặt cậu không chút biểu cảm, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lạc An Hải, chờ động tác tiếp theo của cô.

Lạc An Hải yên lặng đối diện với tên nhóc, mười giây sau, không thấy được kết quả mình mong muốn liền cảm thấy không thú vị nhìn thẳng cậu, chẳng còn tâm trí đâu mà đi khiêu khích.

Mới có mười tuổi mà đã như vậy thì chẳng thú vị chút nào, khó trách sau này lớn lên lại buồn chán như vậy.

Lạc An Hải bĩu môi, đi đến sofa ngồi xuống. “Đây là phòng của cậu..... Rót chén nước cho tôi.” Cô khinh bỉ ngẩng đầu, nhìn về phía bàn trà thủy tinh.

Hàn Định Duệ không nói một câu, trầm mặc rót nước, đem cốc nước đưa cho cô.

“Thực nghe lời.” Lạc An Hải nhận lấy cốc nước, khuỷu tay dựa vào tay vịn sofa, nghiêng mặt, hai chân bắt chéo, uống nước.

Tư thế như vậy, lại chỉ mặc áo ngủ bằng tơ tằm, nếu cô hai mấy tuổi, chắc chắn là tư thế câu dẫn người khác, nhưng mà cô mới chỉ có mười bốn tuổi, bộ dáng này, chỉ giống như một đại tiểu thư vô cùng ương ngạnh hơn nữa lại còn thêm khí thế bức người.

“Này!” Lạc An Hải ngẩng cao đầu, tư thái kiêu ngạo. “Tôi không muốn phải giả vờ, như vậy cứ nói hết sự thực cho cậu biết tôi rất ghét cậu.” Bốn chữ cuối cùng, cô nói vô cùng chậm và rõ ràng.

Hàn Định Duệ vẫn trầm mặc, khuôn mặt trẻ con không hề có chút ưu thương nào cả, không có kinh ngạc, chỉ có hồ hững, con người đen lầy đường như không có tiêu cự.

“Tôi không chỉ ghét cậu, tôi còn chán ghét cả mẹ cậu.” Cho dù thế nào, cả đời này cô vẫn rất ghét Mai Phương, “Hai mẹ con các người đều làm cho người khác cảm thấy thực chán ghét!” Nhất là kẻ có bộ dạng đáng thương trước đây, càng làm cho người ta cảm thấy chán ghét.

“Tôi không muốn giả vờ làm chị em với cậu, nhớ kỹ, cậu họ Hàn tôi họ Lạc, cậu không phải em của tôi, tôi cũng không phải chị của cậu, lâu ba là địa bàn của tôi, tôi cho cậu ở bên cạnh là đã tốt lắm rồi, cậu tốt nhất cách xa tôi một chút, đừng tới làm phiền tôi, còn có.....”

Lạc An Hải dừng một chút, ánh mắt dao động, cô rũ mắt xuống, cúi đầu nói. “Tốt nhất cậu cũng chán ghét tôi.” Nói xong câu đó, không để ý tới phản ứng của cậu như thế nào, cô trực tiếp buông cốc nước, đứng dậy rời đi.

“Tôi sẽ không gọi cô là chị.”

Khi An Hải Lạc rời khỏi, một Hàn Định Duệ luôn luôn trầm mặc lại mở miệng. Giọng nói vô cùng trong trẻo của một đứa trẻ con, lại lộ ra kiên định.

Lạc An Hải quay đầu, khuôn mặt của tên nhóc đó vẫn không có biểu cảm, ánh mắt không hề trốn tránh, trực tiếp nhìn thẳng vào mắt cô.

“Cô vĩnh viễn không phải là chị của tôi.”

“Đúng.” Lạc An Hải mỉm cười, “Vĩnh viễn không phải.”

Vĩnh viễn!

Vĩnh viễn!

Hàn Định Duệ đã học năm tư của cấp tiểu học, Lạc Thành Hòa không muốn cho cậu học trường dành cho quý tộc, chủ yếu là lo lắng cậu sẽ bị những người ở đây bắt nạt và khinh bỉ, dù sao học sinh giới quý tộc hay nịnh hót hơn học sinh bình thường, hơn nữa ở chung một tầng giai cấp, chuyện thị phi cũng lan rất nhanh.

Ai chẳng nói tổng giám đốc xí nghiệp Lạc thị vợ vừa chết chưa được ba tháng đã cưới vợ bé vào cửa? Chuyện này làm cho nhà họ Hank phần nộ vô cùng.

Năm đó Lạc thị đứng trước nguy cơ phá sản liền cưới con gái độc nhất của nhà họ Hank, cùng nhà họ Hank hợp tác, được sự giúp đỡ của nhà họ Hank mới thoát khỏi nguy cơ phá sản, rồi từ đó trở thành xí nghiệp quốc tế, trở thành tập đoàn buôn bán quốc tế nổi danh thế giới.

Sau đó xí nghiệp của Lạc Thành Hòa dần dần độc lập, không cần dựa vào nhà họ Hank nữa, không chỉ ở bên ngoài tìm tình nhân, thậm chí còn vì người đàn bà kia, mà muốn ly dị với vợ.

Việc này ảnh hưởng rất lớn tới mặt mũi, người nhà họ Hank vừa đấm vừa xoa, nhưng mà vẫn cắt không được quan hệ giữa Lạc Thành Hòa và người đàn bà kia, hơn nữa gia tộc Hank cùng Lạc thị hợp tác rất phức tạp, vì đầu tư thất bại mà kinh tế khó khăn, không thể nào tách rời khỏi xí nghiệp Lạc thị, cuối cùng chỉ có thể nhắm mắt, mở mắt, có tai như diếc đối với hành vi của Lạc Thành Hòa.

Sau khi ông ngoại của Lạc An Hải qua đời, quyền kinh doanh của tập đoàn Hank sớm bị mọi người chia rẽ, bởi vậy tuy tức giận hành vi của Lạc Thành Hòa – dù sao đây chính bộ mặt của nhà họ Hank – nhưng cũng không thể nói gì được, dù sao tập đoàn Hank còn phải dựa vào quan hệ hợp tác với Lạc thị.

Lạc An Hải sớm biết tài sản nhà họ Hank này có bao nhiêu phần của cô, cô cùng những người khác cũng không có quan hệ thân thiết. Sau khi ông ngoại và mẹ qua đời, tài sản của bọn họ đều giao cho luật sư quản lí, trong đó có tài sản của nhà họ Hank cùng cổ phần của Lạc thị, một ít bất động sản cùng tiền mặt gửi ngân hàng, mà ngay cả Lạc Thành Hòa cũng không thể động đến, đợi khi Lạc An Hải hai mươi tuổi sẽ thừa kế.

Cho nên cho dù Lạc An Hải không đi tranh vị trí tổng giám đốc Lạc thị, dựa vào tài sản kế thừa, cô có tiêu xài ba đời cũng không hết.

Nhưng cô không cần, cô chỉ không cam lòng cho bọn họ cùng thừa hưởng, cho nên cô tranh đoạt với bọn họ, cô chiến đấu, chính bản thân mình muốn tranh đấu với bọn họ đến cùng.

Bây giờ ngẫm lại, Lạc An Hải cảm thấy lúc trước mình thật ngu ngốc.

Không biết có phải là vì khi trở thành một u hồn, nhìn tất cả những việc diễn ra, Lạc An Hải cảm thấy hận ý trong lòng mình giảm đi rất nhiều hay không.

Nhưng cho dù không hận đến cực điểm, nhưng người mà cô ghét thì cô vẫn cứ ghét.

Ăn xong bữa sáng, Lạc An Hải trầm mặc uống sữa, Lạc Thành Hòa ngồi ở vị trí chủ vị, ngồi bên cạnh là Mai Phương, Hàn Định Duệ ngồi đối diện với cô.

Cô thấy Mai Phương đổi cà phê của ba thành sữa.

“Sáng sớm mà uống cà phê là không tốt, uống sữa được không?” Mai Phương nhẹ giọng hỏi, nhưng mà không đợi Lạc Thành Hòa trả lời, bà đã vươn tay lấy ly cà phê đi.

Lạc Thành Hòa vốn muốn cướp cà phê về, nhưng mà Mai Phương trừng mắt nhìn ông, ông liền sờ sờ mũi, bưng cốc sữa lên, bất đắc dĩ cười: “Được, nghe lời em.”

Ghê tởm.

Lạc An Hải cảm thấy mình ăn không vô nữa, đặt cốc sữa xuống, đứng dậy chuẩn bị tới trường.

“An Hải.” Lạc Thành Hòa gọi cô lại. “Chờ Tiểu Duệ ăn xong, con cùng nó đi học chung, về sau hai con hãy đi học cùng với nhau, trường Tiểu Duệ học gần trường con mà.”

Hàn Định Duệ uống nốt cốc sữa, cũng đứng dậy đi theo.

“Tiểu Duệ, đến đây, túi sách cùng đồ dùng tiện lợi này.” Mai Phương đưa túi sách cùng đồ dùng tiện lợi cho con, sau đó nhìn về phía Lạc An Hải, trong tay cầm một cái túi đựng cặp lồng cơm, tuy rằng cười dịu dàng, nhưng lại không giấu được vẻ khấn trương trong mắt. “An Hải, dì có làm cơm hộp cho con, có muốn mang đến trường học ăn hay không?”

Lạc An Hải nhìn cái túi trên tay Mai Phương, trong túi là cặp lồng cơm ba tầng, cô nhớ lúc trước cô đã một tay hất văng thẳng lồng cơm ra chỗ khác, sau đó Lạc Thành Hòa tức giận, mà cô cũng chẳng thêm cái lại, bỏ đi nơi khác?

Mà hình như cô đã nói là không ăn cơm của gái điếm làm.

Lạc Thành Hòa tức giận đến muốn đánh cô, mà cô cũng kiêu ngạo ngẩng mặt trực tiếp đối diện với ông, trừng mắt nhìn cha, chờ bàn tay kia đánh xuống. Khi đó cô nghĩ rằng, nếu ba dám đánh cô, chắc chắn cô sẽ để bàn tay còn lại dấn lên người của Mai Phương.

Cuối cùng lại do Mai Phương ngăn cản, bàn tay kia không hề động đến cô, mà cô hừ lạnh, bỏ lại một câu giả mù sa mưa rồi liền xoay người rời đi.

Một lần nữa nhớ lại, Lạc An Hải cũng không muốn tái diễn cảnh đấy thêm một lần nữa.

Mà bây giờ – Lạc An Hải vươn tay, nhìn bộ dạng của bà vừa khấn trương lại chờ mong, khóe mắt cũng thấy Lạc Thành Hòa đang nhìn chằm chằm cô.

Lạc An Hải bỗng thấy xúc động muốn bật cười. Cầm lấy cái túi, cái gì cô cũng chẳng nói, mang theo túi xách ra khỏi cửa.

Mai Phương cùng Lạc Thành Hòa đều giật mình vì phản ứng bình tĩnh của Lạc An Hải, kinh ngạc, Mai Phương vừa mừng vừa sợ nhìn Lạc Thành Hòa, vẻ mặt thực sự kích động, mà Lạc Thành Hòa lại vô cùng bình tĩnh, hai ngày nay, Lạc An Hải thực sự dọa ông, hoàn toàn khác với bộ dạng cố chấp trong trí nhớ của ông.

“Nhớ hòa thuận với chị nghe con” Mai Phương xúc động nói với Hàn Định Duệ.

Hàn Định Duệ gật đầu.

Lạc An Hải cũng nghe Mai Phương nói, cô ngồi vào xe hơi, nhìn cũng không thèm nhìn Hàn Định Duệ đi theo vào trong xe, mặt chỉ hướng ra ngoài cửa sổ.

Lái xe nhấn nút nâng màn chắn cửa sổ, xe vững vàng đi thẳng phía trước.

Khoảng không gian yên tĩnh phía sau, cả hai người đều rơi vào trạng thái trầm mặc.

Lạc An Hải không hé răng, Hàn Định Duệ an tĩnh rút quyển sách giáo khoa ra khỏi cặp, chuẩn bị nội dung bài hôm nay.

Nghe thấy tiếng lật sách, Lạc An Hải liếc mắt nhìn tên nhóc bên cạnh, thấy cậu chuyên tâm đọc sách, trong lòng ác liệt lại trào lên.

“Này, không phải mẹ cậu muốn tôi và cậu sống chung hòa thuận hay sao? Cậu không buồn hé răng mà chỉ đọc sách, ngay cả nói cũng không nói, cười cũng không cười, chỉ ngoan ngoãn trước mặt mẹ cậu và ba tôi là sao?”

Hàn Định Duệ dời ánh mắt khỏi trang sách, ngẩng đầu, yên lặng nhìn về phía Lạc An Hải.

Lạc An Hải khiêu khích nhếch mi mắt.

“Mẹ tôi bảo phải sống chung hòa thuận với chị.” Hàn Định Duệ tạm dừng một chút, biểu cảm vẫn không thay đổi, giọng điệu lạnh nhạt mà bình tĩnh. “Cô là chị của tôi à?” Ngày hôm qua cô đã tuyên bố rành mạch, cậu không phải em trai của cô, cô cũng không phải chị của cậu.

“.....” Lạc An Hải quay đầu tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chán ghét tên nhóc này!

2. Chương 2

Lạc An Hải không có quá nhiều ấn tượng với những chuyện đã qua, khi đó trong lòng cô chỉ có phần nộ, chỉ nghĩ đến việc đối phó với Mai Phương như thế nào, như thế nào ngỗ nghịch với ba, không có hứng thú với những việc ở trường. Cô không có người bạn thân nào, luôn luôn độc lai độc vãng (một mình đi về).

Nhưng mà cô không hề học cái xấu, không uống rượu hút thuốc, không chạy đi pub hay tham gia party, ngay cả ma túy cũng chưa chạm qua. Đối với những chuyện sinh sự gây thơ hấp dẫn người xem này, Lạc An Hải hoàn toàn không có một chút hứng thú, cô cảm thấy loại chuyện này quá ngu ngốc, hơn nữa cũng không có ý nghĩa, người bị thiệt hại chính là bản thân mình, mà cho dù có hư hỏng đến mức nào đi chăng nữa thì ba cũng chẳng quan tâm đến cô.

Ngược lại, thành tích của cô rất tốt, hàng năm luôn luôn đứng nhất, cô thích cái cảm giác đứng ở trên cao, bề ngoài nhìn mọi người phải thán phục mình, hơn nữa cái tính cao ngạo này cũng làm cho nhân duyên của cô không tốt, tuy rằng cô thực sự xinh đẹp, nhưng tất cả nam sinh trong trường chẳng ai dám theo đuổi cô.

Không có nam sinh nào muốn có một người bạn gái vừa thông minh vừa mạnh mẽ lại thêm cái tính bất trị, cho dù Lạc An Hải rất xinh đẹp, là hoa hậu giảng đường của trường học.

Cho dù chỉ một lần, Lạc An Hải cũng không muốn làm ối quan hệ của cô và cậu tốt lên, cô với tên nhóc kia nói chuyện cũng không hợp, càng không cần nói đến việc làm bạn tốt của nhau.

Trường học dành cho giới quý tộc này phân chia giai cấp rất rõ ràng – kẻ có tiền cũng phân cấp bậc, mà Lạc An Hải lại là người của giai cấp trên. Cho nên tuy không có duyên với ai, nhưng chẳng ai bắt nạt được cô, ngược lại số người nịnh bợ cô nhiều vô số kể.

Nhưng mà Lạc An Hải đều rất lạnh lùng với những người này, dần dà, cũng chẳng ai dám tới gần cô nữa.

Lạc An Hải nhàm chán ngồi trong phòng học, một người ba mươi tuổi ngồi nghe chương trình học của cấp hai, cô không ngủ đã là tốt lắm rồi.

Nhấn nài đến gần giữa trưa, Lạc An Hải đang nghĩ xem có nên về nhà hay không..... Lúc này một cái cặp lồng cơm đột nhiên đặt lên bàn của cô.

Sau đó, Lạc An Hải nhìn thấy tên nhóc không nên xuất hiện ở đây đang kéo ghế, ngồi xuống đối diện cô.

“Sao cậu có thể ở đây?” Tên nhóc này không phải là học sinh của trường này, làm sao có thể vào được? Còn mang cả cơm đến, xem ra là muốn cùng cô ăn cơm trưa.

Không thể nào..... Buổi sáng khiến cô bực mình như vậy, bây giờ lại muốn bồi dưỡng tình cảm với cô sao?

Hàn Định Duệ yên lặng mở cặp lồng cơm ra, mặt không chút biểu cảm đáp lời, “Buổi chiều trường cho nghỉ, mẹ bảo tôi mang cơm trưa đến ăn với cô, ăn xong lái xe sẽ chở tôi về nhà.”

Nghỉ học? Lạc An Hải nhíu mày, trong trí nhớ không có màn này nha, nhưng mà cô chợt nhớ ra.

Lúc trước cô hất đổ hộp cơm mà Mai Phương chuẩn bị cho cô, Mai Phương đương nhiên sẽ không bảo con mình mang cơm đến ăn cùng cô, trừ khi muốn con trai bảo bối bị cô bắt nạt.

Xem ra là buổi sáng cô nhận hộp cơm của Mai Phương, làm cho bà cảm thấy cô đã tiếp nhận mẹ con bọn họ. Cho nên bây giờ tên nhóc này mới dám mang cơm tới trước mặt cô để ăn.

“Thật đúng là nghe lời, buổi sáng ở trong xe sao tôi không thấy cậu ngoan như vậy?” Lạc An Hải châm chọc cậu, không biết thế nào, vừa nhìn thấy tên nhóc, cô nhận ra mình có vẻ thích nói chuyện.

Cô còn nhớ, buổi sáng bị tên nhóc này đá xoáy ngược làm cho cô thật sự không thoải mái.

Hàn Định Duệ dọn xong cặp lồng cơm ba tầng, phía trên là hoa quả gọt sẵn, tầng thứ hai là cá rán, rau xanh cùng sườn, cuối cùng là cơm trắng với trứng ốp lếp.

Lạc An Hải nhìn Hàn Định Duệ cắt đôi miếng trứng ốp lếp, dịch vàng óng ánh chảy ra, chậm rãi thăm vào cơm trắng..... nhìn có vẻ rất ngon.

Hàn Định Duệ dùng đũa bới một chút cơm, nhắm nắp thưởng thức mới trả lời, “Lái xe nghe lời mẹ tôi.” Cho nên cậu không có lựa chọn nào khác là bị đưa đến trường của cô, lại còn đưa tới tận cửa phòng học, cho dù không muốn, vẫn phải mang theo cặp lồng cơm đến trước mặt cô.

Nhìn tên nhóc ăn uống, Lạc An Hải nhận ra mình cũng đói bụng.

Cô quay đầu nhìn chiếc túi để ở ghế dựa phía sau lưng, không thể nào đối nghịch với bụng của mình, đành phải mở hộp cơm ba tầng ra.

Tầng thứ nhất vẫn là hoa quả, nhưng của Hàn Định Duệ là táo, mà của cô lại là dâu tây, bên cạnh còn có một hộp sữa đặc nhỏ, tầng thứ hai là cà rốt xào trứng, đậu hũ nhồi thịt cùng thịt chua, tầng thứ ba là mì xào thịt lợn kho.

Tuy rằng ở nước ngoài, nhưng nhà họ Lạc vẫn theo lối sống cũ, luôn luôn duy trì thói quen ăn uống của người phương Đông, bởi vậy ở nhà họ Lạc không hay xuất hiện kiểu ăn của người phương Tây, trong nhà còn mời cả đầu bếp Trung Hoa nổi tiếng nhất.

Từ nhỏ Lạc An Hải đi học đã đem theo bữa riêng, hơn nữa so với cơm Tây, cô lại thích đồ ăn Trung Quốc hơn.

Nhìn cặp lồng cơm, Lạc An Hải nhíu mày. Cô ăn dâu tây cùng với sữa đặc; so với cơm, cô thích ăn mì hơn..... Qua hộp cơm này có thể thấy được dụng ý của Mai Phương.

Nhưng mà Mai Phương làm sao biết được sở thích của cô?

Nhìn thấy nghi vấn trên mặt Lạc An Hải, Hàn Định Duệ nghĩ đến sáng sớm mẹ đã bận rộn ở trong bếp, không nhận được nói: “Tối hôm qua mẹ tôi hỏi vú Trần cô thích ăn cái gì.”

Tuy rằng thái độ của vú Trần không tốt, Mai Phương cũng không để ý, cố gắng muốn biết Lạc An Hải thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, ngay cả hộp cơm màu xanh kia cũng tự mình đi mua, bởi vì biết cô thích màu xanh.

Lạc An Hải liếc Hàn Định Duệ một cái, hiểu được tên nhóc này đau lòng mẹ mình. Nghĩ cũng biết vú Trần không thể có thái độ tốt với Mai Phương được, nhưng mà cô cũng không cần lòng tốt của Mai Phương, đây là do bà ta cam tâm tình nguyện.

“Mẹ cậu cho rằng làm như vậy tôi sẽ cảm động khóc nức nở hay sao, sau đó sẽ chịu chấp nhận bà ta?” Lạc An Hải khinh thường hừ lạnh một tiếng, chậm rãi lấy thìa khuấy mì bỏ vào trong miệng, vừa ăn vừa nói: “Bảo mẹ cậu đừng có mơ.” Dù lấy lòng cô như thế nào, cô vĩnh viễn luôn chán ghét Mai Phương.

Ừm..... Thịt kho này rất ngon, hoàn toàn hợp khẩu vị của cô.

Hàn Định Duệ không đáp, biết bây giờ có nói thêm cái gì cũng chỉ chuốc lấy nhục mà thôi. cậu yên lặng ăn cơm trưa, Lạc An Hải cũng không đếm xỉa gì tới cậu, biểu thị công khai lập trường xong, cô liền hưởng dụng nốt phần cơm của mình.

Nhưng bọn họ không gây náo loạn, không có nghĩa là người khác sẽ chịu ngồi im lặng.

Đầu năm nay luôn gặp những người gây thương tổn không có ý tốt – nhất là những người không có duyên với Lạc An Hải. Tuy rằng không ai dám bắt nạt cô, nhưng những người đối địch với cô cũng không ít, mà trong đó sẽ có một số người thừa dịp nước đục thả câu, muốn thấy Lạc An Hải bị mất mặt.

“Trời ơi! Lạc An Hải, tớ có nhìn lầm không? Sao cậu lại mang cơm đến trường?” Người mới tới cố tình tỏ vẻ kinh ngạc, vừa nghi hoặc nhìn Hàn Định Duệ. “Thằng nhóc này là ai vậy? Sao chưa bao giờ tớ gặp qua nó? Tự dưng cậu có nhiều thêm người thân thích như vậy sao?”

Lạc An Hải ngược mắt, vừa nhìn cô gái tóc nâu, vừa ăn hoa quả. Nói thật, đối với loại khiêu khích gây thương tổn này, cô thật sự không có hứng thú đáp lại.

Cô không tin đối phương không biết Hàn Định Duệ là ai. Trong giới thượng lưu này, tin tức truyền đi rất nhanh, nhất là những tin xấu thì càng phải nói, trước mặt làm ra vẻ tử tế, nhưng sau lưng lại nói xấu lẫn nhau, có khi tám đời tổ tông của người khác cũng bị bọn họ tìm ra ấy chứ.

Đối với loại thiên kim tiểu thư ngốc nghếch này, Lạc An Hải thật sự không muốn để ý tới. Cô đã gần qua cái tuổi ba mươi, so đo với một đứa nhóc làm gì cơ chứ? Nhưng người kia đã cố ý tới đây, nếu không moi móc được chút tin tức gì thì chắc không phải là cá tính của cô ta, cô ta chắc chắn không chịu mất mặt mà rời khỏi đây.

“Cầu Lị.” Rốt cục theo cũng bới ra được tên của cô gái tóc nâu kia trong trí, Lạc An Hải mỉm cười. “Tớ giới thiệu với cậu, đây là bà con xa của ba tớ.....À, nó họ Hàn.” Cô không quên nhấn mạnh ba chữ cuối cùng, “Không cùng họ với tớ.” Một câu này mang theo tia cảm thán.

Khuôn mặt Cầu Lị đang đắc ý bỗng nhiên trở nên cứng đờ, thật khó coi, lại miễn cưỡng duy trì tươi cười.

Ba của cô ngoại tình bên ngoài, còn bao dưỡng thêm một đứa con trai, tuy rằng không ai dám nói ở trước mặt, nhưng nói xấu sau lưng thì ai mà biết được.

Lạc An Hải nhìn lướt qua, nhằm chán bĩu môi. Chắc, như đã bỏ chạy, một chút tính khiêu chiến cũng không có. Cô ở trong lòng xùy hừ, quay đầu liền thấy Hàn Định Duệ nhìn chăm chăm cô.

“Nhìn cái gì?” Cô tức giận lườm cậu một cái.

“Xem ra người đối địch cô cũng không ít.” Từ lúc cậu vào phòng học đến giờ, không có người tiếp cận cô, chỉ có mỗi một người mang phiền toái đến tìm cô.

“Sai.” Lạc An Hải nghiêm mặt, cầm đĩa nhỏ xiên một miếng dâu tây, chấm chấm sữa. “Không phải không ít, mà là rất nhiều.” Cô há miệng ăn luôn miếng dâu tây.

Hàn Định Duệ thấy cô không để ý chút nào, thậm chí còn coi đây là chuyện bình thường. Hành vi này của cô, cậu không thể lý giải nổi. “Cô thích bị đổ kị?”

“Đúng vậy.” Lạc An Hải cười meo meo, lại nhét thêm miếng dâu tây vào miệng. “Nhất là người tôi ghét.”

“Tôi thích nhất ‘Hần’ cũng ghét tôi.” Tốt nhất là lúc người cô ghét chết đi, không cần giống như một kẻ bị thương, đuổi mãi mà không chịu rời.

Cô cùng cậu, vĩnh viễn không có khả năng!

Hàn Định Duệ cảm thấy hình như cô có ngầm ý gì đó, nhìn thấy nụ cười trên mặt cô, cậu suy nghĩ một chút sau đó chậm rãi mở miệng: “Tôi nghe giáo sư trong trường từng nói, có đôi khi chán ghét một người không phải chân chính chán ghét, mà là bởi vì thích mới có thể chán ghét.” cậu tạm dừng một chút, trong mắt có chút nghi hoặc: “Cô là vậy sao?”

“.....” Khuôn mặt Lạc An Hải đang cười bỗng nhiên cứng đờ, trừng mắt nhìn tên nhóc trước mặt, sắc mặt dần trở nên xám ngoét, dâu tây trong miệng đang ngọt bỗng nhiên trở nên thật vô vị.

Lạc An Hải cực kì khó chịu. Cảm thấy mình đã sắp ba mươi tuổi, làm sao có thể đối diện nói chuyện nghiêm túc với một tên nhóc mới chỉ có mười tuổi kia chứ, nhưng đôi khi mọi việc lại xảy ra một cách bất ngờ như vậy, cô không chỉ nói chuyện nghiêm túc với tên nhóc kia, mà còn cảm thấy vô cùng tức giận.

“Tôi nói cho cậu biết, trên đời này có một loại chán ghét khác, đó là vô cùng chán ghét, nhất là cái loại người luôn tỏ ra đáng thương, khiến người ta cảm thấy vô cùng ghét. Cậu có biết vì sao không? Bởi vì tiền, cơm nó áo ẩm, là nhu cầu của những kẻ đáng thương ở khắp mọi nơi, không phải sao? Cái loại mưu cầu danh vọng cùng địa vị, cho rằng chỉ cần bày ra bộ mặt đáng thương, nghĩ sẽ có người đồng tình với mình có phải không? Sai, sẽ chỉ làm cho người khác cảm thấy càng thêm chán ghét mà thôi!”

Một người cô đơn ngồi một mình trong phòng cô làm cái gì? Tại sao cô chết rồi còn cảm ảnh của cô làm gì nữa? Cho dù đến lúc chết vẫn nhớ kỹ tên cô, cậu cũng không lấy được cái gì, rõ ràng có thể vượt mặt cô, lại biến mình trở nên đáng thương và hèn mọn như vậy làm cái gì?

Chính là một tên ngốc! Ngốc đến ngu đại!

Nói xong những lời này, Lạc An Hải hoàn toàn không muốn liếc mắt nhìn tên nhóc kia thêm một cái nào, lập tức rời khỏi phòng học, chạy ra khỏi cổng trường, chiều nay tâm tình cô vô cùng xấu.

Nghe thấy tiếng chân chạy theo phía sau, cô xoay người, trừng mắt nhìn tên nhóc sau lưng.

“Đi theo tôi làm gì? Mau về nhà đi!” Giờ này phút này thứ cô không muốn nhìn thấy nhất là khuôn mặt của cậu.

Hàn Định Duệ dừng lại, khuôn mặt trẻ con không chút biểu cảm, trong mắt lại tràn ngập nghi hoặc, “Cô đang tức giận, tôi đã nói sai cái gì sao? Tôi xin lỗi, thực xin lỗi.” Tuy rằng không hiểu vì sao Lạc An Hải tức giận, nhưng cậu biết cô đang giận cậu, mẹ đã từng dặn dò phải nghe theo ý của Lạc An Hải, ngoan ngoãn thừa nhận cơn giận của cô.

“Lời xin lỗi giả dối này tôi không cần, không cần !!!” Đừng tưởng rằng cô không nhìn ra, lời xin lỗi của cậu chính là trấn an, một chút thành ý cũng không có.

Hàn Định Duệ hơi nhíu mày, mặt không chút biểu cảm rốt cục xuất hiện một tia khó xử, dường như không biết nên đối phó với cảm xúc biến hòa khôn lường của Lạc An Hải thế nào. cậu chưa từng dỗ con gái, cũng không cảm thấy Lạc An Hải sẽ chịu nghe sự dỗ dành của cậu, thuận theo ý cô dường như chỉ càng khiến cô thêm tức giận mà thôi.

“Cô muốn tôi làm thế nào mới nguôi giận?” Cuối cùng, Hàn Định Duệ quyết định hỏi trực tiếp.

Lạc An Hải nhíu mày, gặp bộ dạng này của tên nhóc kia, tâm tình không hiểu sao dịu đi đôi chút, vuốt cằm, cô suy nghĩ một lát.

“Vĩnh viễn không được vào phòng tôi.”

“Hả?” Hàn Định Duệ ngây ngẩn, cảm thấy yêu cầu của cô thực khó hiểu.

Lạc An Hải ngẩng mặt lên, ra lệnh cho cậu: “Cho dù tôi không có trong phòng, cậu cũng không được vào.” Như vậy hình ảnh cô không muốn thấy sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

“..... À.” Hàn Định Duệ rất muốn nói với cô rằng cậu không có hứng thú với phòng của cô, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cậu vẫn không mở miệng, chỉ cần cô vui là tốt rồi.

“Còn có,” Lạc An Hải tiếp tục ra thêm điều kiện: “Cậu.....”

“Này! Mày đang nhìn gì vậy?” Bỗng dưng có tiếng nói của mấy tên lưu manh nào đó quanh đây, vài thằng lưu manh trung học, mặt không có ý tốt, chính xác mà nói, là đang nhìn Lạc An Hải.

Lạc An Hải nhú mày, không kiên nhẫn nhìn thằng tên lưu manh dẫn đầu trong số chúng.

Là bọn học sinh của trường lân cận, bọn họ rất khinh thường những học sinh quý tộc, Lạc An Hải tiếng tăm vang xa, những học sinh ở trường học xung quanh đây không ai là không biết cô.

“Cô em này không phải là tiểu thư, hoa hậu giảng đường của trường quý tộc hay sao? Không ngờ học sinh trường quý tộc cũng trốn học nha? Thế nào, cô em muốn cùng bọn anh đi tìm chút kích thích hay không?” Con nhím tróc vàng dẫn đầu chúng cười thật là đáng ghét, cao thấp đánh giá Lạc An Hải, ánh mắt ghê tởm giống như cô không cùng đẳng cấp với chúng.

Ngoại hình của Lạc An Hải rất đẹp, ngũ quan tinh tế, khí thế cao ngạo không ai bì nổi, khiến cho người khác muốn có được cô, hình ảnh chinh phục được cô thật khiến cho người ta cảm thấy hưng phấn.

Hàn Định Duệ nhú mày, trầm mặc đi đến phía trước mặt Lạc An Hải bảo vệ cô, không hề sợ mấy tên lưu manh trước mắt. Hành động này của cậu làm mọi người vô cùng sửng sốt, Lạc An Hải nhìn cái gáy của cậu, vài tên lưu manh lại ôm bụng cười to.

“Tên nhóc này cũng muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Ha ha, mau rút nhanh đi, bằng không ông đây đánh chết mày bây giờ!” Con nhím dẫn đầu thô bạo đẩy cậu ra. “Aaaaaa –” Ai ngờ Hàn Định Duệ lại đột nhiên dùng sức đá vào cẳng chân hắn, tên lưu manh kia ôm chân kêu thật to.

“Thằng nhãi thôi này! Bắt lấy nó cho tao!” Con nhím đầu đàn rống giận.

Ba tên còn đồ xông thẳng về phía Hàn Định Duệ, Hàn Định Duệ cũng không bỏ chạy, bị bọn chúng đánh ột trận.

Hàn Định Duệ hét lớn một tiếng, nhưng không chịu rút lui, há miệng dùng sức cắn vào cánh tay đối phương.

“Aaaa!” Tên kia đau quá kêu to, đành phải buông cậu ra.

Hàn Định Duệ té ngã trên đất, lại lập tức đứng lên: “Chạy mau!” Hắn nhìn Lạc An Hải rống to, chính mình lại không sợ chết lao về phía tên lưu manh dẫn đầu.

Hàn Định Duệ té ngã trên đất, lại lập tức đứng lên: “Chạy mau!” cậu nhìn Lạc An Hải rống to, chính mình lại không sợ chết lao về phía tên lưu manh dẫn đầu.

“Tốt lắm, tên nhóc này muốn chết đây mà!” Con nhím đầu đàn rút một con dao từ trong túi quần ra, phần nộ giờ về phía Hàn Định Duệ, đột nhiên có một hòn đá đụng trúng đầu hắn, con dao trong tay hắn rơi xuống đất, hai tay ôm lấy cái trán đang chảy máu.

Lạc An Hải cấp tốc nhặt con dao lên, thuận thế đá vào hạ thể của con nhím đầu đàn, thừa dịp con nhím đầu đàn khom người, đem dao kề sát cổ hắn.

Động tác liên tiếp gọn gàng giống như cô đã được luyện tập qua, không có một chút chần chờ hay kinh hoảng. Lúc trước cô phần nào chạy đến một võ quán, thân thủ không đứng đầu, nhưng đối phó với mấy tên lưu manh đường phố này thì dư sức, tuy rằng thân thể bây giờ không được tập luyện qua, nhưng cũng không có gì trở ngại được cô.

“Toàn bộ dừng tay cho tôi!” Cô rống to, cố dùng sức ấn sát con dao về phía cổ của con nhím đầu

đàn, con dao lập tức cứa lên cổ hắn, con nhím đầu đàn sợ tới mức khóc to.

“Chúng mày... chúng mày mau dừng tay!”

Nghe tiếng kêu của đại ca, bọn lưu manh lập tức ngừng ngay động tác.

“Quý xuống.” Lạc An Hải ra lệnh cho con nhím đầu đàn, đối phương run rẩy quý xuống, cô khua khua dao trước mặt hắn, nhắm ngay yết hầu, mỉm cười.

Cô từng một mình đến khách sạn bàn chuyện với mấy tên lưu manh trong xã hội đen mà mặt còn chưa đổi sắc, huống hồ mấy tên lưu manh này thì thâm thấp gì, đánh chúng chỉ làm bẩn tay cô.

“Như vậy thì sao? Không cảm thấy kích thích sao?”

Con nhím đầu đàn bị Lạc An Hải dọa cho sợ phát run, thế nào cũng không ngờ một thiên kim tiểu thư lại có thể đáng sợ đến thế. “Lạc, Lạc đại tiểu thư, thực xin lỗi, tôi sai rồi, xin cô tha cho tôi.....”

“Tha à? Cũng được.” Lạc An Hải một mặt khoan hồng độ lượng, “Vừa rồi mày dùng tay phải lấy con dao này? Như vậy, đập nát cánh tay phải, tao sẽ tha à?” Cô quay đầu nhìn về phía một tên mập, ra lệnh cho hắn: “Tên kia, mau lấy một tảng đá đến đây, đập nát cánh tay phải của hắn cho tôi.”

Tất cả mọi người đều bị Lạc An Hải dọa cho sợ mất mật, con nhím đầu đàn sợ tới mức nước mắt nước mũi tèm lem. Ông trời, Lạc An Hải sao lại đáng sợ đến thế!

“Này, mấy người kia, các người đang làm gì vậy hả?” Bảo vệ của trường quý tộc nghe thấy tiếng nhốn nháo liền chạy đến, cho rằng học sinh trường mình bị mấy tên lưu manh bắt nạt, lập tức chạy vội tới đây.

Lạc An Hải liếc tên bảo vệ một cái, quăng dao cho con nhím đầu đàn. “Trả lại, về sau thức thời một chút, dám gây phiền phức cho tao, tao sẽ phé luôn hai cánh tay của mày, cút!”

“Vâng, vâng.....” Thấy mình qua khỏi một kiếp nạn, con nhím đầu đàn vội vàng đứng lên, mang theo thủ hạ xoay người chạy trốn chết.

Hàn Định Duệ đã sớm đứng lên, quần áo trên người sớm bị vấy bẩn, trên mặt có một vết thâm tím, mũi bị đánh cho chảy máu.

Cậu yên lặng lấy mu bàn tay lau đi vết máu còn đọng lại trên khóe miệng

“Các cháu không sao chứ?” Bảo vệ chạy đến trước mặt bọn họ, thấy Lạc An Hải bình an vô sự, hắn thở dài một hơi, tốt quá Lạc tiểu thư không bị thương, nếu để xảy ra chuyện gì, nhất định bát cơm của hắn khó lòng mà giữ được. Sau đó hắn mới chú ý tới Hàn Định Duệ, cả người cậu đều là thương tích, “Này cậu bé, cậu có ổn không?”

“Không chết được.” Lạc An Hải trả lời giúp Hàn Định Duệ, lập tức xoay người rời đi, lúc đi qua Hàn Định Duệ, bỏ lại cho cậu một câu: “Không biết tự lượng sức mình.”

Sau khi cô đi được vài bước, thấy Hàn Định Duệ còn đứng nguyên ở chỗ cũ, cô lạnh lùng trừng mắt với cậu. “Đứng ở đó làm gì nữa, còn không mau đi theo tôi.”

Hàn Định Duệ không nói gì, lẳng lặng đi theo cô.

Bởi vì Hàn Định Duệ bị thương, Lạc An Hải bị Lạc Thành Hòa la mắng một trận.

Nếu không phải cô trốn học, sẽ không gặp phải đám lưu manh đầu đường xó chợ, Hàn Định Duệ cũng sẽ không vì cô mà bị thương, Lạc Thành Hòa bị thái độ của cô cô chọc tức đến suýt nữa đau tim mà chết.

Cô bị nhốt kín trong phòng, bữa tối cũng không được ăn, ông muốn cô ngồi tự kiểm lại hành vi của mình, khi nào nhận ra lỗi thì mới được ra khỏi phòng.

Lạc Thành Hòa nói, trừ khi cô nhận sai, nếu không cấm không cho cô ra khỏi phòng, ngay cả đến trường cũng không cần đi, đỡ phải ra ngoài sinh sự, về việc học, dù sao nhà họ Lạc cũng mời người dạy riêng.

Lạc An Hải thế mà cũng không đấu khẩu với Lạc Thành Hòa, không làm mọi chuyện trở nên long trời lở đất. Cô chỉ im lặng ngồi nghe giáo huấn, cũng không giải thích lấy một chữ.

Điều này làm cho Lạc Thành Hòa càng tức giận, cảm thấy con gái đang đối phương thức chọc giận cậu, cố ý ngậm hờn lảo với ông.

Lạc An Hải bị nhốt trong phòng, không âm ỹ không nháo, còn có tâm trí nằm ngâm mình trong nước nghe nhạc, mặc váy ngủ dài màu lam, lấy khăn lông lau khô tóc, liền nằm phịch xuống giường, ôm gối ôm vào lòng.

Cô nhắm mắt lại, mới chớp mắt chưa đến mười phút, cửa phòng có tiếng gõ nhẹ.

Mở mắt ra, cô nhìn về phía cửa phòng, trầm mặc mười giây sau mới đi xuống giường mở cửa.

Hàn Định Duệ bưng khay thức ăn đứng ở trước cửa, trong khay là một bát canh, mỳ bơ Ý và một cốc nước hoa quả.

Lạc An Hải nhìn khay đồ ăn, rồi lại nhìn cậu. Liếc qua vết thương ở bên khóe miệng cậu có dán một miếng băng urgo, hai mắt thâm tím.

Vết thương trên người thì chẳng cần nói đến, cô ngửi mùi rượu thuốc nồng nặc.

Thấy cô không nói lời nào, Hàn Định Duệ nhàn nhạt nói: “Mẹ tôi trộm giấu chú Lạc để lại phần cơm cho cô, bảo tôi thừa dịp chú Lạc không chú ý thì bưng lên đây.”

“Mẹ cậu thật đúng có dụng tâm.” Dem hết tâm trí lấy lòng cô. Lạc An Hải xoay người, ngồi xuống ghế sofa nhỏ trong phòng, thấy Hàn Định Duệ đứng bất động ở cửa, cô nhú mày. “Còn đứng ở cửa làm gì? Không muốn vào sao?” Chẳng lẽ còn muốn cô mời cậu vào?

“Cô đã nói không cho tôi vào phòng của cô.” Hàn Định Duệ nhớ tới điều kiện của cô.

“.....” Lạc An Hải âm thầm hít sâu, “Bây giờ tôi “Cho phép” cậu vào.”

Được sự cho phép của cô, Hàn Định Duệ bước vào phòng, đặt khay thức ăn lên bàn.

Lạc An Hải bưng cốc nước quả uống một ngụm, thưởng thức bộ mặt thê thảm của Hàn Định Duệ. “Sao? Làm bao cát cảm thấy thế nào?” Lời nói của cô rõ ràng có ý châm chọc, một chút cũng không che giấu.

Hàn Định Duệ ngược mắt nhìn cô: “Ít nhất cô không bị thương.” cậu là con trai, không sợ bị đánh, hơn nữa con trai vốn dĩ phải bảo vệ con gái.

Tay Lạc An Hải cầm cốc đột nhiên nắm chặt, nhú mày nhìn cậu, nở nụ cười vừa châm biếm lại vừa có ý khinh thường.

“Tên nhóc này, cậu luôn tự mình là đúng, tôi không cần cậu bảo vệ, lại càng không cần cậu tỏ ra là một anh hùng.”

Lạc An Hải nói những lời gai góc, nhất định sẽ làm cho người khác cảm thấy không thoải mái.

Hàn Định Duệ thật sự không hiểu mình nói gì chọc giận cô, hơn nữa cảm thấy cô đối xử với cậu rất khó chịu, cần phải giải thích rõ ràng.

“Tôi không vì cô, cho dù một người xa lạ, tôi nhất định cũng sẽ làm như vậy.”

Nghe cậu nói như vậy, Lạc An Hải nhận ra cơn tức ở trong lòng càng ngày càng lớn, cố nén giận nói: “Thì ra là cậu thích làm những chuyện ngu ngốc như vậy. Coi như tôi cầu xin cậu, muốn làm chuyện ngu ngốc là chuyện của cậu, nhưng ngàn vạn lần đừng có làm ở trước mặt tôi, như vậy rất chướng mắt, có hiểu không?!”

Hàn Định Duệ cảm thấy vô cùng khó chịu, bị Lạc An Hải công kích như thế rất tức giận, tuy rằng mẹ bảo cậu cố nén trong lòng – đừng chọc Lạc An Hải tức giận, cố gắng nghe theo ý của cô – nhưng mà cậu thấy việc này vô cùng khó khăn.

Cố gắng chịu đựng như lúc đầu, cố dặn mình phải nhẫn nhịn ở trong lòng, cố gắng làm ngơ tính tình bất định của Lạc An Hải, cố gắng không so đo với cô, cố gắng nhường nhịn cô.

Nhưng mà dù cậu có trưởng thành sớm, nhưng vẫn là một đứa trẻ, luôn luôn bị châm chọc khiêu khích, làm sao có thể chịu nổi? cậu liền bật thốt ra những lời nín nhịn ở trong lòng.

“Tôi không biết cô tức giận việc gì, rõ ràng tôi cứu cô..... Được rồi, tuy rằng có vẻ như cô không cần tôi giúp.” Cô khắc sâu vẻ mặt không thể nhẫn nhịn nổi của Hàn Định Duệ vào lòng, “Cho dù thế, nhưng ở đó có tới bốn năm tên lưu manh, đừng tưởng rằng cô có thể đánh thắng tất cả bọn họ, tôi thực sự muốn cô chạy đi

gọi bảo vệ đến giúp, không muốn cô chọc chúng tức giận, đây là hành vi rất nguy hiểm.” cậu không nhin được, bắt đầu thuyết giáo.

“Hàn Định Duệ! Tôi không cần cậu dạy dỗ ta!” Cô hôm nay đã bị Lạc Thành Hòa giáo huấn đủ, không cần thêm tên nhóc này dạy cô. Nói cho cùng, cậu nghĩ mình là ai? Dựa vào cái gì mà dám dùng giọng điệu này nói chuyện với cô?

“Tôi không muốn dạy dỗ cô, tôi chỉ cảm thấy cô nên cẩn thận một chút, cố gắng bảo vệ mình thật tốt –”

“Chuyện của tôi không cần cậu lo.” Lạc An Hải không kiên nhẫn ngắt lời cậu, “Nhóc con, cậu cố gắng mà bảo vệ mình, cho dù tôi có gặp nguy hiểm cũng không cần cậu giúp, cậu chỉ là một tên nhóc, có khả năng gì mà giúp tôi? Nhìn bộ dáng bây giờ của cậu xem, nếu không phải tôi cứu cậu, chắc chắn cậu không chỉ bị đánh như vậy thôi đâu.”

Cô rũ mắt xuống, hai tay nắm chặt cái cốc.

“Ở trong mắt tôi, cậu thật ngu xuẩn, tôi sẽ không cảm kích cậu, chỉ cảm thấy cậu không biết tự lượng sức mình, ngu đến mức không còn lời nào để diễn tả. Tôi nói xong rồi, cậu có thể đi ra ngoài.” Cô không chút khách khí đuổi cậu đi.

Hàn Định Duệ thực sự cảm thấy Lạc An Hải không thể nói lý, cậu cũng không muốn tiếp tục ở trong này chịu đựng những lời nhục mạ của cô, lập tức xoay người rời đi, nhưng mà khi đi đến cửa, bỏ lại một câu cho Lạc An Hải, “Bây giờ tôi đã hiểu vì sao nhiều người lại chán ghét cô đến vậy.”

Nói xong, cậu đóng cửa lại rời đi, Lạc An Hải trầm mặc nhìn cốc nước hoa quả trên tay, bên tai vang vọng lời nói của cậu trước khi rời đi, trong đầu lại xuất hiện hình ảnh cậu liều mình xông về phía những tên côn đồ lưu manh kia.

Khi đó, cô cũng hơi giật mình, đứng ở một bên nhìn tên nhóc kia liều mình xông vào bảo vệ cho cô, bị đánh thảm hại như vậy, lại đứng lên, bảo cô mau chạy đi.

Ngu xuẩn, cậu làm sao đối phó được với mấy tên côn đồ to lớn kia?

Ngu ngốc, đại đột làm cho cô tức giận.

Giống như khi đó, cô đang phiêu bạt giữa không trung cũng vẫn cảm thấy tức giận, giận cậu ngốc, giận cậu khờ dại.

Cái cảm giác đau này, làm cho lòng cô tràn đầy sợ hãi, khiến cô không thể bình tĩnh đối diện với cậu, cho dù, bây giờ cậu chỉ mới mười tuổi.

Cô nghĩ, làm cho cậu chán ghét cô. Như vậy cậu sẽ không hành động ngu ngốc như vậy, sẽ không làm ảnh hưởng đến người khác nữa.

Cũng sẽ không làm cho cô chịu sự hành hạ đau đớn không nói lên lời này, cô chán ghét cái cảm giác đau lòng này.

Cho nên, hãy chán ghét cô đi.....

3. Chương 3

Một chiếc xe Lamborghini táo bạo dừng trước cửa trường trung học, mà màu hồng đào là sản phẩm bán có số lượng, nhìn thấy nó cũng đủ biết sự xa xỉ của chủ nhân. Dọc theo đường đi, hấp dẫn không ít ánh mắt theo dõi, mà bây giờ nó lại đỗ ngay trước cổng trường trung học dành cho quý tộc, những cậu ấm cô chiêu có tiền có quyền đều biết chiếc Lamborghini này số lượng có hạn, không phải cứ có tiền là mua được. Vậy mà bây giờ chiếc xe xa xỉ này lại đỗ ngay trước mặt bọn họ, màu hồng đào chẳng những không phát ra tia tục khí, dưới ánh mặt trời nó lại càng phản chiếu màu hồng lóng lánh, vô cùng mê hoặc lòng người. Lúc vừa mới ra mắt, số lượng còn chưa ra được một nửa, vậy mà những kẻ có tiền đã thi nhau giành giật.

Mọi học sinh đều đứng lặng nhìn, vây quanh chiếc xe, tò mò quan sát, muốn biết chủ nhân của nó là ai. Muốn có được chiếc xe này, trừ phải có nhiều tiền ra, còn phải có một gia cảnh bất phàm.

Cửa xe mở ra, trước tiên là đôi giày cao gót màu đen có đính một viên kim cương Mary, sau đó là một đôi chân thon thả rất hợp với đôi giày cao gót, quần soóc ngắn bó sát lại càng tôn thêm vòng hông tròn đầy quyến rũ, đường cong hình chữ S vô cùng hoàn hảo khiến ánh mắt mọi người mãi chăm chú dõi theo, ở bên vai trái để trần lộ ra một hình xăm đầu lâu rất cá tính, cùng đi đôi với đôi khuyên tai đầu lâu chữ thập, mái tóc nâu quần dưới ánh mặt trời tỏa ra màu vàng kim, móng tay sơn màu đen đặt trên mắt kính râm màu đỏ càng tăng thêm sức quyến rũ, nổi bật.

Dưới ánh mặt trời, con mắt sắc sảo của cô trở nên đậm đậm hơn, có chút chuyển sang màu trà, ngũ quan toát ra vẻ đẹp phương Đông thuần chất, mà da trắng như sữa, cái mũi cao thẳng dọc dừa, cách môi gợi cảm khẽ nhếch lên, xinh đẹp cùng tư thái cao ngạo, cô giống như một nữ vương không ai bì nổi.

Nhìn thấy cô, các học sinh đứng vây quanh chột hiểu vì sao cô lại có thể có được chiếc xe thể thao vô cùng hiếm và xa xỉ này.

Lạc An Hải, người thừa kế xí nghiệp Lạc thị, được xưng là nữ vương nổi tiếng nhất trong giới thượng lưu, không chỉ có dung mạo xuất chúng, mà giá trị con người cũng lên tới trăm tỉ, không cần dựa vào Lạc thị, khi cô hai mươi tuổi kế thừa gia sản của ông ngoại và mẹ, cô liền sáng lập ra một trang web mua sắm riêng, trong mạng lưới thiết kế, trang web này chỉ tiêu thụ những thứ gọi là xa xỉ phẩm.

Đầu tiên, ở các trang web lớn, cô chi một số tiền tương đối lớn để mua hết chúng, chỉ trong một tháng ngắn ngủi, trang web của cô vang danh khắp nơi. Trên trang web đều là những sản phẩm bán có số lượng, có khi còn tổ chức một cuộc đấu giá thương phẩm (sản phẩm thương mại), hơn nữa quy định chỉ hội viên có thể V.I.P mới có thể tham gia. Cô đánh vào tâm lý thích hư danh của giới thượng lưu, chỉ có những người có kim ngạch xuất khẩu đứng trong top 50 mới có thể trở thành hội viên V.I.P, hơn nữa tư cách là hội viên V.I.P chỉ kéo dài trong một năm, mà trang web này chuyên tấn công vào các thị trường nữ trang, mỗi tháng buôn bán lên tới con số ngàn vạn.

Trong hai năm ngắn ngủi, trừ tiền kiếm được từ trang web thương mại, Lạc An Hải còn đầu tư vào thị trường bất động sản, cổ phiếu, dưới con mắt tinh ranh, tài sản lên tới tấp không thể thống kê hết. Cô dùng tiền của mình kiếm được mua máy bay tư nhân cùng tàu biển xa hoa chạy định kỳ chở khách, còn mua một tòa lâu đài làm trang viên tư nhân ở Anh. (tác giả chém có hơi quá tay không nhỉ???)

Bao nhiêu danh môn quý tộc theo đuổi cô, cô giống như một nữ vương, vừa chói mắt vừa tự tin, dường như tất cả mọi người đều phải thần phục dưới chân cô.

Chỉ vài phút ngắn ngủi, chuyện Lạc An Hải xuất hiện trước cổng liền truyền rất nhanh ra cả trường học, cổng trường dần dần tụ tập một đám học sinh, đặc biệt là nam sinh chiếm đa số, bọn họ một đám đều dùng ánh mắt khẩn thiết nhìn Lạc An Hải, muốn tới gần mà lại không dám tùy tiện hành động.

Lạc An Hải bị ánh mắt của mọi người dõi theo sớm đã trở thành thói quen, hoặc là cô thích trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người – cho dù cô không có chút hứng thú với những người đàn ông xuất sắc, nhưng những cô gái ham hư vinh thì luôn thầm ghen tị với cô, cho nên cô luôn hưởng thụ cảm giác được mọi người chăm chú dõi theo.

Mở cửa xe, ngón tay tháo kính râm, đôi chân thon dài đặt xuống đất, tư thái lười nhác nhưng lại tao nhã, mang theo sức quyến rũ không nói lên lời. Cúi mắt nhìn đồng hồ trên tay, Lạc An Hải không thể kiên nhẫn, trong lòng bắt đầu đếm ngược.

Tính nhẫn nại của cô chỉ có ba phút, đến lúc không nhìn thấy người sẽ tức giận bỏ đi.

Nhìn kim giây thông thả trôi, Lạc An Hải bắt đầu mất dần tính kiên nhẫn, cô vốn không thích nhẫn nại với người khác, đặc biệt là với tên nhóc kia. Lúc đối mặt với cậu, tính nhẫn nại của cô thấp đến cực điểm.

Một phút trôi qua..... Tốt, mau đi thôi.

Đang định quay vào trong xe, chuẩn bị đeo kính râm đã thấy tên nhóc đáng ghét kia đang đi ra ngoài cổng, bên cạnh còn có một người đẹp tóc vàng.

Lạc An Hải nhíu mày, dựa vào cửa ô tô phía sau, hơi mím chặt môi, trong mắt lóe ra ý tứ hàm xúc không rõ hào quang.

Hàn Định Duệ khoác một chiếc cặp màu đen, mái tóc đen cắt ngắn cùng ngũ quan tuần tú, thần sắc lạnh, rõ ràng không có huyết thống của người ngoại quốc, vừa cao ráo, đẹp trai lại còn toát ra khí chất vô cùng mê người, rõ ràng chỉ mặc một cái áo sơ mi kẻ sọc đơn giản cùng quần bò tối màu giản dị, nhưng cậu vừa xuất hiện, ánh mắt nữ sinh ở quanh đó luôn tập trung nhìn về phía cậu, tạo ra một tình huống vô cùng đối lập với Lạc An Hải.

Hàn Định Duệ là một nhân vật gây mưa gió trong trường, tuy rằng là người phương Đông, nhưng khuôn mặt tuần mỹ làm mê đắm biết bao nhiêu trái tim nữ sinh, thành tích học tập của cậu cũng rất tốt, hai năm liền là hội trưởng hội học sinh, cô gái tóc vàng bên cạnh là Angel Diane - hội phó hội học sinh của trường - cũng là hoa hậu giảng đường.

Chuyện xấu của hai người đồn đại trong trường cũng đã lâu, được công nhận là một đôi, Hàn Định Duệ luôn luôn lạnh lùng với người ngoài, chỉ khi gặp Angel mới tươi cười.

Các cô gái khác tuy rằng ghen tị với Angel, nhưng lại không thể không thừa nhận hai người đứng chung một chỗ thực sự rất xứng đôi, mà Angel đối mặt với ánh mắt hâm mộ phóng tới từ xung quanh, cũng đã sớm tập mãi thành thói quen.

Cô quả thật thích Hàn Định Duệ, cũng đã từng thổ lộ với cậu, nhưng lại bị từ chối ngay lập tức. Tuy rằng thất tình, nhưng cô cũng không uể oải, dù sao trên đời này không phải chỉ có mình Hàn Định Duệ là đàn ông, huống hồ không làm người yêu thì làm bạn tốt cũng được mà. Bởi vì thái độ tự nhiên, hào phóng của cô, hơn nữa hai người lại cùng ở hội học sinh, lúc nào cũng đi gần nhau, chuyện xấu cũng truyền đi rất chi là nhiệt tình nha.

Đối với hiểu lầm của mọi người, Hàn Định Duệ cũng lười làm sáng tỏ, huống chi có Angel làm lá chắn, cậu cũng đỡ bị những nữ sinh khác quấy rầy gây phiền não.

Bởi vậy đối với Angel, hành động của cậu cũng có chút thân thiết hơn so với những người khác, cậu không bao giờ từ chối cô, giống như lúc này, Angel chủ động ôm lấy tay cậu, ngẩng cao đầu khoe mẽ với mọi người..... cậu biết Angel không có ý gì khác với cậu, đó chỉ là bản chất ham hư vinh của mọi người mà thôi, tuy rằng cậu hoàn toàn không hiểu tại sao những nữ sinh khác luôn làm đi làm lại những trò như thế này mà không cảm thấy chán hay mệt mỏi gì - đặc biệt là cô gái kia, chắc chắn là người đi đầu so với những người này.

“Hàn, chị của cậu đến đón kia à?” Angel vô cùng thân thiết kéo cánh tay Hàn Định Duệ, tò mò nhìn về phía cổng trường, liếc mắt một cái đã nhìn thấy chiếc xe thể thao hồng đào mê hoặc cùng nữ vương luôn tỏa sáng kia.

Lạc An Hải tuy cao ngạo nhưng vô cùng nổi danh trong giới ngoại giao, cô không dễ tiếp cận, mà cũng chẳng thích những buổi tiệc xã giao bên ngoài, nghe nói cô quan hệ không tốt với nhà họ Lạc, thái độ với Lạc phu nhân hiện giờ cũng chẳng mấy tốt đẹp. Mà Lạc phu nhân mang theo cả con riêng vào cửa Nhà họ Lạc nên quan hệ giữa hai người cũng như nước với lửa.

Bởi vậy, khi Hàn Định Duệ vừa xuất hiện, bốn phía nhất thời an tĩnh.

Tất cả mọi người đều biết Hàn Định Duệ có quan hệ thế nào với nhà họ Lạc, Lạc An Hải mà xuất hiện ở trường học nhất định chỉ có một lí do là tìm cậu.

Quan hệ chị em giữa hai người không phải rất xung khắc sao? Chẳng lẽ lại sắp sửa diễn tiết mục đặc sắc ở đây?

Hàn Định Duệ thỉnh linh làm ra một động tác khiến Angel thực sự bất ngờ, đây chính là lần đầu tiên Hàn Định Duệ chủ động ôm cô, lại còn trong một tư thế vô cùng thân thiết nữa, nhìn hành vi mờ ám này, cô vẫn không khỏi đỏ mặt.

Hàn Định Duệ mặc kệ động tác của mình biến Angel thành chú nai con ngơ ngác, cậu mở miệng, cất tiếng nói lạnh nhạt bên tai Angel: “Cô ta không phải chị của tớ.” Nói xong câu này, lập tức buông tay, không để ý tới phản ứng của Angel, cậu bước đến chiếc xe thể thao phía trước, vòng qua Lạc An Hải, trực tiếp ngồi vào chỗ bên cạnh tay lái, mở cửa tự động lên xe.

Lạc An Hải liếc nhìn người đẹp tóc vàng một cái, đeo kính râm vào, cũng mở cửa xe ngồi vào, nhả chân ga một cái, trong nháy mắt đã rời xa cổng trường học.

Cô phóng rất nhanh, xe thể thao này thuộc loại có tốc độ nhanh nhất, mang đến cho người ta một cảm giác vô cùng kích thích, nghe tiếng động cơ hoạt động, cô di chuyển một góc bốn lăm độ vô cùng chuyên nghiệp, chiếc xe biến mất trước mặt mọi người chỉ trong chốc lát.

Đối mặt với tốc độ khủng bố này, Hàn Định Duệ không hề thay đổi sắc mặt, trầm tĩnh nhắm mắt lại, im lặng ngồi bên cạnh cô gái đang sắp sửa nổi điên, nếu cô cho rằng như vậy có thể dọa được cậu thì cô quá tự tin vào bản thân mình rồi. Thật không có chút ý nghĩa gì cả.

Không thấy được phản ứng mà cô nghĩ, Lạc An Hải cảm thấy không thú vị, đúng lúc gặp đèn đỏ, đột nhiên phanh gấp, xe thể thao lập tức dừng sát mép vách sơn trắng, thể hiện tính năng ưu việt của nó.

Lạc An Hải lấy hộp thuốc lá từ trong ngăn chuyên dụng của xé hộp, châm một điếu thuốc, nhìn sắc mặt hồ hững của Hàn Định Duệ, phả khói thuốc lá vào mặt cậu.

Hàn Định Duệ nhíu mày, trợn mắt nhìn cô.

Lạc An Hải cong cong khóe môi, tư thế hút thuốc vô cùng mê hoặc lòng người, nhưng Hàn Định Duệ thấy rõ khiêu khích trong mắt cô. Cô không hề che giấu, tươi cười mờ ám, ngả ngớn.

“Nhóc, đáng người bạn gái cũng không tồi nha!” Cô chậm rãi kề sát mặt cậu, đôi mắt màu trà ác liệt nhìn cậu, “Cẩn thận một chút, đừng gây ra tai nạn chết người, bằng không sẽ người khác sẽ nói mẹ nào con nấy, mẹ làm người thứ ba phá hoại gia đình người khác, con lại làm con gái nhà người ta lớn bụng, à mà..... hình như đó là tiểu thư lá ngọc cành vàng thì phải, tôi nhớ không nhầm thì, cô ta là con độc nhất trong gia đình, mọi tài sản sau này sẽ do cô kế thừa à nha.”

Cô nhìn về phía Hàn Định Duệ nói ra những lời châm chọc, một bộ mặt vô tội lại đồng tình, “Chắc chắn, quan hệ huyết thống thực sự ảnh hưởng rất lớn đó, cậu nói có phải không?”

Hàn Định Duệ trực tiếp giạt lấy điếu thuốc trong miệng Lạc An Hải, vút vào hộp gạt trên xe. “Đừng để ám mùi thuốc, chú Lạc nghĩ thấy sẽ không vui.” Về những câu nói khó nghe của cô lúc này, cậu giả vờ coi như không nghe thấy gì hết, cũng không muốn tranh cãi âm ỹ với cô.

Kinh nghiệm tám năm qua khiến Hàn Định Duệ hiểu được: Đáp lại khiêu khích của Lạc An Hải sẽ chỉ làm sức chiến đấu của cô thêm mãnh liệt, thổi chiến hỏa bùng lên dữ dội hơn mà thôi. Chỉ cần làm cho người khác không thoải mái, cô sẽ vô cùng đắc ý, đặc biệt nếu người khó chịu là cậu, cô sẽ vô cùng vui vẻ.

Cô đối với cậu chỉ có hận thù, từ lúc mẹ con cậu bước vào nhà họ Lạc, cô đã không chút che giấu, dùng ánh mắt, thái độ, và cả lời nói cay nghiệt, rõ ràng, trực tiếp nói cho cậu biết – cô căm hận cậu.

Kỉ niệm khi còn bé, không ít lần bị cô mắng chửi mà tức giận ở trong lòng, nhưng thời gian dần trôi, cậu cũng tìm ra cách đối phó với cô – cứ coi như điếc, xem như chưa từng nghe thấy những lời châm chọc của cô, như vậy dù có chiến đấu dai dẳng, muốn gây phiền toái cho người khác cũng chỉ làm chính mình mất mặt mà thôi.

Cô nói những lời khó nghe như vậy, tên nhóc này nghe xong vẫn có thể ôn hòa như thế là sao? Lạc An Hải ngượng ngùng quay đi chỗ khác, khó chịu nói: “Ít quan việc của tôi đi, cậu chỉ cần tỏ ra ngoan ngoãn trước mặt ba tôi là được rồi.” Cô mở nắp hộp thuốc lá ra, chuẩn bị lấy thêm một điếu thuốc nữa.

“Hôm nay là sinh nhật của Chú Lạc, cô muốn ông nghĩ thấy mùi thuốc lá khắp người hay sao?” Hàn Định Duệ không ngăn cản cô, chỉ nhàn nhạt nói một câu.

Lạc An Hải đang chuẩn bị châm lửa thì dừng lại. Hôm nay là sinh nhật năm mươi tuổi của Lạc Thành Hòa nhưng không chuẩn bị thọ yến cao sang, Lạc Thành Hòa chỉ tính đặt riêng một nhà hàng để ăn mừng sinh nhật, đó cũng chính là nguyên nhân Lạc An Hải xuất hiện trước cổng trường của Hàn Định Duệ, Lạc Thành Hòa hạ lệnh, muốn cô tự mình đi đón “Em trai” tới nhà hàng.

Quan hệ giữa cô và ba vài năm nay chưa đến mức gay gắt, ít nhất so với trước kia ít tranh cãi đi rất nhiều, mà khi cô mở miệng định cãi lại, bỗng nhớ đến một người già ngồi khóc lặng trước mộ của cô, vì thế những lời sắp nói ra lại nuốt vào trong lòng.

Tên nhóc này nói không sai, nếu ông nghĩ thấy mùi thuốc lá trên người cô nhất định sẽ rất không vui, hôm nay lại là sinh nhật năm mươi tuổi của ông – Lạc An Hải im lặng, quảng hộp thuốc lá đi thật xa.

Trong lòng cô thở dài một cái, liếc mắt nhìn Định Duệ, tuy rằng mặt cậu không chút biểu cảm, nhưng cô cảm thấy trong lòng tên nhóc rõ ràng đang rất đắc ý.

Điều này làm cho cô lại càng không thích, cô là người ăn nói tùy vào tâm trạng.

“Mở miệng ngậm miệng là Chú Lạc, cậu thật đúng là đứa con trai ngoan, chắc chắn, nhưng thật đáng tiếc, cậu sinh ra đã mang nhăm giới tính, nếu như là đàn bà có thể trực tiếp leo lên giường của ba tôi, đến lúc đó muốn gì có đấy, dù sao bên cạnh cậu còn có người làm mô phạm (đứng đắn, khuôn mẫu để mọi người noi theo), cậu thấy có đúng không?” Cô cười, cực kì cay độc.

Hàn Định Duệ đáp lại chỉ có hai từ: “Đèn xanh.” Sau đó dựa vào ghế nhắm mắt lại.

“.....” Loại cảm giác tức giận mà đánh vào vải bông khiến Lạc An Hải siêu khó chịu, tức giận mà không có cái gì để phát tiết thì cảm thấy thật bức bối.

Không biết từ khi nào, cá tính của tên nhóc này dần dần thay đổi, không còn dễ dàng bị châm ngòi. cậu ngày càng trở nên trầm ổn, càng lúc càng giống với người đàn ông trong kí ức của cô, mà cậu càng như vậy lại khiến cô vô cùng lo lắng, cổ tình chọc giận cậu không biết để làm gì nữa.....

Cô đang định chứng minh cái gì đây?

Lạc An Hải có chút mờ mịt, trong đầu hiện lên hình ảnh người đàn ông ngày đó ôm khung ảnh cô trong tay, bàn tay nắm chặt vô lăng trở nên run rẩy.

“Cô sao vậy?” Thấy xe vẫn đứng yên, Hàn Định Duệ mở mắt ra.

Quay lại nhìn Hàn Định Duệ, Lạc An Hải lại cảm thấy vô cùng căm ghét cái tên nhóc chết tiệt này, dùng sức nhấn mạnh chân ga, đá sang chỗ khác mà không đá cậu.

Hàn Định Duệ thấy Lạc An Hải luôn âm tình bất định đã trở thành thói quen, coi như không có gì lại tiếp tục chọc mắt, cậu nghĩ vừa rồi chắc chắn cậu đã nhìn lầm, Lạc An Hải làm sao lại có biểu bất an hay lo lắng được cơ chứ, cô không còn là trẻ con nữa.

Làm sao có thể chứ? Trên đời này ai cũng có lúc yếu ớt, đáng thương, duy nhất chỉ có Lạc An Hải này sẽ mãi là cô gái cao ngạo, quật cường.

Cho nên, cậu nhất định là nhìn lầm rồi.

Đến cửa khách sạn, Lạc An Hải xuống xe, trực tiếp quảng chìa khóa cho người giữ xe, bước xuống đi thẳng vào khách sạn.

Khách sạn này là do Lạc thị xây dựng, ở lầu cao nhất, tốn kém nhất là nhà ăn quay tròn theo hình xoắn ốc, xung quanh được bao bọc bởi thủy tinh chống đạn cao cấp, bên ngoài không thể nhìn thấy những gì đang diễn ra ở bên trong, ban đêm, lúc những ngôi sao bắt đầu xuất hiện, ngẩng đầu lên có thể thưởng thức được khung cảnh bầu trời đầy sao tuyệt đẹp, mà cúi đầu xuống có thể nhìn thấy khung cảnh đường phố lung linh ánh điện vào ban đêm, liếc mắt một cái có thể thu hơn phân nửa thành phố Newyork này vào trong tầm mắt, ánh đèn không hề thua kém cảnh sắc của bầu trời đêm.

Nhà ăn cung cấp những món ăn thức uống hàng đầu thế giới, một tháng sẽ đổi mới thực đơn một lần, nếu muốn yêu cầu đặc biệt một chút, cũng có thể lựa chọn đầu bếp riêng để chuẩn bị thức ăn, hương thụ không gian sang trọng, huyền ảo cùng đồ ăn mỹ vị, không còn gì sung sướng hơn. Cho dù đến nơi này vài lần, thì ý tưởng tổ chức chắc chắn sẽ không giống nhau, có thể nói là mỗi một lần tới là một lần cách tân, sự đa dạng và phong phú đều rất có trình tự, đồ ăn ngon tới nỗi người ta hận không thể nuốt cả lưỡi vào. Bởi vậy, ý tưởng sáng tạo này của nhà hàng được mọi người vô cùng hoan nghênh, mà muốn ăn thì phải đặt lịch trước một tháng.

Có thể nói, khách sạn này được xây dựng để dành cho những kẻ có rất nhiều tiền, sau nhà hàng cao cấp cũng là một khu resort đẳng cấp quốc tế.

Tất nhiên, nếu khách sạn phục vụ hay thiết kế không tốt, cho dù đồ ăn của khách sạn này có ngon tới đâu đi chăng nữa thì cũng không bao giờ giữ nổi khách, bởi vậy khách sạn đã bỏ một số tiền lớn để mời một kiến trúc sư nổi tiếng đã về hưu quy hoạch nơi này, lấy sự xa hoa của giới quý tộc làm chủ đạo, sự thanh lịch làm nền, mỗi một thiết kế đều có một phong cách độc đáo khác nhau. Bởi vì thiết kế tỉ mỉ và đặc sắc, đồ ăn phong phú đa dạng, cho nên khi vừa mới khánh thành chưa được bao lâu, đã được công nhận là khách sạn năm sao nổi tiếng và đẹp nhất thế giới.

Kiểu kinh doanh nhà hàng cùng khách sạn như thế này là do chính Lạc An Hải nghĩ ra. Cô cho rằng kẻ có tiền không chỉ thích ăn, mà còn muốn thưởng thức phong cách nghệ thuật độc đáo, cho nên cô đã nghĩ ra kiểu nhà ăn xoay vòng, về phần thủy tinh chống đạn chỉ là mảnh lời làm ăn mà thôi, dù sao những kẻ có tiền đều rất sợ chết. Mà kiến trúc sư này cô phải thuyết phục rất lâu, ông mới quyết định giúp cô, vì thế mới có khách sạn này ngày hôm nay, có thể nói, sự thành công của khách sạn này, công sức cô bỏ ra là lớn nhất.

Nhưng mà tâm sức bỏ ra nhiều như vậy thì có ích gì? Cô bỏ ra bao tâm huyết với Lạc thị, nhưng trong mắt Lạc Thành Hòa, cô vẫn còn kém xa Hàn Định Duệ.

Tuy rằng cô một tay sáng tạo nên khách sạn này, cũng không tranh quyền đoạt lợi với mẹ con cậu nữa, cô không còn hứng thú với chức vị tổng giám đốc Lạc thị. Bây giờ đơn thuần cô chỉ muốn bình ổn mà sống qua ngày – đối địch như lúc trước đã làm cô quá mệt mỏi rồi. Bây giờ cô không còn muốn trở thành tổng giám đốc của Lạc thị, nhưng cũng không muốn dâng vị trí này cho người khác dễ dàng như vậy. Lúc trước cô khánh thành khách sạn này lúc hai mươi lăm tuổi, khi đó Hàn Định Duệ đã đi làm ở Lạc thị, cũng kiếm được khá nhiều dự án lớn, bởi vậy mà địa vị của hai người ngang nhau.

Lúc này, khách sạn trước kia lại được khánh thành khi cô chỉ mới mười tám tuổi, lúc đó Hàn Định Duệ chỉ là một thằng nhóc học cấp hai, bằng danh tiếng hiện giờ của cô trong thương giới, tất cả cổ đông của Lạc thị đều đứng về phía cô, cô sẽ chờ xem Hàn Định Duệ làm như thế nào ngồi vào cái ghế tổng giám đốc của Lạc thị.

Lạc An Hải bước vào thang máy, Hàn Định Duệ trầm mặc đi theo sau cô, hai người đứng ở trong thang máy không ai chịu mở miệng.

Lạc An Hải lạnh mặt, cả người tản ra áp suất thấp, Hàn Định Duệ đương nhiên nhìn ra tâm tình bây giờ của cô không tốt, cậu không điên mà đi mở miệng trước. Dựa vào tường, cậu nhìn tấm gương trước mặt, gương phản chiếu hình ảnh của hai người rất chân thực.

Cậu nhìn về mặt sau chiếc kính râm, đôi mắt thâm thúy, lông mi rất dài, chóp mũi và cánh môi vô cùng hòa hợp, nhưng biếm cảm lại lạnh băng khiến người khác không thể tới gần.

Hàn Định Duệ đột nhiên nghĩ đến sáng nay các bạn cùng lớp truyền tay nhau tạp chí của tháng này, mặt bìa là ảnh của cô, cô bị một người đàn ông tóc nâu ôm vào trong ngực, người đàn ông kia hôn lên mắt cô, còn cô nhếch môi cười yêu ớt, đôi mắt ngân quang phát ra phong tình vạn chủng.

Tạp chí đưa tin, cô đang qua lại với nhị thiếu gia nhà Hunter, bên trong còn liệt kê đủ các cuộc tình cô đã trải qua, người lâu nhất cũng không quá ba tháng, còn có biết bao người quỳ gối dưới váy cô, lại có bao nhiêu đàn ông bị cô vứt bỏ, vì cô mà tan nát cõi lòng.

Vài bạn học còn hỏi cậu đó là thực hay giả, cậu lười đáp lại, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn khuôn mặt của cô trong ảnh.

Cô cười như vậy, quả thực rất xa lạ. Ít nhất, tới bây giờ cậu chưa từng thấy qua. Lạc An Hải cười với cậu chỉ có hai loại mà thôi – cười giả dối hoặc là cười lạnh nhạt.

“Nhìn cái gì!” đôi mắt sau chiếc kính quay lại trừng cậu.

Hàn Định Duệ hoàn hồn, đôi mắt sau chiếc kính kia lạnh như băng, nhìn nụ cười của cô trên tạp chí sáng nay, tâm tình của cậu bây giờ so với lúc sáng chẳng khác là mấy – buổi sáng, cậu đoạt tạp chí trên tay bạn cùng lớp, quăng thẳng vào thùng rác.

Buồn bực đến bất thành hình làm cho cậu không thể im lặng, nói “Cô không nhìn sao biết tôi đang nhìn cô?”

Không ngờ tên nhóc này dám nói với cô như vậy, Lạc An Hải sững sốt, sức chiến đột nhiên bùng lên: “Cậu.....”

Đing – cửa thang máy đột nhiên mở ra, hai người lập tức ngậm miệng, ngoài cửa thang máy chính là nhà ăn, nhân viên phục vụ đã sớm đứng chờ trước cửa thang máy.

“Lạc tiểu thư, Hàn tiên sinh!” Nhìn thấy hai người, phục vụ viên cúi đầu chào, quản lý đi đến trước mặt Lạc An Hải: “Tiểu thư, lão gia cùng phu nhân đã tới trước rồi.”

Hôm nay nhà ăn không mở cửa tiếp khách, chỉ có bốn người nhà họ Lạc, mà Lạc Thành Hòa cùng Mai Phương đã đến sớm chờ hai người bọn họ.

Lạc An Hải nhẩn nhẹn lửa giận, bước thẳng ra khỏi thang máy, cùng quản lý đi vào bên trong, trước khi đi vào còn dùng ánh mắt sắc bén lườm Hàn Định Duệ một cái.

Lạc An Hải ăn nói tùy tiện, Hàn Định Duệ tám năm nay đã tập mãi thành quen, ánh mắt giết người này thì nhằm nhò gì? cậu lười biếng đi theo sau cô.

Hai người đều có chung nhận thức – không cãi nhau trước mặt người ngoài. Lạc An Hải không có hứng thú nghe người khác chế giễu, về phần Hàn Định Duệ..... tìm người gây phiền toái không phải là sở thích của cậu.

Hai người quản lý đang đứng sẵn bên trong, đang nói chuyện với Mai Phương và Lạc Thành Hòa, vừa thấy hai người trẻ tuổi bước vào, Lạc Thành Hòa ngẩng đầu thấy sắc mặt con gái không tốt liền nhíu mày khó chịu.

“An Hải.....” Đang định bảo ban con gái, Mai Phương ở bên cạnh đã lập tức kéo tay áo ông, Lạc Thành Hòa đành phải nuốt lời còn chưa nói vào trong bụng.

Vừa nhìn thấy Lạc Thành Hòa nhíu mày, Lạc An Hải cũng biết ba định nói gì, cũng nhìn thấy Mai Phương ngăn lại hành động của ông, cô hừ nhẹ trong lòng, kéo ghế ngồi xuống, Hàn Định Duệ cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

“Tiên sinh, có thể mang đồ ăn lên được chưa?” Quản lý hỏi Lạc Thành Hòa.

Lạc Thành Hòa gật đầu, quản lý lập tức lui ra, chỉ trong chốc lát, nhân viên phục vụ dọn thức ăn lên.

Lạc Thành Hòa thích cơm Trung, bởi vậy trên bàn toàn là đồ ăn nổi tiếng của Trung Quốc, đồ ăn rất phong phú và đa dạng, nhìn vô cùng ngon miệng.

Mai Phương múc cho Lạc Thành Hòa một bát canh gà nấm hương. “Nào, uống canh trước làm ấm bụng đi.” Bà đặt bát canh trước mặt Lạc Thành Hòa, sau đó lại múc cho Lạc An Hải một bát canh, dịu dàng nói: “An Hải, dạ dày con không tốt, uống canh trước đi, rồi sau đó ăn cơm.”

Lạc An Hải nhìn bát canh gà trên tay Mai Phương, liếc mắt một cái, không nói gì, đưa tay nhận lấy, thái độ của cô đối với Mai Phương vẫn luôn lạnh nhạt, cho dù Mai Phương có cố lấy lòng cô, thì cô vẫn không thay đổi.

“An Hải, sao không nói cảm ơn dì?” Lạc Thành Hòa không chịu nổi thái độ lạnh nhạt của con gái, mở miệng nhắc nhở cô.

Lạc An Hải làm như không nghe thấy, cúi đầu yên lặng ăn canh, dù sao ông cũng không có thái độ gay gắt với cô như trước kia.

“Không sao mà.” Mai Phương vỗ nhẹ tay chồng, cười hoà giải. “Người một nhà cần gì phải nói cảm ơn.”

Sau đó nhìn Hàn Định Duệ, cười hiền. “Tiểu Duệ, con cũng uống canh gà đi.” Vừa nói xong, tay cũng múc cho cậu một chén canh.

“Mẹ, mẹ cứ ăn đi, để con tự làm.” Hàn Định Duệ không ẹ động tay, tự mình múc một chén canh, sau đó nhìn về phía Lạc Thành Hòa. “Chú Lạc, sinh nhật vui vẻ.” cậu lấy ở trong cặp ra một chiếc hộp bằng gấm rất đẹp. “Đây là quà của chú.”

“Sao? Còn có cả quà nữa à!” Lạc Thành Hòa có chút kinh ngạc, nhận hộp gấm, mở ra thì thấy một đôi ngọc phỉ thúy vô cùng tinh xảo.

“Đôi ngọc phải thúy này quả thực rất đẹp.” Xanh biếc, bóng loáng, Mai Phương vừa thấy liền rất thích.

“Mẹ, cái này rất hợp với mẹ và chú Lạc.”

Mai Phương tuy thích, nhưng nhìn miếng ngọc này cũng biết giá trị của nó không nhỏ, bà nhú mồm hỏi con, “Đôi ngọc này rất quý, con lấy tiền đâu ra mà mua nó?”

“Con tự kiếm.” Hàn Định Duệ mua một ít cổ phiếu có thời hạn, cũng bỏ ra chút vốn, nhưng so với tiền nhận lại thì chẳng thấm vào đâu. cậu không ẹ biết chuyện này, bởi vì nếu Mai Phương biết cậu đầu tư gì đó sẽ không bằng lòng.

Mai Phương nhú chặt lông mày. “Con không lo học thật tốt, đi kiếm tiền làm gì? Con kiếm như thế nào? Phải đi làm thêm sao?”

“Thôi mà Phương Phương.” Lạc Thành Hòa ngăn Mai Phương truy vấn cậu, ông biết chuyện Hàn Định Duệ chơi cổ phiếu, cũng không cảm thấy có gì không tốt. cậu còn trẻ, luôn muốn đối mặt với thử thách, cái này cũng coi như là tích lũy kinh nghiệm. “Tiểu Duệ rất thông minh, có thể tự kiếm tiền, em đừng lo lắng quá.”

“Mẹ, con biết lỗi rồi.” Hàn Định Duệ bắt đầu gật đầu.

“Em đừng lo lắng nữa, Tiểu Duệ tự biết chừng mực mà.” Lạc Thành Hòa nói đỡ cho cậu, thuyết phục vợ.

“Nào đến đây, anh đeo cho em, tay em trắng, đeo ngọc phỉ thúy rất đẹp.”

“Chỉ biết ba hoa thôi.” Mai Phương liếc chồng một cái.

Lạc Thành Hòa cùng Hàn Định Duệ đều cười.

Lạc An Hải yên lặng ăn cơm, bốn người cùng ngồi một bàn, nhưng cô cảm thấy bản thân như người ngoài, hoàn toàn không muốn chen ngang, yên lặng ăn no bụng.

Mai Phương thấy Lạc An Hải ngồi yên lặng một chỗ, vội vàng gấp thức ăn cho Lạc An Hải, “An Hải, thịt này nấu rất ngon, con ăn thử xem.”

Lạc An Hải cầm đũa gấp miếng thịt lên đặt ra ngoài, sau đó vươn đũa đến bên đĩa thịt Mai Phương vừa gấp cho cô, không khí vui tươi vừa rồi bỗng trở nên im lặng, tất cả đều nhìn về phía cô, cô còn thấy sắc mặt Lạc Thành Hòa trầm xuống.

Cô lặng lẽ mỉm cười, chuyển tay gấp mấy cọng rau ở đĩa bên cạnh cho vào bát, nghi hoặc nhìn bọn họ. “Thế nào? Con muốn ăn rau không được sao?”

Hàn Định Duệ thở dài trong lòng, nhìn cũng biết là cô cố ý, làm cho người ta cảm thấy ngọt ngào chính là thể diện của cô.

Lạc Thành Hòa đứng đứng lông mày, Mai Phương vội vàng chuyển đề tài, “An Hải ăn nhiều một chút, con xem con kia, thật sự rất gầy đó.” Bà lấy đũa gấp thêm thức ăn cho Lạc An Hải, tay kia ở dưới bàn nắm chặt tay chồng. Lạc Thành Hòa cũng không muốn tức giận, nhưng mà đứa con gái này không thể nào ở chung được, khi cô còn nhỏ, lúc đấy ông còn bận sự nghiệp, lại thêm tình cảm vợ chồng lạnh nhạt, lâu dần, ba và con gái cảm tình cũng trở nên xa cách, không phải ông không muốn đối xử tốt với cô, bởi vì hai người cách xa quá lâu, làm cho ông không biết nên đối xử với con gái như thế nào.

Cho dù thủ đoạn kinh thương của Lạc An Hải làm cho ông rất mất mặt, ở bên ngoài ông rất tự hào về đứa con gái của mình, nhưng khi ông đối mặt với Lạc An Hải, lại không biết nên mở miệng khen ngợi cô thế nào, ba và con gái dường như là người xa lạ.

Không phải không muốn thay đổi, mà vì Lạc Thành Hòa thật sự không biết nên làm thế nào, nghĩ nghĩ, ông tìm một chủ đề khác nói chuyện với con gái. “An Hải, nghe nói bây giờ con và con trai thứ hai của nhà Hunter - Baker - đang kết giao phải không?”

Lạc An Hải nhướn mày nhìn về phía ba, từ khi nào ba lại quan tâm chuyện của cô như vậy?

Hàn Định Duệ khép mày rậm. Baker nhà Hunter? Chẳng lẽ là cái tên ở trên bì tạp chí tháng này?

Lạc Thành Hòa ho nhẹ một tiếng: “Hôm nay ba nhận được điện thoại của nhà Hunter, ý muốn cho con và Baker đính hôn trước, con thấy thế nào?”

“Cái gì? Đính hôn?” Mai Phương kinh ngạc. “An Hải bây giờ mới hai mươi hai tuổi, còn trẻ, nhà Hunter có quá vội hay không?”

Lạc Thành Hòa nở nụ cười. “Nghe nói là tên nhóc Baker kia, nó rất thích An Hải, muốn kết hôn với An Hải. An Hải, con cảm thấy thế nào?” ông quay đầu hỏi con gái.

Lạc An Hải trực tiếp lấy di động ra, gọi điện thoại. “Baker, chúng ta chia tay đi, không vì sao cả, tôi nghĩ rằng..... đó chỉ là chơi đùa, đừng quá nghiêm túc, chia tay luôn đi.” Cô quyết đoán tắt điện thoại, tắt máy, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Lạc Thành Hòa, nhún mày: “Còn nghi vấn gì nữa không?”

“Con.....” Lạc Thành Hòa đau đầu, xoa huyệt thái dương “An Hải, đây là bạn trai thứ mấy rồi, con không thể yêu từ tế rồi kết hôn hay sao?”

Lạc An Hải nhún vai. “Kết hôn xong rồi lại đi ngoại tình tiếp hả? Không được đâu, con không muốn nuôi con của người khác nha.” Lời vừa nói xong, không ngoài dự tính, sắc mặt Lạc Thành Hòa trở nên xám ngoét.

Được rồi, ai bảo cô không biết giữ mồm giữ miệng, Lạc An Hải có chút hối hận, nhưng lời đã nói ra cũng không thể thu lại.

Không muốn cãi nhau với ba, cô đứng lên, bỏ khăn ăn ra. “Con ở lại chỉ làm cho không khí mất vui mà thôi, con đi trước đây.”

Đi đến tiền sảnh, cô lấy một cái hộp bằng ngọc lưu ly trong suốt trong túi ra, bên trong có một cái tẩu làm bằng ngọc bích.

Lạc Thành Hòa không hút thuốc lá, nhưng lại rất thích sưu tầm các loại tẩu, trong thư phòng của ông có hẳn một cái tủ bằng thủy tinh, bên trong ông trưng bày rất nhiều loại tẩu.

“Ba, sinh nhật vui vẻ.” Đặt quạ ở lại, Lạc An Hải xoay người rời khỏi nhà ăn.

Lạc Thành Hòa vì lời nói lúc nãy của cô mà tức giận thở dốc, nhưng nhìn cái tẩu trên bàn, ánh mắt lại trở nên vô cùng phức tạp.

Mai Phương vuốt vuốt ngực của ông, trấn an, “Thôi mà, đừng phiền não nữa, An Hải không phải cố ý, ông xem, nó còn tặng ông cái tẩu mà ông yêu thích nhất còn gì.....”

Nhìn bóng lưng Lạc An Hải rời đi, Hàn Định Duệ nhún mày, nhìn về phía mẹ, đang chuẩn bị mở miệng, Mai Phương đã nhìn cậu gật đầu.

Hiểu được ý của mẹ, Hàn Định Duệ thở nhẹ một hơi, mỉm cười trấn an mẹ rồi lập tức đứng dậy đuổi theo cô.

4. Chương 4

Hàn Định Duệ đuổi theo đến cửa khách sạn, đúng lúc thấy Lạc An Hải ngồi vào trong xe, đang chuẩn bị khởi động xe rời đi. Cậu chạy nhanh tới chỗ cô, bàn tay chống lên thành xe, trực tiếp nhảy vào chỗ kế bên tay lái.

Lạc An Hải bị động tác của cậu làm cho giật nảy mình, “Hàn Định Duệ, cậu vừa làm cái gì vậy? Nếu cậu làm hư xe của tôi, tôi nhất định sẽ làm thịt cậu!” Chiếc xe thể thao màu hồng đào này quả thực là bảo bối của cô nha.

Hàn Định Duệ không để ý tới cô, tự động thắt dây an toàn.

Lạc An Hải trừng mắt nhìn động tác của cậu, “Cậu –” Đang muốn bảo cậu xuống xe, lại nghĩ đến nơi đây là cửa khách sạn, mấy nhân viên đang nhìn bọn họ.

Cầm tức tạm thời đành phải nuốt vào trong bụng, Lạc An Hải dùng sức nhấn mạnh chân ga.

Đi khỏi khách sạn được một quãng xa, cô lập tức phanh xe. “Đi xuống!”

Hàn Định Duệ liếc cô một cái, ngoan ngoãn tháo dây an toàn, mở cửa xuống xe.

Lạc An Hải không thèm để ý cậu, nhưng mà thấy cậu nghe lời cũng vừa lòng, chân của cô chuẩn bị nhấc ga, chờ cậu xuống xe sẽ lập tức phóng đi.

Ai dè Hàn Định Duệ vừa xuống xe, đột nhiên xoay người, thân hình cao lớn bỗng áp sát cô.

Lạc An Hải bị động tác bất ngờ của cậu dọa sợ, nhất thời không kịp phản ứng, chờ cô hoàn hồn, chìa khóa xe đã bị cậu rút ra.

Cô hổn hển, đang muốn mắng chửi, đã thấy Hàn Định Duệ giơ cao tay, quăng chìa khóa trên tay đi.

Lạc An Hải trơ mắt nhìn chiếc chìa khóa xe theo hình vòng cung biến mất vào trong đám cỏ, mà tên đầu sỏ gây ra lại vô mộng, đi thẳng về phía khách sạn.

“Hàn Định Duệ!” Lạc An Hải phát điên, cô không ngờ tên nhóc này lại dám làm như vậy, cô hổn hển bước xuống xe, chỉ vào bụi cỏ phía trước ra lệnh cho hắn: “Mau đi nhặt chìa khóa xe về cho tôi!”

Hàn Định Duệ dút tay vào túi quần, xoay người nhìn tư thái cao ngạo của cô, nhàn nhạt nhún mày. “Vì sao tôi phải nhặt? Xe này không phải của tôi, mà tôi cũng không có rảnh rỗi đi tìm chìa khóa giúp cô.”

“Cậu –”

“Tức giận sao? Bây giờ cô tức giận thì như thế nào, câu nói mà chú Lạc vừa nghe cũng không có kém, rất đau lòng đấy.” Hàn Định Duệ nói không chút khách khí. “Hôm nay là sinh nhật của chú Lạc, cho dù cô không ưa chú ấy, cũng không nên mà mất mặt chú trước mặt mọi người chứ.”

Lạc An Hải biết Hàn Định Duệ nói đúng, cô không nên mở miệng làm thương tổn ba, lời vừa ra khỏi miệng cô cũng thấy rất hối hận, biết mình sai là một chuyện, nhưng không có nghĩa là người khác được chỉ trích cô, đặc biệt là tên nhóc đáng ghét này.

“Nói đủ chưa!” Lạc An Hải lạnh giọng ngắt lời cậu, “Đây chuyện giữa ba và tôi, cậu không đủ tư cách nói đạo lý với tôi, càng không có tư cách dạy với tôi. Cậu thích dạy người khác như vậy, sao không đi mà dạy mẹ cậu ấy? Dù sao chính mẹ cậu là kẻ thứ ba đi phá hoại gia đình người khác –”

“Lạc An Hải!” Hàn Định Duệ không muốn nghe những lời nhục mạ mẹ của cậu, hôm nay đã nghe quá nhiều rồi, cũng nhẫn nhịn đủ rồi. “Dù mẹ tôi không đúng, nhưng bà cũng là trưởng bối của cô –”

“Trưởng bối?” Lạc An Hải ngắt lời của nói cậu, mỉa mai. “Bà ta có xứng không?”

Cô gái này..... Hàn Định Duệ hít sâu một hơi, cảm thấy giảng hòa với cô không được, ngược lại chỉ làm bản thân thêm tức giận mà thôi.

“Tùy cô, cô cứ tiếp tục cừu thị mọi người đi, tôi nghĩ chộc người chán ghét có lẽ chính là niềm vui thích lớn nhất của cô.” Nói xong, không muốn âm ỷ với cô nữa, Hàn Định Duệ xoay đầu chạy lấy người.

Lạc An Hải mím chặt môi, quật ngạo nhìn Hàn Định Duệ rời đi, không nhìn thấy bóng lưng của cậu nữa, cô mới buông xuống phòng bị, suy sụp ngồi bệt xuống.

Dựa vào cửa xe, Lạc An Hải cúi đầu, mặt mũi xòa huyết thái dương, vẻ kiêu ngạo không còn nữa, ngược lại chỉ còn lại sự cô đơn, mệt mỏi thở dài.

Cô không biết mình làm sao nữa, từ lúc Hàn Định Duệ bắt đầu lên xe, ngực cô luôn phập phồng lo âu, cả người khó chịu không thôi.

Cho nên nhất thời không chế được, mới nói ra những lời kia với ba..... Hôm nay là sinh nhật ba, sao cô lại làm như vậy chứ?

Không phải không muốn xin lỗi, nhưng cô mở miệng không được. Cho dù đời này không muốn tiếp tục đối đầu với ba, cũng không thể nào sống hòa hợp với ông được.

Vì không muốn tính ương ngạnh của mình chịu thua, cô đành phải rời đi, lại không ngờ Hàn Định Duệ sẽ đuổi theo, sau đó lại càng không vui.

Đây là hình thức lúc ở gần cậu, không phải làm như không thấy, thì cũng là cãi nhau âm ỹ.

Cho đến lúc này đây, cô vẫn rất lạnh lùng với Mai Phương, không nói những lời khó nghe với bà ta, bởi vì cô đem hết mọi thứ đổ lên đầu cậu.

Cậu chán ghét cô, tốt lắm, cô không cần cậu thích cô.

Cậu nên lựa chọn cô gái tóc vàng kia. Lúc ở cổng trường cô nghĩ..... Dù sao mọi chuyện cũng có chút thay đổi, ít nhất trước kia chưa từng thấy cậu có bạn gái..... Nhưng mà lúc trước cô không mấy chú ý tới tình hình của cậu.

Dù sao, cậu cùng ai cũng tốt, miễn sao không phải là cô..... Đẹp bỏ hình ảnh cô tích trong kí ức kia, Lạc An Hải nhắc nhở mình, không cho bản thân nghĩ linh tinh, đứng thẳng dậy, đi đến bụi cỏ phía trước.

Tuy rằng xung quanh vẫn có ánh đèn đường, nhưng bụi cỏ lại khá âm u, ngọn đèn chỉ có thể mơ hồ chiếu đến, Lạc An Hải cúi đầu nhìn.

Chìa khóa chắc hẳn chỉ ở quanh đây..... Cô ngồi xổm xuống, hai tay mò mò bụi cỏ.

“Kỳ lạ, sao lại không có.....” Lạc An Hải nhíu mày, rõ ràng ở trong bụi cỏ, cô cố tìm kiếm ở xung quanh.

Hàn Định Duệ quay trở lại nhìn thấy cảnh này.

Cậu không ngờ Lạc An Hải sẽ ngồi xổm tìm chìa khóa, cậu nghĩ cô sẽ kêu taxi bỏ đi – cậu không biết, chiếc Lamborghini này trước kia Lạc An Hải đã để vượt mất, kiếp này rốt cục cũng mua được, cho nên nó thực sự là bảo bối của cô, làm sao cô nỡ để nó ở trên đường được chứ!

Cái mông căng tròn đối diện với cậu, xoay qua xoay lại..... Hàn Định Duệ không khỏi nhớ đến những lời bình luận của cánh mày râu về thân hình của cô trên tạp chí – Lạc An Hải là người có thân hình ma quỷ nhất trên đời này, nhất là cái mông xinh đẹp cùng với đôi chân thon dài kia, quả thực gợi cảm đến đòi mạng.

“Aaa!shit!” Lạc An Hải đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết, cả người nhảy dựng lên, tức giận đến hươ chân múa tay.

À..... Hàn Định Duệ có thể đoán được cô đang nổi điên vì chuyện gì.

“Hừ hừ!” Đòi mạng nha, khó có được dịp thấy nữ vương mất mặt trong hoàn cảnh này, cậu không nhịn được cười ra tiếng.

Lạc An Hải kinh ngạc quay đầu, vừa nhìn thấy Hàn Định Duệ, ánh mắt cô bùng lên giận dữ, lại nghĩ đến tay mình lúc này vừa dính phân chó..... Sắc mặt nhất thời đen lại.

Hàn Định Duệ cố nhịn cười, khoe miệng vẫn còn run run, cậu giơ tay phải hướng về phía cô, sau đó mở ra, lắc lắc chìa khóa xe trên tay. Lúc này cậu không có quảng chìa khóa xe của cô đi, chỉ là lừa cô thôi.

Sau đó, nhìn thấy sắc mặt nổi trận lôi đình của Lạc An Hải, cậu chậm rãi mở miệng, “Tôi quay lại để trả chìa khóa cho cô.”

“Hàn, đây là kế hoạch về vũ hội hóa trang, cậu cảm thấy..... Hàn? Hàn!”

“Hả?” Hàn Định Duệ hoàn hồn, nhìn kế hoạch trên tay Angel. “Vũ hội hóa trang sao? Cậu tự phụ trách đi, tớ không có ý kiến gì.”

Nghe thấy Hàn Định Duệ nói như vậy, Angel cũng không có ý kiến gì. Năm nay Hàn Định Duệ sẽ tốt nghiệp, bình thường người năm cuối tốt nghiệp sẽ không ngồi vào chức hội trưởng, nhưng mà danh tiếng của Hàn Định Duệ rất tốt, bởi vậy cậu là ngoại lệ, nhưng bình thường cậu chỉ giải quyết những việc lớn, những chuyện vụn vặt đều giao cho hội viên khác giải quyết, ví dụ như vũ hội chỉ tổ chức ba năm một lần này.

Nhưng cho dù không quan tâm, Hàn Định Duệ lại ngồi ngây người, đã thế thỉnh thoảng lại cười vu vơ, cảnh này thật hiếm gặp nha. Bình thường đều nghiêm túc, lạnh lùng.

“Gần đây xảy ra chuyện gì vui sao? tớ thấy tâm tình cậu mấy hôm nay rất tốt.” Lại thỉnh thoảng ngồi thất thần cười. Hành vi thất thường của cậu khiến mọi người rất tò mò, vì thế mọi người bảo cô đến hỏi cậu xem có chuyện gì xảy ra.

Chuyện tốt sao? Hàn Định Duệ lại nghĩ đến lúc Lạc An Hải nghe thấy cậu nói chìa khóa còn nằm trong tay cậu, rõ ràng đang tức giận vô cùng, lại đứng im một chỗ, chỉ có thể giương mắt ếch nhìn cậu.

Hắn có thể lý giải tâm tình của cô, liền lấy một chai nước khoáng ở trong cặp ra, đi về phía cô.

Lạc An Hải đứng im tại chỗ, mặc cậu đi đến bên mình, rửa sạch tay cô, lấy khăn ướt, không ngại bẩn giúp cô lau sạch phân chó dính trên tay.

Hàn Định Duệ lau xong, mới mở miệng nói: “Chắc là sạch rồi, cô yên tâm đi.”

“..... Chìa khóa của tôi.”

Hàn Định Duệ đặt chìa khóa vào tay cô. Lạc An Hải nắm chặt chìa khóa, đi thẳng tới chỗ xe thể thao – mở cửa, lên xe, nhanh chóng khởi động xe. Động tác gấp gáp khẩn trương, phóng đi.

Hàn Định Duệ đứng im một chỗ, nhìn chiếc xe đi xa, trước khi đi, ánh mắt nhìn chằm chằm cảnh cáo cậu – Hàn Định Duệ, cậu nhớ kỹ cho tôi!

Tuy rằng đã qua một tuần, những mà mỗi lúc nhớ đến ngày hôm ấy, Hàn Định Duệ liền không nhịn được cười, tâm tình vô cùng sung sướng.

Dù sao nữ vương đại nhân cam chịu mất mặt không phải ai cũng có thể nhìn thấy, Hàn Định Duệ cảm thấy bị ức hiếp tám năm nay hiện giờ đã được bù đắp xứng đáng.

Vừa nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Angel, cậu thu lại nụ cười, không muốn nói chuyện Lạc An Hải ra, dù sao việc xấu trong nhà không nên để cho người ngoài biết được.

Thấy Hàn Định Duệ khôi phục lại bộ mặt lạnh lùng, cúi đầu đọc sách, Angel biết rằng mình không thể nào nghe được chuyện riêng của cậu. Tuy rằng thất vọng, nhưng cô cũng thức thời không hỏi nữa, bằng không sẽ chọc giận cậu mất. Nhưng mà không biết được tin tức gì, cô cũng không dễ dàng bỏ đi như vậy.

“Hàn, chị của cậu.....À, tớ nói Lạc An Hải ấy.” Nhớ lần trước cậu nói cô không phải là chị của cậu, Angel lập tức sửa lại.

Lời đồn về chuyện chị em nhà họ Lạc bất hòa cô cũng từng nghe qua, bởi vậy cũng không mấy ngạc nhiên, kể có tiền thì tình thân lại bạc bẽo, huống chi lại không phải là chị em cùng huyết thống.

Nghe thấy cái tên Lạc An Hải, Hàn Định Duệ dời mắt khỏi trang sách, giương mắt nhìn về phía Angel.

“Cô ta làm sao vậy?”

Angel nháy mắt mấy cái, quan sát biểu cảm của Hàn Định Duệ: “Cậu không biết chuyện tối qua của Lạc An Hải đang được truyền đi vô cùng náo nhiệt sao?” Ngay cả tạp chí mỗi ngày đều đăng tin.

Hàn Định Duệ nhíu mày: “Chuyện gì?” Từ khi xảy ra chuyện, cậu không chạm mặt Lạc An Hải nữa, cô có chỗ ở riêng, một tuần cũng không chịu về nhà.

“Nghe nói cô ấy bỏ Baker nhà Hunter rồi, gần đây lại đổi bạn trai liên tục, đầu tiên là siêu mẫu nam Little, sau đây lại là CEO của công ty Hawke, tình sử khá náo nhiệt. Cái này cũng chưa tính là gì, tối hôm qua cô cùng một đám người tới Queen.....”

Queen? Hàn Định Duệ nhướng mày, Queen chính là chỗ của ngư lang, cô gái kia sao lại đi tìm ngư lang?

“Sau đó Baker bị vứt bỏ, không biết từ đâu nghe được tin tức này, liền chạy tới Queen, kết quả cậu biết đã xảy ra chuyện gì không?” Angel hưng phấn, không đợi Hàn Định Duệ trả lời, cô lập tức nói “Baker lập tức lôi Lạc An Hải đi. Lạc An Hải không chịu, Baker muốn dùng lực, kết quả bị An Hải Lạc trực tiếp quật ngã!” Angel phồng má, vẻ mặt sùng bái: “Trời ơi, cô ấy thế mà lại có thể quật ngã được một người đàn ông!”

Người kia so với thân thủ của cô không tính là gì hết, Hàn Định Duệ yên lặng thâm nghĩ trong lòng.

“Sau đó thì sao?” Bị một cô gái quật ngã trước mặt mọi người, tên Baker kia nhất định thẹn quá hóa giận, tức giận phản kích Sau đó chắc chắn sẽ bị đánh thảm hại hơn.

“Sau đó..... Baker khóc to.”

“Cái gì?” Hàn Định Duệ hoài nghi mình nghe lầm.

“Không chỉ khóc, còn quỳ xuống cầu xin Lạc An Hải đừng bỏ hẳn.” Nói đến đây, Angel líu lưỡi. Tên Baker kia cô đã gặp qua, bình thường rất tự đại, không ngờ lại si tình đến vậy. “Cậu xem xem, tạp chí đều chụp được ảnh kèm theo chú thích nữa này.” Cô đem tạp chí giấu dưới bàn kế hoạch vũ hội ra, còn nhiệt tình kể cho cậu nghe.

Hàn Định Duệ liếc mắt nhìn tiêu đề phóng đại trên tạp chí – Đại thiếu gia ngông cuồng trực tiếp quỳ xuống cầu xin bạn gái, nữ vương tuyệt tình ôm người mới bỏ đi.

Cả quá trình đều được chụp lại tỉ mỉ, rõ ràng, còn chụp cả lúc cô mang ngư lang rời đi, ôm cậu đến chiếc xe thể thao của mình.

Hàn Định Duệ nhìn ảnh Lạc An Hải cùng ngư lang. Ảnh chụp từ xa, nhìn không rõ mặt lắm, nhưng vô cùng thân mật.

“Xem ra Lạc An Hải, ác danh ngày càng lan xa.” Angel cảm thán, các tiểu thư quý phái luôn cố bảo vệ thanh danh, chỉ có Lạc An Hải là không, ác danh lan xa, nhưng năng lực kinh thương thì không ai có thể bì nổi, cho dù thanh danh có kém đi nữa, kim ngạch tiêu thụ của trang web cô sáng lập chẳng những không giảm mà còn tăng đến chóng mặt.

“Hàn, cậu nói.....” Đang muốn tâm sự với Hàn Định Duệ về chuyện của Lạc An Hải, tiếng di động bỗng dưng vang lên ngắt lời cô.

Hàn Định Duệ bắt điện thoại: “Mẹ, có chuyện gì vậy?”

“Tiểu Duệ, con mau về nhà đi!” Mai Phương vội vàng nói: “Người nhà Hunter đến đây nói chuyện An Hải với Thành Hòa, sau khi nghe xong, Thành Hòa nổi giận, vừa mới về thư phòng lập tức sai người gọi An Hải về, đến lúc đó bọn họ nhất định sẽ gây gổ với nhau.....”

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng, con sẽ lập tức trở về.” Hàn Định Duệ lập tức đứng dậy, tùy tay cầm quyển tạp chí trên bàn, gác má, quay sang nói với Angel: “Angel, mình có việc đi trước, chuyện của hội học sinh giao cho cậu xử lý.” Dứt lời, cậu bước nhanh ra khỏi văn phòng của hội học sinh.

Khó có thể thấy được vẻ mặt của Hàn Định Duệ luôn luôn lạnh nhạt bỗng nhiên trở nên vội vàng, lo lắng, Angel không khỏi kinh ngạc, cô hơi giật mình nhìn Hàn Định Duệ rời đi..... Chính xác mà nói, là nhìn quyển tạp chí trên tay cậu. Á, tạp chí của mình, ít nhất phải trả lại ỉnh chứ!

Mà quyển tạp chí kia khi đi đến cổng trường, đã bị cậu quăng thẳng vào thùng rác.

Lạc An Hải cảm thấy mình thực sự suy sụp, từ ngày đó trở đi, mọi việc của cô đều không thuận lợi.

Đáp ứng lời mời chẩn bị trang phục ột dạ tiệc, cô cùng ngồi tán gẫu với Lille vài câu, thế mà đã bị đồn cô cùng nam siêu mẫu có tình cảm với nhau. Quên đi, ăn cơm với bạn trai của Lille, thế nào lại thành mình có người mới, bọn họ không thấy một bàn có tận ba người hay sao? Người chụp ảnh cũng thật biết chớp thời cơ, vừa khéo lại chụp ngay lúc Lille đi vệ sinh.

Được rồi, dù sao chuyện đồn nhảm về cô cũng nhiều, tuy rằng biết mình vô tội, nhưng cô cũng thấy không có gì phải để ý, muốn bịa đặt thì bịa đặt đi. Nhưng mà chuyện nhảm nhí còn chưa đủ, ngay cả bữa tiệc sinh nhật cũng gặp toàn chuyện không vui. Mọi chuyện là như vậy –

Trang web mua sắm cô sáng lập đang đi vào thời gian ổn định, nhưng vẫn mua hẳn hai lầu cao nhất của trung tâm mua sắm thành phố, trên cùng là chỗ cô ở, tầng dưới là chỗ kinh doanh của cô.

Cô thích cảm giác từ trên cao nhìn xuống, cho nên bất chấp giá hai tầng này rất cao, cô vẫn cứ khẳng khái mua bằng được. Theo cách nói của giám đốc trang web mua sắm - Elle, điều này vừa thể hiện sự cao ngạo của một nữ vương vừa thể hiện quyền uy mà cô có! Lạc An Hải nghe xong cười nhạt.

Lạc An Hải không hay đến công ty, nếu có công văn gì cần kí tên, bình thường mọi người đều trực tiếp lên thẳng lầu trên tìm cô, có khi công lu bu, người trong công ty sẽ lên thẳng chỗ bà chủ ở, cùng thức đêm thảo luận việc chung, mệt mỏi thì trực tiếp ngủ lại trong phòng của bà chủ.

Mà tối hôm qua là sinh nhật của Elle, công ty vì muốn chúc mừng tổng giám đốc nên bao toàn bộ Queen và chỗ để cùng hoan ái với ngư lang. Về phần chi phí, đương nhiên là do bà chủ đại nhân chủ chi.

Lạc An Hải không thể từ chối, tiền chi ra cũng không đáng kể, nhưng cô không muốn đến Queen. Suy đi tính lại, cô vẫn cảm thấy mở tiệc ở nhà an toàn hơn.

Nhưng Elle lại mở miệng, cô ấy vì công ty đã bảo ra bao tâm sức, chẳng lẽ sinh nhật cô ấy cô lại không đi?

Lạc An Hải sờ sờ mũi, đi thì đi.

Sau đó vận xui của cô liền tới, ở ngư lang điểm lại thấy Lille đến uống rượu, nhìn liền biết chắc là do vừa cãi nhau với tình nhân, thấy Lille chuẩn bị cùng người khác đi thuê phòng, cô chạy nhanh đến ngăn cản. Chuẩn bị dẫn cậu đi, không ngờ Baker uống say lại vọt tới Queen tìm cô, cãi lộn, nhất quyết muốn lôi cô đi. Cô không chịu, Baker còn muốn dùng vũ lực với cô.

Cô tức điên lên, trực tiếp một đòn quật ngã cậu – cô thực sự không cố ý động thủ, thuần túy chỉ là theo bản năng phòng vệ mà thôi.

Thấy Baker té trên mặt đất, Lạc An Hải ảo não rên rỉ, mà việc này chưa nói làm gì, ngay sau đó Baker lại khóc rống, quỳ xuống cầu xin cô đừng bỏ hẩn. Lập tức đầu Lạc An Hải đau như búa bổ.

Các nhân viên trong công ty hào hứng chạy ra xem, Lạc An Hải tức giận liếc bọn họ một cái, kêu nhân viên phục vụ của Queen chăm sóc cho Baker thật tốt, sau đó đưa Lille đang chuẩn choáng say rời khỏi Queen.

Vốn muốn đưa Lille về nhà, nhưng Lille luôn la hét không chịu quay về, không có cách, cô đành phải đem Lille về nhà mình.

Một cô gái cùng một tiểu thụ ở chung thì có thể xảy ra chuyện gì? Cho dù ngủ chung trên giường, Lille ôm cô mà trong miệng vẫn không ngừng mắng chửi người đàn ông kia, ăn vụng không chịu chùi mép, vân vân.

Cô mệt mỏi nghe con ma men say khướt lắm nhảm xong, gọi điện thoại kêu tên đầu sỏ gây nên chuyện này trực tiếp tới đem tình nhân về nhà, cô mệt đến nỗi không buồn đi tắm liền nằm xuống giường ngủ.

Ai ngờ chưa ngủ được ngon giấc đã nghe thấy tiếng điện thoại reo inh ỏi, ba hét trong điện thoại kêu cô trở về.

Đây chính là nguyên nhân mà bây giờ Lạc An Hải đứng trước cửa nhà họ Lạc.

Lúc cô đang lái xe trên đường, Elle đã gọi điện thoại cho cô, vui sướng thông báo chuyện tối qua cô ở Queen đã đồn đại khắp nơi, tin hot đăng hẳn trên trang nhất của tạp chí.

Cô đại khái đoán được ba nộ khí dâng trào kêu cô trở về chắc vì nguyên nhân này.

Bất đắc dĩ thở dài, Lạc An Hải mở cửa, vừa mới bước vào, tiếng gầm giận dữ của ba đã truyền đến.

“Lạc An Hải! Cô còn có mặt mũi trở về cái nhà này sao!”

Cùng với tiếng hét là một chiếc ấm thủy tinh đang bay tới chỗ cô, Lạc An Hải đang định né, một người đã kịp thời vọt đến, ôm lấy cô, chắn ở phía trước cô.

Sau đó cô nghe thấy tiếng kêu của người phía trước, cùng lúc đó tiếng vỡ của ấm trà vang lên.

Lạc An Hải thất thần, ngẩng đầu thấy Hàn Định Duệ đang chau mày, con ngươi đen sẫm yên lặng nhìn cô, ánh mắt chuyên chú.

Lòng của cô không khỏi khẽ run.

“Tiểu Duệ!” Mai Phương sợ hãi, chạy nhanh về phía con trai. “Con có sao không, có bị bỏng không?”

Hàn Định Duệ nhin xuống cơn đau rát, lắc đầu, mỉm cười trấn an mẹ: “Mẹ, con không sao.”

“Không sao là tốt rồi.” Mai Phương cố gắng áp chế cảm xúc, lập tức quay đầu mắng chồng, “Lạc Thành Hòa, ông làm cái gì vậy! Tức giận la mắng đã quá lắm rồi, sao lại quăng ấm trà vào người An Hải! Trong đó còn có nước nóng, nếu tiểu Duệ không kịp đỡ..... Nếu An Hải bị thương thì phải làm

sao?!”

“Anh.....” Lạc Thành Hòa cũng mình tức quá, lúc ẩm trà quảng khỏi tay lập tức thấy rất hối hận, may mà có tiểu Duệ ngăn kịp.....

Tức giận của ông tạm thời giảm xuống, lo lắng con gái có bị thương không, nhưng còn chưa kịp mở miệng.

Ai ngờ Lạc An Hải lại đột nhiên dùng sức đẩy Hàn Định Duệ ra. “Cút! Ai muốn cậu xen vào việc của người khác!”

Không ngờ Lạc An Hải sẽ đột nhiên đẩy cậu ra, Hàn Định Duệ đang cố nén cơn đau từ lưng truyền đến, nhất thời không kịp phòng bị, cả người mất cân bằng.

Lạc An Hải thất thần, trơ mắt nhìn hăn ngã ngồi xuống, tay phải đúng lúc cửa phải mảnh vỡ của ấm trà.

“Tiểu Duệ!” Mai Phương kinh hãi kêu lên.

“Lạc An Hải! Cô làm cái gì vậy?” Lạc Thành Hòa sợ run, lửa giận vừa nguôi bỗng nhiên tăng vọt, “Cô còn dám đối xử với em trai như vậy, ngoài việc gây chuyện ở bên ngoài cô còn làm được gì nữa?”

Cô không phải cố ý, cô, cô chỉ là.....

Lạc An Hải nhìn cánh tay Hàn Định Duệ chảy máu, cả người run nhẹ nhưng khuôn mặt lại không lộ ra tia sợ hãi nào, vẫn quật cường nhìn thẳng.

“Ai bảo nó không cẩn thận.” Cô lạnh lùng đáp lời.

“Cô!” Không ngờ cô không chịu tính mà còn nói ra những lời này, Lạc Thành Hòa tức giận đến phát run, “Cô cút cho tôi! Từ nay trở đi đừng bước chân về cái nhà này nữa!”

“Cái gì! Thành Hòa! Ông đang nói cái gì vậy!” Mai Phương không chịu nổi quát chồng, lại dịu dàng nói với Lạc An Hải: “An Hải, con đừng nghe lời ba con nói.” Cuối cùng mới đau lòng nhìn con trai. “Tiểu Duệ, con chờ một chút, mẹ đi lấy hòm thuốc.”

Mai Phương vội vàng đi lấy hòm thuốc, Lạc An Hải mím môi, cái gì cũng không nói, trực tiếp xoay người đi thẳng ra khỏi cửa.

Cô đi rất nhanh, bên tai còn có thể nghe được lời mắng nhiếc của Lạc Thành Hòa, nhưng cô chỉ nhớ đến vết thương đang chảy máu trên tay Hàn Định Duệ, cả lúc cậu che cho cô, cúi đầu, chăm chú nhìn vào mắt cô..... Đồng tử đen sẫm nhìn cô khiến cô vô cùng sợ hãi. Cô không chịu được, chạy đi thật nhanh.

Lạc An Hải run run lấy chìa khóa xe chuẩn bị bỏ đi, lại bị một người nào đó đoạt mất. Cô ngẩn người, lúc tỉnh lại đã thấy Hàn Định Duệ ngồi vào trong xe.

“Hàn Định Duệ, cậu làm gì vậy? Ra khỏi xe của tôi mau!” Cô căm tức nhìn cậu.

Hàn Định Duệ trực tiếp nổ máy, quay đầu bảo cô: “Lên xe.”

“Đây là xe của tôi! Cậu.....”

“Lên xe.” Hàn Định Duệ không nhẫn nại. “Tôi đếm tới ba, cô không lên xe, tôi sẽ lái xe bỏ đi đấy.”

“.....”

Lạc An Hải trừng mắt nhìn cậu, cô sẽ không chịu khuất phục, cô..... Ánh mắt nhìn thấy máu trên cánh tay cậu, con người hơi co lại.

Lúc Hàn Định Duệ đếm tới ba, cô mở cửa lên xe.

5. Chương 5

Hàn Định Duệ cũng không biết tại sao mình lại đuổi theo Lạc An Hải, lúc nhìn thấy Lạc An Hải rời đi, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một nỗi xúc động, cảm thấy không muốn buông tay cô ra, không kịp suy nghĩ, cậu vội chạy theo cô như một thói quen.

Đoạt lấy chìa khóa xe, ép cô lên xe, nhất thời cũng không biết nên đi đâu, đành phải đem xe chạy đến chỗ kinh doanh của cô.

Suốt dọc đường hai người chẳng nói gì với nhau, đến bãi đỗ, Lạc An Hải xuống xe, Hàn Định Duệ sờ sờ mũi, cũng xuống xe theo cô. Cậu đi theo cô vào thang máy, lên chỗ cao nhất cô ở.

Thang máy dừng lại, Lạc An Hải nhấn mật mã xong, cửa thang máy mới mở ra, chỗ rộng như vậy, ước chừng hơn trăm mét vuông mà chỉ có mình cô ở.

Đây là lần đầu tiên Hàn Định Duệ đến chỗ ở của Lạc An Hải, cậu nghĩ với cá tính cao ngạo của Lạc An Hải, chỗ cô ở chắc chắn sẽ vô cùng xa hoa, rộng rãi, không ngờ chỗ này lại âm áp, đơn điệu đến thế.

Phòng khách trưng bày một chiếc tivi LCD bốn mươi inch, đối diện tivi là chiếc sofa dài, ở giữa là một chiếc bàn thủy tinh hình tròn, trên đất rải thảm lông mềm mại, vài cái gối mềm rải rác nằm trên ghế sofa.

Phòng bếp cùng phòng khách dùng một tấm tủ kính lớn duy nhất để ngăn cách, phòng bếp còn thêm một cái quầy bar hình vòng cung, bên cạnh quầy bar là quầy rượu cùng máy pha cà phê.

Còn có thêm ba phòng khác nữa, từ lúc mở cửa có thể nhìn thấy bên trái là thư phòng, bên phải hẳn là khách phòng, phòng ngủ thì nằm ở giữa. Chỗ rẽ còn có một cái bể cá nhỏ, bên trong chỉ nuôi mấy chú cá vàng, trong bể có một khóm cây xanh biếc.

Hàn Định Duệ kinh ngạc nhìn bể cá cùng mấy khóm hoa, cảm thấy hai loại này không hề giống tính cách của Lạc An Hải, một căn phòng âm áp, thanh nhã hiện ra lù lù trước mặt cậu.

Lạc An Hải lấy một hòm thuốc trong ngăn tủ ra, thấy cậu còn đứng ngơ ngẩn ở cửa, liền lên tiếng nhắc nhở: “Còn đứng ở đó làm gì? Lại đây.” Giọng điệu lạnh lùng, nói xong cũng không để ý cậu, ngồi thẳng lên sofa, mở hòm thuốc ra.

Nhìn thấy hòm thuốc, Hàn Định Duệ lại cảm thấy kinh ngạc. Chẳng lẽ cô muốn giúp cậu xử lý miệng vết thương? Từ khi nào cô trở nên tốt bụng như vậy? Rõ ràng vừa rồi cậu còn bị cô không biết ơn đẩy ngã, trên tay còn có một vết thương.

Cô sẽ không trả thù việc lúc nãy cậu cướp chìa khóa, ép cô lên xe đấy chứ? A! Còn có chuyện lúc trước vứt chìa khóa xe của cô đi nữa.

Tuy rằng nghi ngờ trong lòng, nhưng Hàn Định Duệ vẫn đi lên phía trước, ngồi trên sofa.

“Tay.” Cô ra lệnh cho cậu. Hàn Định Duệ ngoan ngoãn vươn tay phải ra.

Máu trên tay đã ngừng chảy, đông thành từng cục huyết nhỏ li ti. Lạc An Hải dùng chiếc kẹp nhỏ, lấy một miếng băng gạc, thấm một ít cồn sát trùng, cẩn thận giúp cậu xử lý miệng vết thương.

Hàn Định Duệ rất kinh ngạc, không ngờ cô thật sự muốn giúp cậu bôi thuốc chứ không phải là muốn trả thù. Miệng vết thương vì cồn sát trùng mà hơi đau, nhưng cậu cảm nhận được cô đã cố hết sức nhẹ nhàng, dường như sợ làm đau cậu, điều này làm cho cậu cảm thấy hơi bất ngờ, không nhận ra một cái.

Đây là lần đầu tiên hai người ngồi gần như vậy, cô cúi đầu, lông mi dài cong vút, làm cho cậu có ý nghĩ muốn dùng tay chạm vào. Da cô trắng không tì vết, hô hấp nhẹ nhàng phất qua tay cậu, tim cậu dường như cũng rung động theo.

Lạc An Hải biết Hàn Định Duệ đang nhìn mình, cô cực lực duy trì vẻ mặt lạnh lùng, xử lý vết thương sạch sẽ, nhìn kỹ miệng vết thương không còn miếng thủy tinh nào còn sót lại, mới bôi thuốc, cuộn chặt băng.

Bó miếng vải lại cẩn thận, Lạc An Hải mới ngẩng đầu nhìn cậu, giọng điệu lạnh lùng nói: “Cởi áo ra đi.”

“Cái gì?” Hàn Định Duệ thất thần, cô muốn làm gì vậy?

Nhìn thấy sự hoảng hốt của cậu, cô cũng không khỏi chần chừ. Giúp cậu xử lý tốt vết thương trên tay, bây giờ muốn thấy vết thương ở sau lưng cậu.....

“Lạc An Hải, cô đổi tính khi nào vậy?” Từ khi nào cô bắt đầu quan tâm đến hắn?

Lạc An Hải không muốn quan tâm lời cậu nói, nói thêm một lần nữa: “Cởi áo ra, xoay người lại!”

Trong lòng Hàn Định Duệ tràn đầy ngạc nhiên, nhưng vẫn theo ý cô xoay người lại, cởi áo ra. Cánh tay giơ lên động đến vết thương ở sau lưng, cậu khẽ than nhẹ một tiếng.

Lạc An Hải nhìn thấy vết bỏng lớn sau lưng cậu, không khỏi nhú nhú mày, cô đứng dậy đi vào phòng tắm, một lát sau cầm theo một cái khăn lông cừu đi ra.

Hàn Định Duệ nhú mày nhìn cái khăn trên tay cô, thấy cô trùng mắt với cậu, cậu thức thời xoay người lại, khăn lông mát lạnh đặt trên da cậu, cơ bắp căng chặt dần nổi lông ra.

“Tuy rằng cậu xen vào việc của người khác, nhưng vết thương này là do tôi..... Tôi không muốn nợ cậu.” Rốt cục Lạc An Hải cũng giải thích hành vi của mình, nhưng lại không nhin được, thêm một câu châm chọc, “Đồ ngốc, đâu phải tôi không tránh được.” Cô khi đó đã chuẩn bị né rồi.

“Cho dù tránh khỏi ẩm trà, nhưng bên trong vẫn có nước nóng mà? Sau đó nếu bị mảnh vỡ cửa phải... cô là con gái, không thể để dung mạo của mình bị ảnh hưởng được” Hàn Định Duệ biết cô sẽ không biết ơn, dù sao cậu che cho cô cũng không muốn cô cảm tạ, chỉ là hành động theo bản năng mà thôi.

Lạc An Hải mâu quang giận giữ, đột nhiên nhớ tới khi cậu gặp mấy tên lưu manh, lúc mười tuổi cũng như vậy, không sợ chết mà che cho cô, kêu cô chạy mau. “Vẫn ngu ngốc như xưa.”

“Cái gì?” Tiếng của cô rất nhỏ, Hàn Định Duệ không nghe rõ.

Lạc An Hải không nói nữa, đổ rượu thuốc trên tay vào chiếc khăn, tạm thời không muốn đôi co với cậu, tập trung xoa thuốc giúp cậu.

“Aaa!” Không ngờ cô đột nhiên dùng sức, Hàn Định Duệ đau đớn kêu lên: “Lạc An Hải!” Cô quả nhiên là muốn trả thù cậu, lúc đầu dịu dàng chỉ là muốn cậu lơ là cảnh giác.

“Không dùng lực làm sao có thể tiêu được vết bầm? không phải cậu luôn tỏ ra mình là anh hùng sao? Đau có tí mà đã kêu.” Lạc An Hải lạnh lùng châm chọc.

Hàn Định Duệ đột nhiên nghĩ đến năm cậu mười tuổi, vì cô mà cả người cậu bị đánh đến thâm tím, sau đó cũng là một lời châm chọc dành cho cậu.

À, nhưng có một chút khác biệt so với lúc trước, khi đó cô không tốt bụng giúp cậu bôi thuốc như vậy – nhưng cậu tình nguyện không cần sự tốt bụng của cô.

Như là cố ý, cô càng ấn càng dùng sức, Hàn Định Duệ đau đến đổ mồ hôi, nhưng mà miệng vẫn mím chặt, không ho he một tiếng.

Vì dờn đi lực chú ý, cậu mở miệng nói: “Đừng giao đấu với Chú Lạc nữa.”

Lạc An Hải dừng động tác, “Thế nào? Làm anh hùng còn chưa đủ, còn muốn tham gia vào việc của người khác sao?”

Hàn Định Duệ biết cô sẽ tỏ thái độ như vậy, bất đắc dĩ xoay người lại nhìn cô, “Lạc An Hải, cô có thể đừng ngắt lời không, không thể bình tĩnh nghe tôi nói sao?”

“Cậu muốn nói gì?” Lạc An Hải buông khăn ra, hai tay ôm ngực, nâng cằm, ra sức phòng bị nhìn thẳng cậu. Hàn Định Duệ rất quen thái độ này của cô, đây là tư thái chiến đấu của cô.

Hòa bình lúc này như một ảo giác, bọn họ lại cãi cọ, một chút cũng không ngoài dự đoán của Hàn Định Duệ. Chỉ cần nói tới Chú Lạc, thái độ của cô sẽ như thế này. Cuối cùng, bọn họ sẽ lấy tranh cãi để kết thúc.

Biết rõ kết quả sẽ như thế nào, Hàn Định Duệ vẫn quyết định mở miệng, “Hàng năm cô đều tặng Chú Lạc một chiếc tàu, chú ấy đều cất riêng vào trong một chiếc hộp gỗ, thỉnh thoảng mới mở ra xem.”

Lạc An Hải trong lòng hơi giật mình, biểu cảm vẫn quật cường như cũ, không biểu lộ một tia cảm xúc.

“Mấy ngày cô không về, giờ ăn cơm cũng muộn hơn, Chú Lạc cứ ở phòng khách chờ cô, tuy chú không biểu hiện ra ngoài, nhưng mọi người đều biết chú đang đợi cô về nhà ăn cơm. Chú Lạc không phải không quan tâm cô, chẳng qua là chú không biết nên ở chung với cô thế nào, cô cũng chưa cho chú cơ hội.....”

“Đủ rồi.” Lạc An Hải không muốn nghe.

Hàn Định Duệ không để ý tới cô, tiếp tục nói: “Lạc An Hải, cô có thể hận tôi, hận mẹ tôi, nhưng Chú Lạc không phải kẻ thù của cô, tuổi chú đã lớn, chú.....”

“Cậu nói đủ chưa!” Lạc An Hải phẫn nộ đứng dậy, căm tức nhìn cậu. “Cậu thì biết cái gì! Vốn cái gì cậu cũng không biết! Không cần cậu nhiều chuyện! Cút! Cút khỏi nhà tôi mau!”

Rống xong, không muốn nhìn thấy cậu, Lạc An Hải chạy nhanh vào trong phòng, dùng sức đóng sầm cửa.

Nhìn cô đóng chặt cửa, Hàn Định Duệ đỡ trán, bắt đầu dĩ nhiên nhắm mắt lại. Quả nhiên, kết quả lại như vậy.

Lạc An Hải biết mình đang nằm mơ. Giấc mơ này cô đã mơ thấy rất nhiều lần, mỗi ngày, mỗi đêm, sớm thành thói quen.

Trong mơ, cô vẫn còn là một cô gái nhỏ, co rúm người ở góc phòng nhìn mẹ gào khóc, điên cuồng ném đủ mọi thứ xung quanh, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt, thê lương.

“Vì sao? Vì sao lại đối với em như vậy? Vì sao? An Hải! An Hải!” Mẹ đột nhiên ôm lấy cô, run run dùng sức. “An Hải, mẹ chỉ có con, chỉ còn lại con thôi, ba con không cần chúng ta, vì sao lại như thế? Vì sao ba con không yêu mẹ? Mẹ yêu ông ấy mà!”

Mà cô, để mặc mẹ ôm lấy mình, cho dù sợ hãi cũng không dám khóc, cô biết, nếu cô khóc sẽ chỉ làm mẹ thêm điên cuồng.

“Nghe nói tiên sinh nuôi dưỡng tình nhân ở bên ngoài, muốn ly hôn phu nhân..... Phu nhân thật đáng thương.”

“Kể có tiền kết hôn đều là như vậy, tất cả là vì ích lợi, không ngờ phu nhân lại sai lầm, yêu quá cuồng si.”

Bọn họ không hề biết cô gái nhỏ đang đứng ở một chỗ khuất, toàn bộ lời nói đó đều lọt vào tai cô.

“Lạc Thành Hòa! Tại sao anh lại đối xử với em như vậy! Anh vì người đàn bà kia mà muốn li dị em! Đừng mơ! Vĩnh viễn đừng nghĩ vậy! Lạc Thành Hòa! Em sẽ không cho anh thỏa mãn nguyện vọng ! Sẽ không!”

“Giấy thỏa thuận li hôn tôi đã nhờ luật sư chuẩn bị tốt rồi.”

“Không! Đừng đối với em như vậy! Em rất yêu anh mà..... An Hải! An Hải! Đi cầu xin ba con, xin ba con đừng vứt bỏ mẹ, mẹ thật lòng yêu ba con mà!”

Cô thấy mẹ điên cuồng như vậy, lời của mẹ làm cô mê mẩn, thấy mẹ bị thương, thấy ba tuyệt tình, nhìn hai người phá hoại hạnh phúc gia đình cô, hận, ngày càng tích lũy trong lòng.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, ở trước mặt nhìn người thân mà cô oán hận, cô hoàn toàn cho rằng mình không cần ba, vậy mà ba lại vì cái chết của cô mà vô cùng bị thương. Mà nỗi hận với con người kia, người mà hằng đêm luôn đi vào phòng của cô, cả đêm nằm ôm ảnh cô, cô đơn, lạc lõng nằm trên giường cô.

Cô nhìn cậu, trong lòng hoảng hốt như nhận ra điều gì đó, nhưng lại không dám tin. Cậu yêu cô..... Người mà cô căm hận nhất, người luôn luôn trầm mặc, người tưởng như muốn cướp đi hết mọi thứ của cô, thể mà lại yêu cô.

Yêu trầm mặc như vậy, lại luôn đè nén, kiểu bị thương này thật buồn cười.

Vì sao lại như vậy..... Cô không hiểu, trong lòng chỉ cảm thấy sợ hãi, mặc kệ là mẹ yêu điên cuồng hay là cậu trầm tĩnh, trọng tình, đều làm cho cô sợ hãi.

Cô nhìn người đàn ông nằm ở trên giường, thân thể chậm rãi dần phiêu lưu, quỳ gối trước giường, đầu ngón tay khẽ chạm vào giọt lệ vương trên khóe mắt cậu.

Con tim đau đớn rung động làm cho cô sợ hãi, cô không cần cậu như vậy, không cần cậu yêu cô.

Cô sẽ không yêu cậu, chắc chắn không.

Mẹ mê mẩn, đau đớn trong ái tình, cô thực sự sợ hãi, cô không muốn giống như vậy.

Hàn Định Duệ..... Cô nhẹ nhàng ôm người đàn ông ở trên giường, nhắm mắt lại, thì thào, nhớ kỹ tên của cậu. Hàn Định Duệ..... Hàn Định Duệ.....

“Lạc An Hải!” Cô mở mắt ra, ánh mắt vẫn mê mang, kinh ngạc nhìn khuôn mặt vô cùng quen thuộc ở trong mộng.

“Cô có khỏe không? Tôi nghĩ cô đang gặp ác mộng.” Hàn Định Duệ ở ngoài cửa chợt nghe thấy tiếng rên rỉ của cô, nghĩ rằng cô đang gặp chuyện gì đó, mở cửa phòng ra lại thấy cô nằm cuộn tròn giống như đứa trẻ đang sợ hãi thu mình lại. Nhìn cảnh kia, tim của cậu chợt đau nhói.

Cậu không chút nghĩ ngợi đi vào phòng cô, muốn gọi cô tỉnh lại, nhìn thấy giọt lệ trong suốt trên khóe mi, không khỏi ngẩn ngẩn ra. Cô đang khóc?

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cậu chắc chắn sẽ cho rằng đây là ảo giác, Lạc An Hải tự cao tự đại, cao ngạo như một nữ vương, thế nhưng lại đang khóc.

Thấy cô như vậy, lòng Hàn Định Duệ có chút hoảng loạn, cô mơ thấy cái gì, điều gì khiến cho Lạc An Hải kiên cường rơi nước mắt?

“Hàn Định Duệ.....”

Nghe thấy tên của mình, Hàn Định Duệ cho rằng cô đã tỉnh, nhìn thấy mắt cô vẫn nhắm, cậu giật mình, không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ..... Cô đang mơ thấy cậu?

Làm sao có thể! Hàn Định Duệ cảm thấy nhất định mình suy nghĩ nhiều quá, nhìn nước mắt vương trên mi của cô, cậu không nhận được nhủ mày.

“Lạc An Hải, cô tỉnh lại đi, Lạc An Hải!” Hàn Định Duệ lay cô, muốn đem cô từ trong mơ trở về thực tại, mặc kệ cô đang mơ thấy gì, nhìn cô như vậy cậu không thể chịu nổi. Lạc An Hải kiêu ngạo như vậy không thể rơi lệ được.

Thấy cô rốt cục mở mắt ra, không còn nói mơ nữa, vẻ mặt yếu ớt mờ mịt, đôi mắt phỉm nước nhìn cậu, dường như muốn hút lấy linh hồn của cậu.

Hàn Định Duệ nghĩ tâm tính thiện lương của mình như bị dờ bở.

Lạc An Hải trừng mắt nhìn cậu, phát hiện khuôn mặt trước mắt là thực, cô nháy mắt thanh tỉnh, hiểu được đây không phải là mơ. Cô chật vật ngồi dậy, “Sao cậu còn ở trong nhà tôi? Không phải tôi bảo cậu rút đi rồi sao.”

Biết cô đã khôi phục lại như bình thường, Hàn Định Duệ cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Cô gái này, luôn quật cường như vậy.

Cậu không vạch trần cô, đi thẳng vào trong phòng tắm, vắt một cái khăn ướt đi ra, ném cho cô.

“Mau lau mặt đi, ngủ còn chảy nước miếng, nếu chụp được cảnh này đưa cho người khác xem, nhất định bọn họ sẽ há hốc mồm ngạc nhiên cho coi.”

“Ai cần cậu lo, ra khỏi phòng tôi.” Lạc An Hải dùng khăn lông che mặt, tiếng nói rầu rĩ từ khăn lông truyền ra.

“Tôi nấu cơm chiều rồi, lau nhanh lên rồi ra ăn cơm.” Không nói thêm gì nữa, Hàn Định Duệ thức thời ra khỏi phòng để cô bình tĩnh trở lại.

Lạc An Hải cầm chặt khăn lông, con ngươi nhìn thẳng cánh cửa. Cô biết mình vừa khóc, mỗi lần nằm mơ, cô luôn khóc rồi tỉnh lại, cậu nhất định đã nhìn thấy. Cô chuẩn bị nhìn cậu cười nhạo, không ngờ cái gì cậu cũng không nói, còn lấy việc buồn cười kia che giấu giúp cô. Dường như luôn như vậy, cậu luôn làm ra chuyện ngoài dự đoán của cô.

Cô đối với cậu cực kì ác liệt, cậu lại che chở phía trước cho cô, giúp cô tránh khỏi âm trà mà ba ném tới, rõ ràng buổi chiều mới cãi nhau ầm ỹ, cậu lại không lấy việc kia chế giễu cô.

Cậu và người đàn ông trong trí nhớ hoàn toàn giống nhau, đều khiến cô không thể nhìn thấu.

Lạc An Hải cảm thấy mờ mịt, giờ này phút này, cô không biết nên làm thế nào. Tiếp tục cãi nhau ầm ỹ với Hàn Định Duệ sao? Nhưng cô cảm thấy mình bây giờ không còn sức lực để cãi nhau với cậu nữa rồi... Áo giáp phòng bị này, làm cho cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

“Vâng, con vẫn ở đây.”

Lạc An Hải ngẩng đầu, nghe thấy âm thanh từ bên ngoài truyền đến, nghĩ nghĩ, cô bước xuống giường ra khỏi phòng, đi thẳng tới phòng bếp.

“Vết thương không có vấn đề gì, Lạc An Hải đã giúp con bôi thuốc rồi.” Hàn Định Duệ cảm di động, nhìn thấy Lạc An Hải, tiếng cậu nhỏ lại. Mà đầu kia điện thoại, Mai Phương nghe thấy con trực tiếp kêu tên Lạc An Hải, không nhịn được liền nhắc nhở hẳn.

“Con đây, luôn gọi cả họ lẫn tên của An Hải, nói mãi cũng không chịu nghe, từ nhỏ đã không gọi An Hải là chị.....”

Hàn Định Duệ im lặng nghe mẹ dạy, Lạc An Hải đứng yên lặng ở quầy bar, hai người lơ đãng nhìn nhau. Cô không được thoải mái cho lắm.

Hàn Định Duệ cảm thấy buồn cười, đột nhiên thấy Lạc An Hải như vậy lại có chút đáng yêu, cố nhịn không cười, cậu lấy cái mâm sứ ở trong tủ bát ra, nghiêng đầu dùng vai kẹp lấy di động, đặt mỳ Ý lên trên.

Trong điện thoại Mai Phương thấy con này giờ không nói gì, cũng không nói thêm nữa. Đứa nhỏ này không biết vì sao mọi việc đều nghe lời bà, nhưng chỉ có việc kêu An Hải là chị thì lại cố chấp không chịu được. “Thôi đi, mỗi lần nói chuyện này lúc nào con cũng im lặng. An Hải có khỏe không, con không cãi nhau với An Hải đấy chứ?”

“Cô ấy không có việc gì, bọn con không cãi nhau.” Hàn Định Duệ đặt mỳ Ý lên bàn ăn, lại lấy một cái cốc, đổ một ít nước ép táo vào trong cốc, đặt lên bàn.

Lạc An Hải nhìn mỳ Ý với thịt hun khói cùng tương cà chua – mỳ ý mà không dùng tương cà chua chính cống, cô sẽ không bao giờ đụng vào. Cô liếc Hàn Định Duệ một cái, sao cậu lại biết được khẩu vị của cô?

Vốn cô còn đang do dự có nên ăn hay không, nhưng lại nghĩ đến đây là nhà của mình, nguyên liệu nấu ăn cũng là cô mua, vì sao lại không ăn? Suy nghĩ một lúc, mới tới bàn ngồi xuống, cầm cốc nước táo ép uống một ngụm.

Mà ở chỗ kia, Hàn Định Duệ còn đang nói chuyện với Mai Phương. “Dạ, mẹ bảo chú Lạc đừng lo lắng.”

Nghe bọn họ nhắc tới ba, Lạc An Hải đang uống nước táo ép cảm thấy hơi bức mình, sau đó lại coi như không có việc gì, tiếp tục uống nước trái cây.

Hàn Định Duệ khẽ cử động khóe miệng, coi như không thấy, tiếp tục nói chuyện với mẹ: “Vâng, con biết rồi, con sẽ cố gắng chăm sóc cô ấy thật tốt.” – Rất cục Lạc An Hải cũng nhìn thẳng cậu, mày nhíu lại.

“Vâng, mẹ cứ bảo Paul mang hành lý của con đến đây là được.” Paul là lái xe của nhà họ Lạc.

Hành lý? Cái gì mà hành lý? Lạc An Hải nghi hoặc trừng cậu, càng nghe càng cảm thấy không ổn.

Hàn Định Duệ thấy ánh mắt nhìn chằm chằm của cô liền gác điện thoại, ngồi xuống bàn ăn, đối diện với cô, uống một chút nước táo rồi mới cầm đĩa lên ăn mỳ Ý.

Hương bơ nồng nàn hấp dẫn vị giác của Lạc An Hải, cả ngày hôm nay cô cũng chưa ăn gì, quả thật bây giờ rất đói bụng, mà lúc này mọi chú ý của cô đều tập trung vào cuộc đối thoại trong di động.

Thấy Hàn Định Duệ không nói lời nào, cô đành chủ động hỏi: “Bảo Paul đem hành lý tới đây làm cái gì? Là ai muốn đưa hành lý cho ai?”

Hàn Định Duệ nuốt mỳ, uống một ngụm nước quả nhuận yết hầu, thấy Lạc An Hải đã không còn kiên nhẫn, giận tái mặt, cậu mới nhàn rồi mở miệng.

“Chú Lạc rất bất mãn với sinh hoạt cá nhân dâm loạn của cô.”

Hai chữ kia làm Lạc An Hải lập tức nổi bão, “Ai dâm loạn.....”

“Cho nên muốn tôi giám sát cô.”

“Cái gì?!” Lạc An Hải gần như nhảy dựng lên, không thể tin những gì Hàn Định Duệ nói: “Giám sát? Cái quỷ gì vậy!” Cô đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn bị giám sát, thế mà còn bị một tên kém cô bốn tuổi giám sát!

Lạc An Hải không chịu nổi. Giám sát? Phi!

“Cậu lập tức rút ngay ra ngoài cho tôi!”

Đối mặt với tiếng kêu gào của cô, Hàn Định Duệ trấn định tự nhiên, “Có ý kiến gì, gặp Chú Lạc mà nói.” cậu tốt bụng đưa di động đến trước mặt cô. Lạc An Hải trừng mắt nhìn di động cậu đưa đến.

Gọi cho ba..... Không đến nửa tháng, bọn họ ba và con gái đã hai lần xảy ra xung đột, nếu thêm lần này sẽ là lần thứ ba..... Cô cũng không muốn làm cho ông già kia tức chết.

“Hừm? Không gọi sao?” Hàn Định Duệ chống cằm nhìn cô.

Lạc An Hải đáp lại là trực tiếp đập vỡ điện thoại của hắn.

Elle đi vào văn phòng, bây giờ là ba giờ chiều, mọi khi công ty vô cùng náo nhiệt, lúc này, bình thường đều là thời gian trà chiều của một đám cô gái trong công ty.

Nhưng giờ phút này, dường như náo nhiệt, ngay cả gõ bàn phím cũng không dám dùng sức, đi còn phải lo sợ chỉ dám nhón chân nhẹ nhàng, chỉ sợ gây ra một tiếng động lớn.

Elle khó hiểu nhìn xung quanh, cô mới chưa đến công ty hai ngày, tự dưng xảy ra chuyện gì vậy?

Nhìn thấy tổng giám đốc, những người khác trong công ty đều bày ra vẻ mặt ai oán, không ai dám đi vào văn phòng của bà chủ. Hai ngày nay bà chủ vẫn còn nổi giận, công việc đều bị đảo qua đảo lại, đặc biệt là tổ chức họp, buổi sáng mới bị đổi xử một cách hung bạo, lúc này cả tập thể đang ngồi hấp hối trên bàn làm việc.

Elle cảm thấy kinh ngạc, nữ vương đại nhân chẳng mấy khi đến công ty, bình thường nếu có việc đều phải lên lầu tìm cô ấy, “Xảy ra chuyện gì vậy?” Cô ra hiệu ọi người.

Toàn thể nhân viên đều lắc đầu, bọn họ cũng không biết! Ngày hôm qua bà chủ khí thế bực bực đến công ty, chưa đến mười phút đã nói muốn họp, tất cả đều bị bà chủ lôi ra trút giận, bà chủ còn đưa ra mệnh lệnh, nếu trong vòng một tháng không hoàn thành nhiệm vụ thì mười phần trăm tiền thưởng sẽ bị cắt hết.

Bọn họ kêu gào thảm thiết, nhưng mà sắc mặt bà chủ lạnh như băng làm mọi người không ai dám kêu một tiếng, kế hoạch bọn họ chuẩn bị tốt, bà chủ hạn bọn họ nội trong một ngày phải đưa ra được kế hoạch mới.

Sau đó, kế hoạch của bọn họ bị boss nữ vương gạt phăng. Bây giờ toàn bộ công ty đang lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, bọn họ đang chờ mong vị cứu tinh giúp bọn họ. Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt chờ mong nhìn tổng giám đốc.

Elle bị ánh mắt của bọn họ làm bật cười. Có chuyện đáng sợ như vậy sao?

Vô cùng đáng sợ nha – mọi người dùng sức gật đầu.

Không chịu nổi mấy kẻ dở hơi này, Elle lắc đầu, đi tới văn phòng của bà chủ, chuẩn bị đối mặt với cơn thịnh nộ của boss nữ vương. Mới đi hai bước, phía sau liền truyền đến một tiếng nói trầm thấp.

“Thực xin lỗi, đã quấy rầy.”

Nha - Elle quay lại nơi phát ra tiếng nói trầm ấm mê người này, cô xoay người, ánh mắt lập tức sáng ngời.

Thiếu niên tuy rằng chỉ mặc một chiếc quần bò đơn giản, nhưng có thể thấy cơ đùi vô cùng rắn chắc, hữu lực, quần áo đơn giản không thể nào che đi thân thể cường tráng, hấp dẫn mê người Chắc chắn, cái móng gợn cảm làm cho người ta rất muốn sờ thử một cái. Mà khuôn mặt kia..... Elle huyết sáo.

Soái ca cô nhìn thấy không ít, tiêu chuẩn của cô có thể coi như thiếu niên đó đạt yêu cầu, thật hấp dẫn nha!

Nhìn khí chất trầm ổn, ngũ quan tuấn mỹ dương cương vẫn còn một chút ngây ngô của tuổi trẻ, nhưng có thể tưởng tượng được năm năm sau chàng trai này sẽ hấp dẫn đến thế nào.

Ai nha nha, Elle vỗ tay. “Lily, gần đây không phải chúng ta đang lên kế hoạch dành thị trường phái nam sao? Cô thấy chàng trai này thế nào? Cậu ta làm người mẫu quảng cáo sẽ hấp dẫn một đồng đàn ông cho coi.” Nhìn một cái, sexy thế này không phải là một tiểu thụ đấy chứ?

Lily vuốt cằm, đói khát nhìn thiếu niên, nha..... Xem cái mông khêu gợi kìa.

Hàn Định Duệ thấy tay Lily đặt trên tay mình, đối mặt với ánh mắt của một đám gái như sói như hổ đói khát, khuôn mặt tuấn tú vẫn cứ lộ vẻ cười nhạt, “Thật xin lỗi, tôi muốn tìm người.”

Elle hơi dựa vào bàn, người dướn sát về phía cậu, lộ ra cổ áo thấp, váy ngắn khoe đôi chân thon dài, cô dụ hoặc nhìn thiếu niên, đầu lưỡi liếm cánh môi, dùng giọng nói mềm mại đáng yêu nói: “Soái ca muốn tìm ai đây?”

“Tôi muốn tìm.....”

“Elle. Jackson!” Cửa văn phòng của bà chủ đột nhiên bị đẩy mạnh, Lạc An Hải khí thế hung hãn bước ra, “Rốt cuộc cô cũng tới công ty rồi sao –” Sau đó ánh mắt ngừng lại, trừng mắt nhìn tên nhóc đứng ở cửa. “Hàn Định Duệ, cậu tới công ty tôi làm gì?”

Đối mặt với nữ vương đang rít gào, Hàn Định Duệ bình thản ung dung, giơ cao túi giấy trong tay, thái độ lạnh nhạt vô tội.

“Tôi đến đưa trà chiều cho cô.”

6. Chương 6

Lạc An Hải có cảm giác đang có kẻ nào đó xâm phạm địa bàn của mình, loại cảm giác này làm cho cô thực khó chịu. Cô nhàn nhạt nhìn lướt mọi người ở bên ngoài văn phòng.

Phát hiện ánh mắt boss nữ vương không có chút hòa khí, trừ Elle, tất cả mọi người đều thức thời cúi đầu làm việc. Lạc An Hải nhấn nhện cơn tức sắp sửa trào ra, hai tay khoanh trước ngực, kêu Hàn Định Duệ đi vào văn phòng của cô, sau đó kim nén nổi uất ức muốn đá cửa, bình tĩnh đóng cửa lại.

Văn phòng Lạc An Hải bố trí rất đơn giản, sau chiếc ghế làm việc là tấm kính thủy tinh ngoại cỡ, văn phòng này tọa lạc ở trung tâm khu buôn bán lớn nhất thành phố, đứng ở trước cửa kính, có cảm giác như nhìn thấy hết cuộc sống của mọi người – Hàn Định Duệ tin tưởng đây chắc chắn là nguyên nhân mà Lạc An Hải mua tầng cao nhất của trung tâm thương mại này.

Bên phải là bộ sofa màu trắng bao quanh chiếc bàn hình vuông, bên trái là nơi để tài liệu, ở đó có đủ các loại giấy tờ của công ty, Hàn Định Duệ kinh ngạc nhìn giá sách ba tầng bên cạnh toàn là truyện tranh.

Phát hiện ra ánh mắt ngó nghiêng của cậu, Lạc An Hải có chút tức giận hừ lớn, “Nhìn đủ chưa!”

Hàn Định Duệ cũng không để ý khẩu khí ác liệt của cô, chỉ nhàn nhạt liếc cô một cái. Lạc An Hải cảm thấy cái liếc mắt kia như đang cười nhạo cô, lập tức bày ra ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn cậu.

“Cậu tới công ty của tôi làm gì?”

“Tôi nói rồi, đến đưa trà chiều cho cô.” Hàn Định Duệ đặt túi giấy lên bàn, lấy một bánh ngọt cùng với một bình trà bằng thủy tinh ra, bên trong là hồng trà vẫn còn nóng.

Lạc An Hải đang muốn bảo cậu cầm theo những thứ này cút khải trương thì Hàn Định Duệ đã thức thời nói: “Là chú Lạc bảo tôi mang đến.” Lạc An Hải thất thần, lời vừa định nói liền nuốt vào trong bụng.

“Chú nói Mã An làm riêng cho cô.” Mã An là nữ đầu bếp trong nhà, Lạc An Hải thích nhất là món điểm tâm ngọt của bà.–“ Đây .” Hàn Định Duệ đưa bánh ngọt cho cô. “Là vị socola mà cô thích ăn nhất đấy.”

Lạc An Hải nghi hoặc lướt nhìn miếng bánh ngọt, một hồi lâu sau mới nhận lấy, tuy rằng sắc mặt rất khó coi, nhưng vẫn cầm đĩa lên thưởng thức.

“Ba tôi có khỏe không?” Cô làm bộ như vô tình hỏi.

“Tốt lắm, hình như không còn giận cô nữa.” Hàn Định Duệ cảm thấy tính nết của ba con nhà này thật giống nhau, bên ngoài luôn tỏ ra sĩ diện, rõ ràng quan tâm lẫn nhau nhưng lại không biểu hiện ra bên ngoài.

Lạc An Hải hừ nhẹ một tiếng, ngồi vào trước bàn làm việc, dựa lưng vào ghế, bộ dáng vừa lười nhác lại cao ngạo. “Chừng nào thì cậu rời khỏi nhà tôi?”

Tên nhóc đến nhà cô đã hai ngày, tự do của cô hoàn toàn biến mất, đến chỗ nào cũng bị hỏi, còn phải về nhà đúng thời gian quy định, nếu không nghe cậu, cậu sẽ mang ba ra uy hiếp cô.

Lạc An Hải sao lại bị ăn hiếp một cách quá đáng như vậy? Từ trước đến nay không ai dám đối xử với cô như thế.

Hàn Định Duệ ngồi trên sofa, đổ hồng trà ra cốc, uống một ngụm, con người nhàn nhạt mới ngược lên trả lời cô. “Phải xem Chú Lạc tính như thế nào đã.”

“Hàn Định Duệ! Cậu đừng lấy ba ra mà uy hiếp tôi!” Lạc An Hải tức giận muốn lật bàn, nhưng chỉ có thể cố gắng nhịn xuống. Cô không quên đây là công ty của mình, bên ngoài văn phòng còn có một đám người. Cô ép mình hít sâu, ánh mắt hung ác trừng Hàn Định Duệ.

“Nhóc, tôi phát hiện gần đây lá gan cậu càng ngày càng lớn đấy.” Trước kia, mặc kệ bị cô bắt nạt châm chọc thế nào, cậu chỉ im lặng cho qua, bây giờ lại bắt đầu giám giáo huấn, quản lí cô.

Lạc An Hải nghĩ lại xem việc này bắt đầu từ khi nào..... Hình như từ lúc cậu vứt chìa khóa xe của cô xuống bãi cỏ gần đó, khi nhìn thấy tay cô dính phải bãi phân chó!

Từ đó về sau, thái độ của cậu đối với cô hoàn toàn thay đổi..... Tên nhóc này như cố gắng tỏ ra đã bắt được điểm yếu của cô, cậu định ăn hiếp cô sao?

Hàn Định Duệ suy xét một lúc, gật đầu tán thành lời nói của cô. “Hình như là như vậy.”

Trước kia cậu sẽ không bao giờ chống đối lại cô, bởi vì mẹ luôn nhắc nhở cậu rằng phải nhẫn nhịn Lạc An Hải. cậu nhường nhịn cô tám năm liền, khắc sâu chữ nhẫn trong đầu. Nhưng gần đây, cậu nhận thấy cậu càng nhẫn nhịn cô, Lạc An Hải vẫn vĩnh viễn không bao giờ chịu thoái nhượng, cô sẽ mãi mãi bày ra thái độ cao ngạo, khinh bỉ cậu, sẽ vẫn cứ vênh mặt hất hàm sai khiến cậu.

“Lạc An Hải.” Hàn Định Duệ buông cốc hồng trà trong tay, đứng dậy đi về phía cô, sau đó dừng trước bàn làm việc của cô, “Gần đây tôi đã quyết định một chuyện.”

Khí thế của cậu đột nhiên chuyển biến làm cho Lạc An Hải sinh ra cảnh giác.

Hai tay Hàn Định Duệ để trên bàn làm việc, đưa mặt gần sát về phía cô.

Lạc An Hải theo bản năng muốn chống đối lại, động tác dần trở nên cứng rắn hơn, cá tính cao ngạo của cô không cho phép sự mềm yếu, cô lạnh mặt, nhìn cậu muốn làm cái gì.

Hàn Định Duệ cong khóe môi, nam tính ẩn sau khuôn mặt còn mang theo vẻ non nớt đang dần trưởng thành, Lạc An Hải ngẩn ra, trái tim đột nhiên đập mạnh.

“Với cô, tôi sẽ không chịu lùi bước nữa.” Giọng nói của cậu rất nhẹ nhưng lại đánh thẳng vào trái tim Lạc An Hải, mắt cô phát ra tia phòng bị mạnh mẽ, tuyên bố của cậu làm cho lớp phòng bị càng thêm dày.

Lạc An Hải nhanh chóng đứng dậy, dùng lực quá mạnh suýt nữa làm ghế phía sau ngã xuống. Cô dùng sức trấn áp mình, trong lòng đột nhiên dâng lên khủng hoảng. Hàn Định Duệ lúc này vừa xa lạ nhưng cũng rất quen thuộc, làm cô muốn trốn tránh cảm xúc của chính mình.

Nắm chặt ngón tay đang run, khuôn mặt Lạc An Hải cứng đờ, không cho phép mình lộ ra một tia cảm xúc nào. “Có thật như vậy không? Tôi rất chờ mong sự trở dậy của cậu đấy.” Cô mỉm cười đi đến cửa văn phòng, mở cửa. “Bây giờ, mời cậu ra khỏi phòng làm việc của tôi.”

“Oa!” Elle dán lưng trước cửa không kịp tránh đi, mất thăng bằng, lảo đảo vài bước. Mọi người ở đằng sau không dám nhìn sắc mặt của bà chủ, lập tức cấp tốc giải tán, trở lại chỗ ngồi của chính mình, thực hiện nhiệm vụ. –“Elle. Jackson, cậu rảnh quá hay sao hả?” Lạc An Hải lạnh lùng nhìn cấp dưới.

Elle không sợ hãi trước biểu hiện trên khuôn mặt Lạc An Hải, ngược lại mờ ám nháy mắt với Lạc An Hải, “An, cậu đổi khẩu vị khi nào vậy? Bây giờ lại ăn một mĩ thiếu niên à, aizz, không hổ danh là hoa tâm nữ vương, có thể chọn được một mĩ thiếu niên gợi cảm như vậy.” Vừa nói vừa tham lam ngắm Hàn Định Duệ.

“Câm miệng!” Lạc An Hải không chịu nổi trừng mắt liếc Elle một cái, “Dù tớ có bụng đói ăn quàng cũng không bao giờ đụng đến tên nhóc này!”

Elle còn lâu mới tin lời Lạc An Hải nói, thấy không khí giữa hai người hình như có điều gì đó không ổn, cô chớp chớp mắt, lấy tay xua xua trước mặt Lạc An Hải. “An, cậu cùng tiểu tình nhân cãi nhau à?”

“Elle. Jackson, tớ đã nói.....”

“Tôi là Hàn Định Duệ.” Hàn Định Duệ ngắt lời Lạc An Hải, trực tiếp giới thiệu bản thân với Elle: “Gọi tôi là Hàn được rồi.” –

“Hàn Định Duệ.....” Elle cảm thấy cái tên này có chút quen tai, lập tức nhớ tới Lạc An Hải có một người em trai không cùng huyết thống họ Hàn, cô trợn to mắt. “Cậu là em trai của An?” Hàn Định Duệ không nổi tiếng, chưa từng công khai lộ diện nhiều, điều này chỉ là nghe đồn An có một người em trai không cùng huyết thống, hai người luôn luôn bất hòa.

“Cậu ta không phải em trai của tôi!” Lạc An Hải kích động quát.

“Cô ấy cũng không phải là chị của tôi.” Hàn Định Duệ cũng nhàn nhạt mở miệng.

Hai người cùng lúc bác bỏ lời nói của Elle. Lạc An Hải cùng Hàn Định Duệ đưa mắt nhìn nhau, Lạc An Hải tức giận lườm cậu một cái, hừ lạnh bỏ qua lời nói của cậu. Elle đột nhiên nhớ đến kiểu cãi nhau truyền thống này.

Cô nhìn hai người, cảm thấy có cái gì đó không ổn, nhất là Lạc An Hải, cô gái này luôn cuồng vọng khiến người ta nghiêng ngã nghiêng lợi, cho tới bây giờ chỉ có cô làm cho người khác tức giận, nhưng bây giờ cô lại bị chọc tức... Chẳng lẽ người làm cho An tức giận hai ngày nay chính là Hàn Định Duệ?

Xem ra lời đồn đại là thật, cảm tình giữa hai người này không hề tốt

Nói như vậy, cô làm sao nói ra kế hoạch mà cô vừa nghĩ đến đây... Elle bối rối.

Nhìn thấy biểu hiện khó xử của Elle, Lạc An Hải nhú mày. “Làm sao vậy?”

“À, là như vậy.” Elle chần chờ, cuối cùng vẫn miệng, “Sắp tới không phải trang web của chúng ta chuẩn bị khai thác thị trường phái nam sao?” Chính xác mà nói là thị trường dành cho các tiểu thụ, thị trường của đàn ông không hề kém cạnh so với phụ nữ. “Công ty phỏng vấn rất nhiều model nam, tìm mãi mà chưa có người thích hợp, nhưng hôm nay tớ tìm thấy rồi.” Cô ám chỉ Hàn Định Duệ. Hàn Định Duệ hơi nhú mày.

Lạc An Hải nhú mày càng chặt, nhìn thẳng vào mắt Elle.

Thấy An nhìn mình chằm chằm, Elle bằng bất cứ giá nào, trực tiếp hỏi Hàn Định Duệ: “Hàn, cậu có muốn làm model cho công ty chúng tôi không?”

“Không được!”

“Nghe qua cũng không phải là ý kiến tồi.”

Hai người lên tiếng cùng lúc, Lạc An Hải trực tiếp bác bỏ, “Nếu như tôi nhớ không nhầm thì bây giờ cậu chuẩn bị thi đại học, có đúng không? Học sinh bây giờ nhàn rồi quá nhỉ?”

Hàn Định Duệ mỉm cười, ung dung. “Thực ra trước mắt có ba trường đại học đang muốn mời tôi, hy vọng tôi có thể học ở trường của bọn họ, cho dù không thi tốt nghiệp cũng không sao, chỉ cần tham gia kiểm tra cuối kì là được rồi.”

Lạc An Hải nâng cằm. “Elle, tớ là bà chủ, tớ nói không được là không được.” Lời tuy là nói với Elle, ánh mắt lại nhìn về phía Hàn Định Duệ.

“Nhưng... An... không phải cậu đã nói công tư phân minh sao, chắc chắn không được để cảm xúc cá nhân xen vào công việc mà?”—Lạc An Hải hung hăng trừng mắt về phía Elle.

Elle đứng ở đỉnh gió lốc, nhìn An cười cười. “An, thân là bà chủ phải làm gương ọi người nha!” Sau đó lập tức nắm lấy tay Hàn Định Duệ. “Hàn, nếu cậu đồng ý, chúng ta có thể kí hợp đồng ngay, không biết ý cậu thế nào?”

Hàn Định Duệ nắm lấy tay của Elle, vỗ nhẹ: “Đây là vinh hạnh của tôi.” Con người đen sẫm nhàn nhạt liếc về phía Lạc An Hải, cô đang tức giận không nói lên lời.

Đây là khiêu khích! Chắc chắn là khiêu khích!

Lạc An Hải nắm chặt tay, ánh mắt ngầm gửi tối hậu thư đến Hàn Định Duệ, đúng như lời cậu vừa tuyên bố – Sẽ không nhường nhịn cô nữa.

Việc này chính phản kích đầu tiên mà cậu làm.

Hàn Định Duệ không chỉ không nhường nhịn, thậm chí cậu còn tiến sát theo bước chân cô, xâm nhập vào cả lĩnh vực mà Lạc An Hải đang làm.

Vài ngày gần gũi, mọi người trong công ty cô đều bị Hàn Định Duệ mê hoặc. Đầu năm nay, những người hấp dẫn như vậy quả thực rất hiếm! Đã thế, tính tình lại rất tốt, không kiêu ngạo mà con rất khiêm tốn, lễ phép nữa – so với boss quả thật khác một trời một vực – mặc dù hơi lạnh lùng, cũng không chịu hòa mình vào nhóm chị em, nhưng lại càng làm lòng người cảm thấy bức bối, cái này đúng là khí chất của một công tử nhà..... Quả thật là mê chết người khác!

Vì chúc mừng đã tìm được model đại diện, Elle nhắc tay kêu gọi, nhân dịp cuối tuần, mọi người trong công ty hãy đến pub giải trí, uống rượu thả lỏng tâm tình, dù sao mai cũng là ngày nghỉ, đêm nay có thể vui chơi hết mình.

Tiền sẽ do bộ phận kế toán đảm nhiệm! Bà chủ chắc chắn sẽ không keo kiệt mấy đồng con con ấy đâu – Ai dè Lạc An Hải lại tự dưng keo kiệt, vụ này đừng mơ cô sẽ thanh toán!

Bọn họ tất cả ngồi hết xuống ghế, Hàn Định Duệ bị Elle lôi kéo ngồi ở giữa, một đám con gái bảy miệng tám lời hỏi chuyện của em trai. Lạc An Hải không muốn gia nhập với đám phản đồ kia, liền ngồi riêng một chỗ trong quầy bar uống rượu giải sầu.

Đối mặt với những câu hỏi liên tiếp, Hàn Định Duệ rất nhẫn nại trả lời hết, tuy vậy ánh mắt thỉnh thoảng vẫn nhìn về phía quầy bar.

Hôm nay Lạc An Hải mặc một chiếc áo màu đỏ có đai lưng cùng với chân váy màu đen, tà tà ngồi trên ghế cao. Chân váy ngắn khiến những đường cong mê người thấp thoáng lộ ra, hấp dẫn không biết bao ánh mắt cuồng si của đám đàn ông trong pub này. Cô nghiêng nghiêng nhìn, nhẹ lắc ly rượu, đôi mắt dường như trở nên mơ hồ, ánh sáng trong pub mờ mờ, ảo ảo khiến cô càng trở nên lung linh, huyền ảo, mê hoặc lòng người.

Đây là pub cao cấp, phải là khách quý mới có thể đến, cũng có những cô gái tìm cách vào đây để câu rùa vàng, tình một đêm xảy ra không ít.

Mọi người ở trong pub này đều biết Lạc An Hải, cô là khách quen của pub, hồi trước không phải không có đàn ông đến làm quen với cô, nhưng tất cả đều bị cô từ chối thẳng.

Lạc An Hải khinh thường loại tình một đêm này. Dần dà, mọi người cũng thức thời không đến quấy nhiễu cô nữa, chỉ có thể dùng ánh mắt khát vọng chăm chú nhìn cô. Nhưng mà trên đời này vẫn không có người chịu hết hi vọng.

“Hi, An.” Một gã anh tuấn tóc nâu ngồi xuống cạnh Lạc An Hải, “Anh mời em một chén, đây, thử Blood Mary xem sao.”

Lạc An Hải uống cạn ly rượu, lười biếng liếc người đàn ông một cái. Hàn Định Duệ nhìn thấy cảnh này, không khỏi nhú mày.

“Chắc chắn, Mark vẫn chưa chịu từ bỏ ý định sao, đã bị bà chủ từ chối nhiều lần thế, da mặt vẫn còn dày như vậy.” Mọi người ngồi ở phía trong cũng nhìn thấy, Lily chắc chắn lắc đầu, trên mặt tràn đầy khinh thường.

“Hắn là ai vậy?” Hàn Định Duệ hỏi, nhìn Mark một lượt, một chút cũng không che giấu ý đồ với Lạc An Hải, đôi mắt híp lại.

“Hắn chính là nhị thiếu gia của một gia đình lớn.” Betty ở một bên bĩu môi. “Ý vào nhà mình có chút tiền, ở đâu cũng câu dẫn gái, cậu thích nhất là câu dẫn ở những pub cao cấp như thế này, nghe nói cậu còn dở trò kê đơn trong rượu nữa, phóng đảng vô cùng. cậu có ý với bà chủ lâu rồi, bà chủ đã từ chối đến lần thứ hai, da mặt vẫn dày như thế, chờ mà xem, lần này thế nào cũng bị bà chủ từ chối nhục nhã ột trận nên thân.”

Tất cả mọi người đang chờ xem kịch hay sắp diễn ra.– Ai dè lần này ai cũng phải mở to mắt, Lạc An Hải thế mà lại nhận lời mời rượu của Mark, mọi người xung quanh ngạc nhiên, há hốc mồm.

“Cái gì vậy, tôi nhìn lầm sao?” Elle dụi mắt.

“Bà chủ điên rồi sao? Tất cả đàn ông trong pub này đều tốt hơn tên phá gia chi tử kia cả vạn lần!” Lily không thể tin được, phồng má trợn mắt kêu to.

Mọi người trong pub không thể tin được, ngay cả Mark cũng vừa mừng vừa sợ, cậu bị Lạc An Hải từ chối rất nhiều lần, lần này đã chuẩn bị tâm lý bị nhục mạ, nhưng không ngờ Lạc An Hải lại nhận lời mời của cậu, chuyện mà mọi người trước đây đều không thể làm được, cậu thế mà lại là người đầu tiên.

Mọi người trong pub không thể tin được, ngay cả Mark cũng vừa mừng vừa sợ, hắn bị Lạc An Hải từ chối rất nhiều lần, lần này đã chuẩn bị tâm lý bị nhục mạ, nhưng không ngờ Lạc An Hải lại nhận lời mời của hắn, chuyện mà mọi người trước đây đều không thể làm được, hắn thế mà lại là người đầu tiên.

Mark cảm thấy cơ hội của hắn đã tới, hắn chỉ dám mơ tưởng, nếu như có thể có Lạc An Hải đứng đằng sau hỗ trợ, địa vị của hắn trong nhà sẽ một bước lên mây, hơn nữa nếu có thể cưới Lạc An Hải... Cả đời này hắn sẽ không phải u sầu!– Tính toán xong, Mark đặc ý nhìn những người đàn ông khác, sau đó thử tới gần Lạc An Hải, cánh tay đặt trên vòng eo mảnh khảnh của cô.

Lạc An Hải không có biểu hiện gì, không từ chối, ánh mắt quyền rũ làm cho Mark dùng sức nuốt nước miếng, động tác cũng càng trở nên lớn mật.

“An, người em thơm quá...” Hắn tựa sát mặt vào Lạc An Hải, thì thầm vào tai cô. “Buổi tối muốn cùng nhau không?”

Lạc An Hải không nói gì, đẩy Mark ra, bước xuống ghế, đi về phía trước, quay đầu liếc Mark một cái, cánh môi gợi lên nụ cười mỉa mai.

Mark cảm thấy cả người cháy hừng hực, lập tức theo sau cô. Tất cả mọi người nhìn hai người đi về phía toilet.

Hàn Định Duệ lập tức đứng dậy, cũng đi về phía toilet.

Trong ghế trong, ánh mắt mọi người dò xét, không ai dám lên tiếng gọi Hàn Định Duệ lại, bọn họ đều thấy khuôn mặt thiếu niên luôn bình ổn làm người khác yên tâm kia bây giờ lại lạnh tanh khiến ai cũng sợ hãi.

Hàn Định Duệ vừa đến cửa toilet, chợt nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ bên trong truyền ra, đoán được bên trong đang xảy ra chuyện gì, mặt cậu lạnh tanh, đẩy cửa ra –

“Con mẹ mày! Dám ăn đậu hủ của bà! Mẹ nó, mày thật sự muốn chết mà!” Lạc An Hải văng lời thô tục, ấn Mark sát vào một góc, ra sức đấm đá.

Hàn Định Duệ đứng ngây ngốc ở cửa, không phải kinh ngạc vì Lạc An Hải đánh người, mà là không thể tin được những lời thô tục này sẽ phát ra từ miệng Lạc An Hải, nhưng đó là sự thực.

Mark sớm bị đánh ặt mũi bầm dập, máu mũi chảy ra, khóc cầu xin tha thứ: “Tôi sai rồi, tôi sai rồi! Đừng đánh ! Cầu xin cô đừng đánh nữa!”

“Mày tưởng tao không biết mày bỏ thuốc vào rượu sao? Shit! Dám bỏ thuốc tao! Mày, mẹ kiếp, lá gan cũng thật lớn nha!” Lạc An Hải bắt lấy cổ áo Mark, trực tiếp quật ngã hắn.

Sàn nhà được lát bằng đá cẩm thạch, Hàn Định Duệ nghe thấy cả tiếng xương kêu răng rắc.

“Á!” Mark đau đến thê lương khóc thét, nước mắt nước mũi tèm lem, máu trên mặtt cũng chảy ra, cái đầu bây giờ không khác gì đầu heo.“Tôi không dám..... Tôi không dám nữa..... xin cô tha cho tôi a.....”

Lạc An Hải dùng sức đá vài cái vào bụng cậu, lửa giận tạm thời mới giảm xuống.“Cút! Đừng để tao thấy mặt mày nữa!” Mark ôm bụng, vội vàng dùng sức lết ra khỏi toilet.

Hàn Định Duệ đến vào toilet, tựa vào cửa, nhíu mày nhìn cô.

Lạc An Hải hất tóc ra phía sau, má vì rượu mà đỏ ửng, cô ngẩng mặt lên.

“Cậu nhìn thấy hết hả?”

“Chú Lạc nhất định không thể ngờ cô lại ăn nói thô tục đến thế đâu.”

“Muốn đi mách ba tôi sao? Cứ đi đi!” Lạc An Hải vẫy tay, giậm mạnh chân.“Bà đây còn lâu mới sợ!”

Hàn Định Duệ mới nói có một câu, thấy bước chân của cô bất ổn, quan tâm hỏi: “Cô uống say sao?” Từu lượng của cô từ khi nào trở nên kém như vậy?

“Cậu mới say ấy.” Lạc An Hải hừ nhẹ, cô biết mình không say, cô rất thanh tỉnh, là do tác dụng của thuốc mà thôi.

Cô nghĩ thuốc Mark cho vào rượu đang phát tác, nghĩ đây chỉ là loại thuốc kích thích bình thường mà thôi, Mark không có lá gan lớn mà hạ xuân được mạnh với cô.

Bước chân cô trở nên loạn choạng, lấy tay đẩy cậu. “Cút! Đừng cản đường tôi!”

Hàn Định Duệ nắm lấy tay cô, cậu không biết Lạc An Hải biết rõ trong rượu có thuốc mà còn uống, cho rằng cô đã uống say. “Đi, về nhà.”

“Cái gì mà nhà chứ?” Lạc An Hải đẩy ra cậu, la hét: “Đó là nhà của tôi! Không phải nhà cậu! Nhà cậu ở bên kia..... Nhà của cậu ở nhà họ Lạc kia kìa! Một nhà ba người! A!” Cô châm chọc cười.

Hàn Định Duệ nhíu mày, không để ý cô giỡn đùa, bắt lấy tay cô.“Lạc An Hải, cô say rồi.”

“Đã nói tôi không có say..... Phiền quá!” Đẩy không được, Lạc An Hải tay trái tay phải giãy khỏi cậu, híp mắt, nắm chặt lấy áo cậu, thân thể tới gần, dường như định tiến vào ngực cậu.

Hàn Định Duệ ôm lấy cô, mày nhíu chặt, đang muốn nói chuyện, Lạc An Hải lại nâng cằm cậu lên, hơi thở toàn mùi rượu, ánh mắt sương mờ. “Hàn Định Duệ..... Cậu yêu tôi đi?”

Hàn Định Duệ ngẩn ra, khuôn mặt tuần mỹ sững sờ, đồng tử u ám lóe ra tia sáng, dường như đang cất dấu gì đó.

Thực giống..... Thực giống người kia..... Lạc An Hải si ngốc nhìn cậu.

“Ồn ngốc! A, ồn ngốc.....” Cô cười, ngón tay mân mê sống mũi cậu, ánh mắt như xuyên thấu qua, biết rõ trong lòng cậu đang nghĩ đến ai: “Đừng bao giờ yêu tôi, tôi sẽ không bao giờ yêu cậu, sẽ không..... Yêu là gì? Điên cuồng? Hay bi thảm? Tôi không muốn, không muốn..... Tôi sẽ không yêu, sẽ không.....” Cô dường như đã nói năng lộn xộn.

“Lạc An Hải.....”

“Suyt.” Lạc An Hải giữ chặt lấy khuôn mặt cậu, môi gần sát môi cậu, kiễng ưỡn chân, khuôn mặt dựa sát vào. “Cậu muốn hôn không? Chưa cùng bạn gái luyện tập qua à?”

Bạn gái? Hàn Định Duệ lập tức hiểu cô đang ám chỉ Angel. Biết cô hiểu lầm, nhưng mà giờ phút này cậu hoàn toàn không muốn giải thích với một con ma men, cậu và Angel vốn không phải người yêu.

Lạc An Hải cười khanh khách, trong đầu hiện lên lúc hình ảnh cậu và mỹ nữ tóc vàng ở cổng trường khoác tay nhau vô cùng thân thiết, ngực cô nhói lên. Nỗi buồn ẩn dấu kia dường như tích tụ đã quá lâu, bây giờ như gặp thời cơ để nó bùng phát ra.

Cô nheo nheo mắt, ngón tay khẽ vuốt môi hắn: “Muốn tôi dạy cậu không?” Giọng nói mềm mại mang theo chút khinh bạc, đầu lưỡi khẽ lướt qua môi cậu.

Hàn Định Duệ lập tức ngậm chặt lấy phần lưỡi ướt át kia, ánh mắt cô vô cùng ngạc nhiên.

Đầu lưỡi ngay lập tức tiến vào trong miệng cậu, lướt qua răng nanh, lúc lưỡi cậu tiến tới thì cô lại thu về.

“Không có cảm giác gì cả.....” Lạc An Hải nghiêng đầu nhìn, ngón tay tiến vào miệng cậu. “Không tốt chút nào.....” Cảm thấy không thú vị, cô thu lại ngón tay ướt át, vươn đầu lưỡi khê liếm một chút.

Không tốt? Cậu này làm cho Hàn Định Duệ nheo mắt, khê liếm ngón tay mà phần lưỡi vừa đặt lên đó, cậu ôm lấy Lạc An Hải, ép cô vào tường.

Lạc An Hải chớp mắt, bộ dáng ngây thơ lại mỉa mai.“Hàn Định Duệ..... cậu định làm với tôi sao?”

Hàn Định Duệ nhếch môi, nụ cười tà ác mê người, cậu vuốt eo của cô, vỗ về, chơi đùa ngón tay vừa nãy “Không phải cô vừa khiêu khích tôi sao? Được, tôi chơi với cô.” cậu lập tức hôn lên đôi môi mềm mại kia.

Nụ hôn của cậu cường thế bức người, đầu lưỡi đảo qua cái miệng nhỏ nhắn, mút chặt lấy cái lưỡi thơm tho, thỉnh thoảng lại cắn nhẹ phần lưỡi..... Lạc An Hải cảm thấy miệng lưỡi của mình tê dại, mang theo dục vọng hưng phấn mà run run.

Cô thở dốc, cánh tay gắt gao giữ chặt lấy cái gáy của cậu, cố ý lướt qua dục vọng phía dưới, nơi đó đã sớm trở nên cứng rắn, lộ ra sự thèm khát mãnh liệt.

Hàn Định Duệ hô hấp không thông, quần bò giữ chặt nam tính khiến cậu phát đau, cậu dùng sức cắn cánh môi của cô. Cô phát ra tiếng ngân nga, cậu xoay người đưa lưng cô đối diện với cậu.

Hai tay Lạc An Hải theo bản năng áp sát tường, không kháng cự, thậm chí khi thân thể ấm áp của cậu dán lên người cô, móng xinh đẹp còn ma sát với toàn bộ nam tính.

Hàn Định Duệ bị cô ma sát làm thần thể như bị thiêu đốt, hạ thân phát đau, chỉ muốn sớm giải thoát để đắm sâu vào nơi non mềm hấp dẫn kia, muốn làm cho cô phải khóc lên, rên rỉ cầu xin cậu.

Tưởng tượng dâm mỹ lại mê người tựa như ác ma kêu gào, như hợp mắt hồn của cậu.

Dục vọng kêu gào thảm thiết muốn giải tỏa đánh sâu vào lý trí của Hàn Định Duệ, cậu cắn răng nhẫn nhịn, ngăn chặn cổ dục vọng như muốn bùng nổ kia, bây giờ còn chưa được, chưa thể đựng vào cô.

Ánh mắt tối đen lóe lên một tia sắc bén, giống hệt một dã thú, đang ẩn giấu ở một nơi bí mật nào đó, chờ lúc nuốt trọn con mồi vào trong bụng.

Nhưng mà, bây giờ chưa phải lúc, cậu còn phải nhẫn nại, thời cơ chưa đến, không thể giải quyết con mồi sạch sẽ được. Nhưng không đựng vào cô, không có nghĩa là không giáo huấn cô. cậu muốn cho cô biết, cậu không phải đồ chơi để cô đùa giỡn!

Mắt Hàn Định Duệ xẹt qua một tia lửa giận, cúi đầu hôn ngẫu nhiên cái gáy ngọc ngà, hôn đến nỗi gáy cô xuất hiện một dấu hôn ngân đậm, tay trái đi vào trong áo của cô, trực tiếp vo ve đôi nhũ hoa no đủ.

Lạc An Hải không mặc nội y, đôi nhũ no đủ, mềm như lụa, bàn tay cậu ra sức vuốt ve, bầu nhũ, ta ác trên chọc đỉnh nhũ hoa. Lạc An Hải ngửa đầu, chớp mũi phát ra tiếng hừ nhẹ.

Hàn Định Duệ liếm lỗ tai của cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng trên chọc vành tai mẫn cảm, tay phải luồn vào trong váy ngắn, bỗng chốc liền đụng vào quần lót đang ẩm ướt.

“Như vậy mà đã ẩm ướt, cô thật sự đang thèm muốn tôi sao?” Hô hấp nóng rực của cậu phả qua tai cô, làm cho thân thể cô run rẩy, tư thái yêu mị tản mát ra hương vị câu dẫn mê người.

Tiếng kêu phát ra thật yêu kiều, mặt nước tinh khôi, chảy, kéo dài như sợi tơ trong suốt, khơi gợi dục vọng của Hàn Định Duệ.

Cậu thô lỗ kéo quần xuống, lửa nóng đang bùng bùng phần chắn rỉ ra tinh dịch đầm vào hoa tâm yếu ớt của cô, lửa nóng ma sát xung quanh quần lót, da thịt non mềm dán chặt vào nhau, dường như đang đùa bỡn với dục vọng dâng cao trong người cô.

“A ưm.....” Lạc An Hải phát ra tiếng kêu yêu kiều. Cánh hoa cách một lớp quần mỏng bị xoa nhẹ, nam tính thô lỗ thỉnh thoảng lại ma sát qua cánh hoa yếu ớt, đỉnh nam tính cố sức xâm nhập qua quần lót của cô,

làm cho cánh hoa run run co rút lại, mật dịch ngày càng chảy ra nhiều hơn, cùng với bạch dịch của đàn ông, quần lót dường như đã ướt hoàn toàn.

Mông cô bị nam tính cùng vài dệt thô lỗ ma sát, cánh hoa cũng dần dần trở nên đỏ ửng, ma sát thô lỗ lại càng kích thích khoái cảm của cô tăng lên.

Lạc An Hải dường như vô lực đứng thẳng, hai chân run run, đùi nộn thịt không ngừng bị thô dài cọ xát mà nóng lên, có chút đau, nhưng khoái cảm cũng theo đó mà dâng lên, Hàn Định Duệ còn lấy tay thò vào trong quần lót, ra sức trêu đùa nhụy hoa tư mật.

“A!” Lạc An Hải rốt cục không chịu nổi, thân thể căng cứng, môi khê mở, da thịt cả người phiếm hồng mê hoặc, nơi tư mật trào ra hương vị nồng đậm.

Hàn Định Duệ rút ngón tay từ trong quần lót ra, đưa mật nước trên tay lên môi, sau đó hôn trụ cô, đem mật nước phiếm ở môi tiến thẳng vào trong miệng cô.

“Ừm.....” Lạc An Hải mê luyến mút chặt lưỡi của cậu, hương vị tanh ngọt tản ra trong miệng hai người, miệng lưỡi cơ khát nuốt vào, lại cùng nhau dây dưa, thân thể áp chặt lấy nhau, dục hỏa điên cuồng.

Hàn Định Duệ hưng hăng chế trụ đôi môi cô, đem tiếng rên rỉ, thở dốc của cô nuốt chịt vào bên trong, xé rách quần lót của cô, dục vọng ma sát trực tiếp với hoa tâm, hai tay ôm chặt lấy cô, dường như muốn nuốt luôn cô vào bụng, dục vọng ra sức ma sát hoa tâm, thời khắc bùng nổ, bắn toàn bộ ái dịch nóng bỏng ra.

7. Chương 7

Lạc An Hải cảm thấy mình đang nằm mơ, hơn nữa là một giấc mơ thực hoang dã.

Lúc cô mở mắt rất mệt mỏi, mày từ từ nhúu chặt, tuy rằng vẫn muốn ngủ, nhưng hình ảnh trong mộng lại nhớ rõ ràng..... Cô cảm thấy đó nhất định là ác mộng.....

Nhưng mà ác mộng này có phải là quá rõ ràng rồi không? Lạc An Hải lại nhắm mắt lần nữa, nghĩ cái giường..... Hải? Không đúng, ai ôm cô vậy.....

Cô nghi hoặc cúi đầu, nhận ra toàn thân mình trần trụi..... Chuyện này không có gì, có khi cô cũng sẽ lỏa ngủ, trọng điểm là cánh tay tránh kiện đang ôm thắt lưng cô kia! Lạc An Hải chớp mắt thanh tỉnh triệt để.

Rốt cục phát hiện có người dán sau lưng cô, dựa theo xúc cảm..... Cô biết người phía sau nhất định không mặc quần áo!

Lúc này, trong mắt ánh lên giấc mộng dâm loạn kia.

Không thể nào.....

Lạc An Hải nhanh chóng nhảy xuống giường, không quên bắt lấy chăn bao quanh thân thể, sau đó nhìn về phía giường của cô –

Thiếu thân hình mềm mại trong vòng tay, Hàn Định Duệ ghé vào giường, khuôn mặt tuần mỹ trẻ con chôn trong gối, chỉ lộ ra một phần khuôn mặt, tấm chăn duy nhất drap trên giường đã ở trên người Lạc An Hải,

Thân hình trần trụi màu đồng không hề che đậy, lưng con bướm cốt đường cong tuyệt đẹp, cơ bắp rắn chắc ẩn ẩn lộ ra mạnh mẽ tinh tráng, dưới thắt lưng là cái mông hữu lực gợi cảm.

Sau đó cặp chân dài cường kiện khỏe mạnh..... Toàn thân cao thấp không có một vết sẹo, hoàn mỹ có thể làm cho phụ nữ chảy nước miếng. Ánh mắt Lạc An Hải dừng lại trên lưng cậu, vết thâm đã nhạt màu, nhưng mà vai lại có hơn vài vết cào hồng hồng mờ ám, rõ ràng là bị móng tay cào qua..... Chớp mắt, cô bỗng xúc động muốn ôm đầu rên rỉ, cô và Hàn Định Duệ cái gì cũng chưa làm, nhưng cũng cái gì đều làm.

Cô nhớ tiếng thở dốc nóng rực bên tai trong mộng, hai người nhiệt liệt liếm mút hôn, vai cô, gáy cùng bầu vú bây giờ còn lưu lại dấu hôn của cậu, tay cậu tiếp sờ toàn thân cô, ngón tay còn tiến tới nơi tư mật của cô..... Ấn tượng khắc sâu nhất là cái đó dán lên cọ lấy huyết hoa, cho dù cách quần lót, cô còn nhớ rõ khoái

cảm bị cọ đến run run kia, vừa nghĩ đến hình ảnh đó, nơi riêng tư thế mà lại nóng lên phấm đau, dường như còn tham luyến tư vị kia.

Shit!

Lạc An Hải kẹp chặt chân, xấu hổ nhìn xuống theo xôn xao đáng chết đang dâng trào ở nơi tư mật, trừng mắt nhìn người đàn ông nằm trên giường, sắc mặt đen hồng đan xen, rõ ràng không biết nên xử lý tình huống trước mắt này như thế nào.

Tối hôm qua, tất cả chuyện xảy ra ở toilet pub đều hiện lên trong óc, sau đó..... Cô hoàn toàn không nhớ cái gì.

Cô có thể đoán được Hàn Định Duệ mang cô về nhà, nhưng vì sao cậu lại nằm trên giường cô, hơn nữa cũng giống cô toàn thân không mặc quần áo?

Người cởi quần áo của cô nhất định là cậu!

Trên người cô còn lưu lại mùi sữa tắm, mùi hoa hồng thoang thoảng, là hương vị sữa tắm cô thích dùng nhất.

Cho nên, Hàn Định Duệ không chỉ cởi quần áo mà còn giúp cô tắm rửa..... Lạc An Hải xác định thằng nhóc thối tha này chưa ăn hết cô, cho dù chuyện xảy ra sau này cô không nhớ gì, nhưng thân thể có bị tiến vào hay không, cô biết. Nhưng mà khác nhau sao? toàn thân cao thấp đều bị Hàn Định Duệ hôn lên hết: Hơn nữa người này ăn còn không biết lau miệng,.. Trần trụi nằm trên giường cô; Còn dùng tư thế thân mật như vậy ôm cô.....

Sắc mặt Lạc An Hải rất cuộc biến thành màu đen, từ khi Hàn Định Duệ tuyên chiến với cô ở phòng làm việc, hành vi của cậu bắt đầu làm cho cô không thể đoán trước.

Cô rõ ràng không muốn có gì khúc mắc với cậu, cô cực lực gỡ bỏ rắc rối, làm mình bị chán ghét, bọn họ hai người luôn tranh cãi, dường như không có lúc nào hòa bình. Cô cho rằng mình đã thành công, nhưng vào lúc này lại nhận ra bản thân và cậu cùng xuất hiện hình như cô không tự giác được có gì đó càng lúc càng sâu.

Đầu tiên là cậu dùng danh nghĩa giám sát vào ở nhà cô, rồi lại đến công ty cô, còn biểu thị công khai cậu sẽ không lại nhường nhịn cô nữa, ánh mắt thâm trầm tràn đầy tính xâm lược làm cho cô kinh hoảng, khi đó cô đột nhiên cảm thấy mọi chuyện hình như đã vượt quá tầm kiểm soát của mình.....

Mà bây giờ, hai người thiếu chút đã làm tình.

Nói cậu lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn..... nhưng Lạc An Hải nhớ tới tối hôm qua hình như là cô khiêu khích Hàn Định Duệ trước, là cô hôn cậu trước, cũng là cô trước dùng đầu gối cọ xát nơi đó của cậu.....

“A!” Lạc An Hải rất cực không nhịn được nữa ôm lấy đầu, nhắm mắt rên nhẹ làm Hàn Định Duệ bị đánh thức,- mở mắt liền thấy biểu cảm xấu hổ ân hận đan xen của cô. Bộ dáng này khó gặp, cậu không nhịn được cong khóe miệng tay phải chống gò má. cậu nâng nửa người trước, cũng không để ý mình trơn không có một mảnh vải che thân, dùng giọng khàn khàn mới tỉnh nói; “Biết xấu hổ?”

Đang đứng ở áo vũ trạng thái Lạc An Hải bị của cậu thanh âm dọa đến, cô vội vàng ngẩng đầu, lập tức bày ra bộ dáng trấn định, miệng theo bản năng trả lời; “Cái gì ngượng? Cậu đừng tự cho là –” Nhưng lúc ánh mắt nhìn thấy hạ thân của cậu bồng bồng phần chần vì sáng sớm, sắc mặt cô lập tức cương cứng, những lời muốn nói đều tắt lại trong cổ họng, cuối cùng hóa thành xấu hổ gắt lên; “Hàn Định Duệ! Nhanh mặc quần áo cho tôi.”

“Quần áo?” Hàn Định Duệ nhìn về góc bên phải, Lạc An Hải theo ánh mắt cậu nhìn lại, liền thấy đến một đồng quần áo để ở nơi đó, có thể nhìn thấy trên quần áo có vết nồn mưa, Lạc An Hải ngóc ra.

“Xem ra cô chỉ đối có ấn tượng với chuyện xảy ra trong toilet pub.....” cậu mới nói ra miệng, liền thấy biểu cảm trên mặt Lạc An Hải trầm xuống, ánh mắt nhất thời không dám nhìn cậu, cho nên không phát hiện trong mắt cậu có tia sáng sọc qua, ẩn ẩn tà ác.

“Về sau tôi mang cô về nhà, cô vừa nôn vừa nháo, không có cách nào, tôi chỉ có thể tự mình giúp cô tắm rửa.” Hàn Định Duệ rất bất đắc dĩ miệng “Thật vất vả mới hầu hạ được cô lên giường, cô lại quần quít lấy tôi không cho tôi rời đi, không có cách nào khác, ta chỉ có thể ngủ cùng cô.” Đương nhiên, tình huống thật sự không như lời cậu nói, nhưng mà cũng kém không xa. Cô ói ra cả hai người, không có cách, cậu đành phải tự tay giúp cô tắm rửa, chờ cậu tắm xong ôm cô lên giường, chuẩn bị về phòng mặc quần áo đã thấy cô theo quán tính cuộn người lại một đồng ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn vì tắm rửa mà trong trắng hồng hồng, lại che giấu không được tia yếu ớt, cái miệng nhỏ nhắn mơ hồ nói cái gì, cậu kề sát vào nghe, lại nghe thấy cô kêu tên của cậu..... Giọng nói nỉ non dường như đang khóc thút thít, làm cho cậu không thể bỏ lại cô như vậy. Trong lòng cô cất giấu vô số bí mật, lại quen dùng mặt nạ kiêu ngạo che giấu, dùng vẻ không tha cho người khác làm bộ cật lực.

Cô luôn tìm cậu gây phiền phức, dùng cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp lại đáng giận châm chọc cậu, lần đầu tiên gặp cậu đã như thế, cả người là thế, không lý do cũng sẽ đi châm chọc người khác, nhìn người ta đau cô liền vui, cậu không thể hiểu nổi hành động của cô, nhưng cô đắc ý kiêu ngạo như vậy lại bừa bãi mà đáng hoàng, làm cho cậu không tự chủ được dùng ánh mắt trên người cô.

Cậu luôn nhìn cô, nhận cô khiêu khích châm biếm. Lúc cậu nhìn không nói lại, cô sẽ cảm thấy không thú vị rời đi, mà cậu, liền nhìn bóng lưng của cô, chớp mắt cảm thấy cô cách cậu xa như vậy..... làm cho lòng cậu hốt hoảng; Mà khi cậu không nhìn được nói lại, ánh mắt cô sẽ tỏa sáng, như có lửa bùng cháy, nhìn cặp mắt xinh đẹp kia in lên bóng hình của cậu, cậu nháy mắt cảm thấy thỏa mãn.

Sau đó, cậu đột nhiên sáng tỏ, thì ra quá mức chăm chú theo dõi một người thì ánh mắt của mình rốt cuộc rời không được, sẽ làm bản thân mê muội.

Mà người làm cho cậu mê muội lại không biết, thản nhiên vui vẻ ở giữa đám đàn ông, không nhìn thấy cậu đang nhìn cô.

Cậu vốn muốn chờ đợi, chờ chính mình lớn lên một chút, nhưng khi cậu nhìn thấy cô và những người đàn ông kia trên tạp chí, cậu đột nhiên cảm thấy cứ chờ nữ, cô gái đáng giận này càng chơi càng quá đáng.

Từ lúc ở văn phòng tuyên bố với cô, còn có lần kích tình đó là ngoài ý muốn không thể phủ nhận, cậu thích ngoài ý muốn này.

Mà bây giờ..... nhìn cô gái chìm trong ánh mặt trời vì lời nói của cậu mà thần sắc không ngừng thay đổi, Hàn Định Duệ biết giờ phút này cô nhất định đang nghĩ xem nên đối phó chuyện này thế nào. Mà cậu lại không muốn cho cô thời gian suy xét. Hàn Định Duệ đột nhiên xuống giường đi tới chỗ Lạc An Hải, ánh mặt trời ngoài cửa sổ phủ lên người cậu, làm cho cơ bắp pháp phồng căng gợi cảm lại mê người.

Lạc An Hải nhìn xuống ý muốn lui về sau, mắt đẹp cảnh giác nhìn cậu, đè nén tầm mắt, làm bản thân dừng nhìn xuống. cậu cách cô một bước rồi dừng lại, hai người quá gần, cậu chậm rãi cúi mặt xuống, hô hấp nóng rực thổi lên má phẫn của cô, môi tới gần dường như muốn hôn. Rốt cục Lạc An Hải không nhìn được vươn tay, tay trái giữ chân, tay phải trực tiếp hướng lên trên, chuẩn bị chế trụ yết hầu của cậu. Hàn Định Duệ nhanh chóng bắt lấy tay cô – người học thuật phòng thân cũng không chỉ có cô, mười tuổi năm ấy, cậu bị đánh phục hồi lại bình thường rồi, liền nói mẹ giúp cậu báo danh học võ thuật, rèn luyện thân thủ.

Hàn Định Duệ cầm lấy tay cô bẻ ra phía sau, Lạc An Hải bị ép về phía trước, bộ ngực dường như dán lên ngực của cậu, cô nổi giận, thẳng nhóc này dám phản kháng, động thủ với cô. “Suyt” Hàn Định Duệ điểm môi cô, ngón tay cầm lấy mấy sợi tóc ngực cô, môi tiến đến bên tai cô, nhẹ giọng nói: “Lạc An Hải, tối hôm qua là cô bắt đầu trước”

“Cái gì?”

“Cô nhớ không, là cô khiêu khích tôi trước” Hàn Định Duệ nhàn nhạt mỉm cười, nhún vai, “Cho nên ngoài ý muốn đó không thể trách tôi, hơn nữa cô còn ói ra cả người tôi, tôi chẳng những không so đo, còn tốt bụng chăm sóc cơ” Xem, cậu rất thiện lương “Không cần cảm ơn, Nhưng mà sau này đừng uống say nữa, cũng không phải ai cũng đều giống tôi quân tử như vậy” Dứt lời, cậu buông cô ra, hạ thấp người, “Tôi về phòng đây.” Lạc An Hải bị cậu vô sỉ nói mà tức giận đến không nói ra lời, toàn thân phát run.

Quân tử? Mẹ nó! cậu rõ ràng cái gì cũng làm! Cho dù không thực sự giữ lấy cô, nhưng toàn thân cao thấp nơi nào cậu không chạm qua? Quân tử sao, hai chữ này cậu có mặt mũi nào nói qua!

Đáng giận nhất là cô! Cô thể mà lại bị khí thế của cậu áp đảo, thế mà tìm không nói lại được cậu!

“Á!!!” cuộc đời lần đầu tiên Lạc An Hải tức giận đến thét chói tai.

Hàn Định Duệ đứng ở ngoài cửa, một chút cũng không ngoài ý muốn nghe được nữ vương điện hạ rống giận, môi mỏng hơi nhếch gợi lên một độ cong sung sướng.

Cậu biết những lời này chắc chắn sẽ làm Lạc An Hải phát điên, cậu đúng là cố ý, như vậy ánh mắt của cô mới có thể ở trên người cậu, đôi đồng tử đậm sắc kia mới có hình bóng của cậu!

Ngay lúc Lạc An Hải vì Hàn Định Duệ mà phát điên, ảnh Mark bị đánh thành mặt heo đã được đăng lên tạp chí, hắn còn một hồi nước mắt một hồi nước mũi khóc kể lại Lạc An Hải xui một đám người vây đánh hắn.

Mà sau khi Lạc An Hải khinh thường vất tạp chí đi, đột nhiên nhận được điện thoại Lạc Thành Hòa kêu cô về nhà, cô biết ba muốn giáo huấn cô. Đáng phải nhận mệnh về nhà, trước khi mở cửa đã chuẩn bị nghênh đón hung khí ông già quăng đến, nhưng lại không ngờ vào cửa rồi cái gì cũng không có, chỉ có Mai Phương chào đón tươi cười, “An Hải, con đã về” Mai Phương cười đi đến cửa, “Ba con ở phòng khách chờ con đấy” Lạc An Hải nghi hoặc liếc Mai Phương một cái, bình thường ông già tức giận muốn giáo huấn cô, Mai Phương sẽ luôn một mặt u sầu, sao bây giờ lại tươi cười?

Cô đi vào phòng khách, thấy Lạc Thành Hòa ngồi ở giữa sofa uống trà, mà trên bàn trà có lẽ là tạp chí mới ra hôm nay. Nhưng mà, vì sao Hàn Định Duệ thẳng nhóc này lại ở đây!

Lạc An Hải bắt mắt trừng Hàn Định Duệ, Hàn Định Duệ không nhìn ánh mắt cô phóng tới, đem trà lạnh đổ bỏ, cầm lấy ấm nước nóng rót vào ấm trà, lại rót một chén trà cho Lạc Thành Hòa.

Lạc Thành Hòa cầm lấy chén trà gửi gửi, uống một ngụm, gật đầu “Được, Tiểu Duệ, kỹ thuật pha trà của con càng lúc càng tốt” Sau đó mới nhìn Lạc An Hải, hừ một tiếng “Đứng ở đó làm gì? Lại đây.” Lạc An Hải mím môi, đi đến sofa đối diện ba ngồi xuống, Hàn Định Duệ chủ động rót chén trà đặt trước mặt. Cô trực tiếp làm như không thấy, người này chỉ giả ngoạn trước mặt ba cô “Tạp chí ngày hôm nay chắc con xem qua rồi?” Lạc Thành Hòa gõ gõ tạp chí để trên bàn, nhân vật chính trên bìa chính là Lạc An Hải.

“Xem qua” Lạc An Hải rất muốn nói với cha, ba muốn mắng thì cứ trực tiếp mắng đi, không cần quanh co như vậy, dù sao ở trong lòng ông cô làm gì cũng sai.

“Cha hỏi con, có phải thẳng nhãi nhà Nại Tư này muốn quấy rối con hay không?” Lạc Thành Hòa nghe qua rất nhiều chuyện của con nhà Nại Tư, là một tên phá gia bại sản, chỉ ở bên ngoài gây chuyện sinh sự, cho dù ông và con gái không thân nhưng cũng biết con gái căn bản sẽ không coi trọng loại mặt hàng này “Vết thương trên người cậu là do con đánh sao? cậu làm gì với con? Con nói! Hắn có bắt nạt con hay không? Nói cho ba, chắc chắn ba sẽ không bỏ qua cho thẳng nhãi đó, dù là nhà Nại Tư cũng không bảo vệ được hần!” Lạc Thành Hòa càng nói càng làm Lạc An Hải thất thần, cô cho rằng ba muốn mắng cô, lại không ngờ..... Xem khuôn mặt phần nộ của cha, cô nhất thời choáng váng.

Trong lòng đột nhiên dâng lên một trận chua xót, cô luôn luôn không biết nên làm thế nào để ở chung với cha, cho dù cả đời, cô cùng ba đều lạnh nhạt với nhau, nhưng lần này cô lại rõ ràng cảm nhận được ba quan tâm, cảm giác này rất xa lạ, làm cho cô nhất thời không biết nên làm sao. Lạc Thành Hòa cũng phát hiện mình kích động, gặp con gái ngây người nhìn ông, ông xấu hổ ho nhẹ một tiếng, cũng cảm thấy không được thoải mái, miệng lại tập theo quán tính mắng con gái “Nói đến cũng là con không đúng, con gái ai lại đi đến mấy chỗ như pub đó, thật là..... Loại địa phương đó về sau ít đi cho ba” Lạc Thành Hòa cảm giận đứng dậy, trước khi rời khỏi phòng khách còn nói một câu, “Khụ, buổi tối ở lại ăn cơm, buổi sáng dì Mai của con có mua rất nhiều đồ ăn con thích” Mai Phương đứng ở một bên cười liếc chồng một cái “Cái gì em mua, rõ ràng sáng sớm anh liền lôi kéo em đi siêu thị, tự mình chọn mua một đồng đồ ăn An Hải thích rồi bảo em nấu”

Lạc Thành Hòa then quá hóa giận trừng vợ một cái, cũng không phản bác, chỉ bước nhanh vào thư phòng. Mai Phương che miệng cười, nhìn An Hải nói “Xem, ba con đang then thùng.”

Lạc An Hải hơi giật mình nhìn bóng lưng cha, lại có loại cảm giác ông đang chạy trốn chết, cô bỗng muốn cười, ba như vậy là lần đầu tiên cô thấy, cảm giác xa lạ biến mất không ít, quay đầu nhìn gương mặt từ ái

của Mai Phương, lần đầu tiên Lạc An Hải nhướn môi cười lại với Mai Phương.

Mai Phương giật mình, mắt đột nhiên cay cay, bà vội vàng rũ mắt xuống, “Đi đi chuẩn bị cơm, đợi chút, lập tức có liền, Tiểu Duệ, con nói chuyện với An Hải đi” Sau đó cúi đầu đi vào bếp.

Mai Phương mặc dù nhanh chóng cúi đầu, nhưng Lạc An Hải vẫn nhìn đến thấy mắt bà ửng hồng, cô không ngờ người đàn bà cô luôn chán ghét nữ thế mà lại vì một nụ cười đơn giản của cô liền đỏ mắt

“Đây là lần đầu tiên cô cười với mẹ tôi” Hàn Định Duệ lên tiếng, nhìn Lạc An Hải cười với mẹ, cậu cũng kinh ngạc “Khó có được ngày trên người cô không có gai” Đây có tính là tốt không?

Lạc An Hải lập tức thu hồi nụ cười, đối mặt với cậu, sắc mặt chuyển lạnh như băng “Sao cậu lại ở đây?” Chỗ ở có cậu, công ty cũng có cậu, ngay cả ngẫu nhiên về nhà một lần cũng có thể nhìn thấy cậu, lại ngay lúc cô không muốn thấy mặt cậu nhất!

Từ ngày bị cậu khiêu khích, trong lòng Lạc An Hải liền có một ngọn lửa, muốn tìm cậu. Muốn trả thù, nhưng khi gặp mặt cậu thật rồi, trong đầu lại hiện lên cảnh hai người thân mật, hình ảnh dâm mỹ kích thích này càng ngày càng rõ ràng khắc sâu, làm cho cô thấy cậu liền xấu hổ. Cuối cùng, cô đành phải lựa chọn trốn tránh, nhắm mắt làm ngơ, đối mặt với mặt lạnh của cô, Hàn Định Duệ giữ lấy biểu cảm vô tội, “Mẹ tôi bảo tôi hôm nay về ăn cơm chiều”

Cậu biết Lạc An Hải đang trốn cậu, rất rõ ràng. Rõ ràng ở chung một chỗ, hai người lại không gặp mặt, cho dù đến công ty cô cũng không thấy bóng dáng của cô, bởi vậy nghe Mai Phương nói hôm nay Lạc An Hải cũng sẽ về, cậu chợt nghe lời mẹ nói nhận mệnh về nhà. Thật sự là âm hồn không tan, Lạc An Hải không muốn ở cùng cậu cùng một không gian, đứng dậy chuẩn bị lên lầu về phòng mình.

Ai dè cô vừa đứng lên, Hàn Định Duệ cũng đứng dậy theo. Cô lạnh lùng trừng cậu, cậu nhú mày đáp lại, Lạc An Hải hít sâu, quyết định không nhìn cậu, đi tới cầu thang, Hàn Định Duệ giống như cái đuôi, đi theo phía sau cô.

Lạc An Hải nhắm chặt mắt, nói với chính mình không cần để ý thằng nhóc này, bước nhanh đi lên lầu ba, đến cửa phòng của mình. Mà Hàn Định Duệ lại đi qua bên người Lạc An Hải, cũng chuẩn bị về phòng của mình.

Tay giữ nắm cửa, Lạc An Hải mới phát hiện tay mình đang phát run, lòng của cô không tự giác khẩn trương, thẳng đến khi Hàn Định Duệ đi qua rồi cô mới lặng lẽ thả lỏng.

An Hải âm thầm hít sâu, chuẩn bị đẩy cửa ra thì hơi ẩm lại đột nhiên tới gần lưng của cô, hơi thở nóng rực dán bên lỗ tai của cô “Lạc An Hải, cô đang sợ cái gì?” Lạc An Hải cả kinh, tim thất chặt lại, nhanh chóng xoay người đẩy cậu ra, ngược mắt cảm tức “Hàn Định Duệ! Cậu đang nói linh tinh gì thế?”

Hàn Định Duệ nhú mày hỏi lại; “Cô nói xem?”

“Nhàm chán, tôi không có hứng thú nói chuyện với cậu” Lạc An Hải không muốn để ý cậu, xoay người mở cửa phòng. Ngay lúc cô muốn đóng cửa, Hàn Định Duệ lại đột nhiên bước vào chặn cửa lại

“Cậu muốn làm gì?” Lạc An Hải trừng cậu, nếu không phải không đánh lại được cậu, cô nhất định sẽ trực tiếp ột cước đánh ngã cậu. Hàn Định Duệ cười, bình tĩnh nhìn cô, sau đó từ từ phun ra một câu;

“Cô đang căng thẳng”

Cậu cúi người, con người đen khóa lấy cô “Cô nhất định không biết khi cô căng thẳng thì khi ánh mắt sẽ dao động, mà lúc sợ hãi thời hai tay sẽ nắm lại” cậu nhìn tay đang nắm chặt của cô “Cho nên cô. Bây giờ vừa khẩn trương vừa sợ hãi” cậu hạ kết luận, tay trái nắm lấy một ít tóc của cô đưa tới chóp mũi nẹ người, ánh mắt nhìn chằm chằm cô “Lạc An Hải, cô đang trốn tránh cái gì?” Như bị nói trúng cái gì, con người An Hải hơi co lại, lập tức dùng sức đẩy cậu ra, gương mặt thoáng tái nhợt lại quật cường mà bất tuân.

“Hàn Định Duệ, tôi mặc kệ cậu muốn nói gì, mà bây giờ tôi cũng không có thời gian nghe cậu nói nhảm.” Cô dùng sức đóng cửa lại, trốn vào phòng lập tức nhắm mắt lại, dựa lưng vào cửa, chậm rãi ngồi xuống, hai tay ôm gối, toàn bộ thân mình không ngừng phát run, câu nói của cậu cứ phảng phất bên tai – cô đang trốn tránh cái gì?

Hàn Định Duệ từng nghĩ tới mọi chuyện giữa cậu và Lạc An Hải.

Từ khi mười tuổi cậu bước vào Lạc gia, cô gái kiêu căng mười bốn tuổi đó rõ ràng đã nói với cậu, cô chán ghét cậu, cô không phải chị của cậu, tốt nhất cậu nên cách xa cô một chút. Hàn Định Duệ có thể hiểu được Lạc An Hải chán ghét, đối lại là cậu, cũng nhất định sẽ có địch ý với người muốn xâm nhập nhà cậu.

Với lại, thái độ của Lạc An Hải so với cậu tưởng tượng còn tốt nhiều lắm, ít nhất cô chưa từng tìm mẹ cậu gây phiền phức, hơn nữa lại trực tiếp sáng khoái biểu hiện chán ghét với cậu, chứ không phải mặt ngoài vờ ngoan, ngầm sử thủ đoạn – cậu ở khu ổ chuột gặp nhiều đứa bé như vậy lắm.

Bởi vậy, Lạc An Hải thành linh bất ngờ quang minh chính đại – Nhưng mà về sau, Hàn Định Duệ hiểu được, so với lén giở trò xấu làm người ta rủi ro tiềm ẩn, Lạc An Hải càng thích trực tiếp khiêu khích hưởng thụ kẻ thù tức giận đến nghiện rằng lại không biết làm thế nào.

Lạc An Hải ở trong mắt cậu luôn luôn mâu thuẫn.

Ngoài miệng nói chán ghét mẹ cậu, lại chưa từng làm chuyện tổn thương mẹ, lúc xung đột với chú Lạc, cho dù ngẫu nhiên nói vài câu ngỗ nghịch một chút, nhưng phần lớn đều an tĩnh nghe chú Lạc thúc. Những chuyện chú Lạc thúc muốn cô làm, cho dù trong lòng không muốn, vẫn sẽ làm. Mà đối với cậu, rõ ràng muốn cậu cách xa cô một chút, lại không ba thì năm đến trước mặt cậu khiêu khích, châm chọc rồi lại cả người toàn vẹn không tâm không phế võ mông chạy lấy người.

Chỉ là, nhất định cô không biết, một giây trước khi cô xoay người đi, ánh mắt luôn lặng lẽ trầm xuống sâu thẳm, hồi nhỏ cậu không hiểu ánh mắt kia có nghĩa là gì, chờ trưởng thành, lại cảm thấy ánh mắt sâu thẳm đó có cái gọi là bi thương.

Quan sát Lạc An Hải bất tri bất giác trở thành thói quen của Hàn Định Duệ, cũng bởi vậy cậu phát hiện hàm nghĩa của rất nhiều động tác nhỏ của cô, ví dụ như; Nâng cằm nhìn người khác, chính là lúc cô cậy mạnh; Lúc tình hình khẩn trương sẽ bày ra cả bộ dáng vú lép miệng em, nhưng ánh mắt lại không tự giác né tránh; Sợ hãi thì hai tay rũ xuống bên người nắm chặt, như đang nói với bản thân không phải sợ..... Điều đó: Những động tác nhỏ đó làm cho cậu cảm thấy Lạc An Hải giống như một cô bé không có cảm giác an toàn, đáng yêu lại làm cho người ta đau lòng. Bọn họ nhìn như không lui tới, lại không có lúc nào là không chú ý đối phương, một tầng mông lung lại mờ ám ở giữa hai người, cũng không có người nào đâm phá. Mà cô lại làm như không thấy, còn cậu lại kiên nhẫn chờ.

Chuyện ngoài ý muốn ở pub là ngôi nổ, kích tình rất cực đâm phá cửa sổ giấy mỏng manh, Hàn Định Duệ quyết định không chờ đợi nữa, không để cô trốn tránh nữa. Nhưng mà, cô gái Lạc An Hải này lại ngoan cố như vậy.

Hàn Định Duệ nhìn tạp chí mới đặt trên bàn, mặt bìa vẫn là cô gái cổ chấp kia. Cô và một người đàn ông thân mật ôm nhau, mà người đàn ông kia lại đúng là người lần trước bị Lạc An Hải ném ngã xuống đất cầu cô đừng chia tay “Hả? Hàn, Cậu đến trường lúc nào thế?” Angel mới vừa tiến vào văn phòng hội học sinh, không ngờ lại gặp Hàn Định Duệ, người này thực sự nhiều ngày không có tới trường rồi “Khó có khi cậu ở đây, vừa hay, tớ có việc..... Từ lúc nào cậu có hứng thú với mấy loại tạp chí này?”

Cô kinh ngạc nhìn tạp chí Hàn Định Duệ đặt trên bàn, trên tay cô cũng vừa hay có một quyển.

Nhưng mà không đợi Hàn Định Duệ trả lời, Angel lại hưng phấn nói tin đồn nhảm; “Lòng của con gái đúng là kim dưới đáy biển, tâm nữ vương đúng là khó dò nha! Lúc trước đá Baker thăm như vậy, không ngờ bây giờ hai người lại hòa hảo ngọt như mật, trên tạp chí còn nói chuyện tốt của hai người gần tới, đã chuẩn bị đính hôn..... Hàn, đây là thật hay giả?” Thật hay giả..... Việc này chú Lạc cùng mẹ cũng đang hỏi cậu.

Nhìn tạp chí, Lạc Thành Hòa cũng bị vây quanh tình huống kỳ diệu, hoàn toàn không hiểu con gái mình đang làm gì, gọi An Hải, di động lại tắt máy, vốn tưởng Hàn Định Duệ ở gần có thể biết chuyện Lạc An Hải, để Mai Phương gọi đến hỏi, lại không ngờ chẳng hỏi được gì từ miệng Hàn Định Duệ. Hàn Định Duệ không nói cho hai người biết.

Mấy ngày nay Lạc An Hải không về nhà, cũng không đến công ty, điện thoại luôn luôn tắt máy, ngay cả người trong công ty nhân cũng tìm không thấy, đại khái chỉ có chó mới biết hành tung của cô. Hàn Định Duệ không ngoài ý muốn, Lạc An Hải sẽ trốn cậu, lại không ngờ rằng cô sẽ làm ra loại chuyện này, nhìn hai

người ôm nhau trên tạp chí, ánh mắt cậu âm trầm không trả lời Angel mà hỏi ngược lại “Nghe nói hôm nay là tiệc mừng sinh nhật của ba cậu?”

Nhà Hunter và nhà An Cư có hợp tác làm ăn, ba Angel chuẩn bị tiệc sinh nhật, Baker nhất định sẽ đến chúc mừng, như vậy Lạc An Hải cũng nhất định sẽ lấy tư cách là bạn gái của Baker mà tham dự. Angel dễ dàng mà bị Hàn Định Duệ dẫn sang chuyện khác.

“Ai, thiếu chút tớ quên, vừa hay tớ muốn tìm cậu nói chuyện này” Cô chấp hai tay lại cầu xin “Hàn, van nài cậu làm bạn trai của tớ đi! Nếu không ông nội của tớ nhất định sẽ nhân cơ hội giới thiệu bạn trai cho tớ, phiền chết ! Hàn, tớ làm lá chắn cho cậu lâu như vậy, cậu cũng nên báo đáp tớ chứ?” Nếu cậu không đồng ý, cô nhất định sẽ cũng quần lấy cậu, thẳng đến khi cậu đồng ý mới thôi. Nhưng mà ngoài Angel dự kiến, Hàn Định Duệ chẳng những không từ chối, còn khó có được nở nụ cười.

“Đương nhiên, đây là vinh hạnh của tớ” Angel nhờ vả lại trúng ý của Hàn Định Duệ, mắt chuyển qua tạp chí, cậu nguy hiểm nheo mắt. Lạc An Hải, tôi xem cô còn trốn thế nào!

Lạc An Hải không ngờ ở tiệc sinh nhật sẽ gặp Hàn Định Duệ, người này luôn muốn yên tĩnh, không tham dự gì yến hội gì. Nhưng khi cô thấy Hàn Định Duệ khoát tay cô gái tóc vàng liền hiểu được, cô đã quên, bạn gái Hàn Định Duệ là con gái một của nhà An Cư. Hàn Định Duệ cũng nhìn thấy Lạc An Hải, lúc cô bước vào hội trường liền dễ dàng trở thành tiêu điểm.

Thanh nhã tinh tế, mái tóc đen mềm búi lên, để lộ gáy ngọc trắng nõn tuyệt đẹp, váy áo kiểu cách màu sắc hơn già nhưng lại ngọt ngào không mất khêu gợi, bông tai ngọc bích nhẹ nhàng lay động bên má, ruy băng sau lưng buộc vòng quanh đường cong mê người hoàn mỹ, dưới gấu váy có những nụ hoa nở rộ là một đôi chân dài xinh đẹp cân xứng, trên chân là đôi dài cao gót Mary yêu thích trân quý nhất, không phải dịp quan trọng cô sẽ không mang, trên người cô cũng không có quá nhiều đồ trang sức, cái cổ trắng ngần chỉ đeo vòng cổ ngọc bích, nhưng lại toát ra vẻ đẹp lạnh lùng cao quý, làm ọi cô gái trong buổi tiệc đều kém sắc.

“Oa!” Angel thở nhẹ bên tai Hàn Định Duệ, giọng nói tràn đầy sùng bái “Nữ vương xuất hiện có khác.” “Đi thôi, chào hỏi nữ vương nào” Hàn Định Duệ mỉm cười, ôm nhẹ eo Angel. Lạc An Hải phát hiện Hàn Định Duệ đi tới chỗ mình, thân hình liền cứng đờ, thoáng chốc lại xúc động muốn quay đầu chạy trốn. Nhưng cô nhin xuống, thẳng thắt lưng, cao ngạo nâng cằm, lạnh lùng nhìn người đi tới.

“Làm sao vậy?” Nhận thấy cô căng thẳng, Baker cúi đầu nhìn cô, ánh mắt dịu dàng mà thâm tình. hấn rất thích Lạc An Hải, cho dù lúc trước bị cô đối xử nhẫn tâm, nhưng vẫn không thể hết hy vọng.

Cho dù Lạc An Hải đã nói với hấn, cô tuyệt không có khả năng yêu hấn, hấn vẫn không buông tay quần lấy cô, cho rằng chỉ cần mình kiên trì, Lạc An Hải sớm hay muộn sẽ bị anh làm cảm động. Lạc An Hải không để ý Baker hỏi, cứ nhìn phía trước, Baker cảm thấy nghi hoặc, theo ánh mắt của cô nhìn phía trước, chỉ thấy An Cư thiên kim kéo một thiếu niên phương Đông đi tới. Bộ dáng thiếu niên tuấn mỹ, khí chất lạnh lùng tự phụ, một thân tây trang màu đen ẩn ẩn dụ hoặc gợi cảm. Từ lúc thiếu niên xuất hiện, rất nhiều cô gái trong yến hội đều nhin không được cứ nhìn thiếu niên, đoán xem chàng trai có cử chỉ thân mật với An Cư thiên kim này có thân phận gì. Baker chưa từng gặp Hàn Định Duệ, nhìn thấy cậu thân mật với Angel, còn tưởng rằng cậu là bạn trai Angel, chẳng qua ánh mắt chàng trai này nhìn Lạc An Hải làm hấn cảm thấy bị uy hiếp, cánh tay không tự giác ôm sát eo Lạc An Hải. “Hi, Baker” Angel dẫn đầu chào hỏi.

Hàn Định Duệ không dấu vết đẩy nhẹ eo Angel. Angel hơi ngẩn ra, lập tức hiểu ý Hàn Định Duệ, tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng cô vẫn cười nói với Baker; “Baker, có thể nhảy với tôi một điệu không?”

“Này.....” Baker chần chờ, hấn nhìn Hàn Định Duệ, lại lo lắng nhìn về phía Lạc An Hải.

Angel tức giận trừng hấn “Anh đang lo cái gì? Hàn là em của Lạc tiểu thư”

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Hàn Định Duệ, thì ra thiếu niên này chính là em trai bất hòa với Lạc An Hải trong lời đồn? Baker ngẩn người, không kịp nói gì đã bị Angel kéo vào sàn nhảy, chờ hai người vừa đi, Hàn Định Duệ lập tức vươn tay về phía An Hải “Muốn nhảy một điệu không? Chị !” cậu nhấn mạnh chữ cuối.

Lạc An Hải trừng mắt nhìn cậu, thậm muốn xoay người rời đi buổi tiệc, nhưng quanh mình một đồng người nhìn chăm chăm bọn họ, cô không muốn mất mặt, lại càng không muốn người ta chế giễu.

Hàn Định Duệ mỉm cười, nhú mày nhìn cô,

Lạc An Hải vươn tay, Hàn Định Duệ giữ tay cô, đột nhiên dùng sức kéo, Lạc An Hải thiếu chút chật vật ngã vào lòng cậu “Hàn Định Duệ!” Cô cắn răng, ngược mắt cắn tức. Hàn Định Duệ ôm eo cô, lại dùng sức, thân thể Lạc An Hải dường như dán sát vào người cậu. Cậu cúi đầu, thở nhẹ bên tai cô;

“Bắt được cô rồi”

Hơi nóng bên tai làm Lạc An Hải run rẩy, cô muốn lui về sau, tay Hàn Định Duệ lại ôm cô càng chặt, không cho cô có cơ hội lùi lại “Hàn Định Duệ, cậu.....”

“Suýt. Bây giờ có rất nhiều người nhìn chúng ta, cô xác định muốn tiếp tục giãy dụa làm mình xấu mặt?” Hàn Định Duệ biết cô sĩ diện bao nhiêu. Quả nhiên, Lạc An Hải lập tức dừng động tác, Hàn Định Duệ cười nhẹ, mở bước chân, ôm cô khiêu vũ, Lạc An Hải bị bắt nhảy theo cậu, bàn tay to ôm thắt lưng cô bá đạo hữu lực, thân thể hai người mờ ám va chạm, cô có thể cảm giác được những ánh mắt kinh ngạc quanh mình..... Rốt cuộc cậu muốn làm cái gì?

Đề nén hoảng loạn trong lòng, Lạc An Hải ép chính mình ngược mắt cắn tức nhìn cậu, thấp giọng trách mắng “Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Cô thì sao? Muốn chạy trốn tới khi nào?” Hàn Định Duệ hỏi lại. Lạc An Hải lập tức phản bác, “ai chạy trốn.....”

“Vậy mấy ngày nay là ai không về nhà?”

Lạc An Hải cứng họng, lập tức quật ngạo nâng cằm “Cậu không có quyền quản tôi, tôi có trở về hay không là chuyện của tôi”

Hàn Định Duệ biết cô lại cậy mạnh phô trương thanh thế.....

“Tôi biết cô đang trốn tôi, đừng phủ nhận” cậu không cho cô cơ hội phản bác, ánh mắt gắt gao nhìn cô.

“Lạc An Hải, chừng nào thì cô mới bằng lòng thành thực đối mặt với chính mình? Cô sợ hãi cái gì? Cô cũng biết cô càng sợ hãi càng nói cho tôi, thực ra cô thích -”

Ba;

Một cái bàn tay ngắt lời Hàn Định Duệ nói

Mọi người thất thần, kinh ngạc nhìn hai người.

Lạc An Hải nắm chặt hai tay, tức giận trừng mắt nhìn Hàn Định Duệ, thân thể run rẩy kịch liệt, không nhìn ánh mắt kinh ngạc xung quanh mình, xoay người rời buổi tiệc.

Cô đi rất nhanh, như muốn chạy trốn cái gì, xiết chặt tay phải còn vươn cảm giác đau vì đánh cậu, cô nhắm chặt mắt

Hàn Định Duệ chưa nói ra nhưng đã đánh trúng chỗ sâu khóa chặt trong lòng cô, chỗ đó cô luôn không dám nghĩ tới, không dám đụng vào chìa khóa, một giây vừa rồi đã bị người tàn nhẫn phá vỡ.

Cô không muốn nghe, cũng không dám nghe, thậm chí muốn chạy trốn thì đột nhiên một cổ lực đạo từ phía sau đánh úp về phía cô, khiến cô lên “A!”

Lạc An Hải sợ hãi kêu ra tiếng “Hàn Định Duệ cậu -” Nói còn chưa nói xong, cô đã bị người thô lỗ quăng vào trong xe. Muốn xuống xe, cửa xe lại lập tức bị khóa lại “Mở cửa xe ra! Để tôi xuống!” Cô rống giận. Hàn Định Duệ có tai như điếc, trực tiếp đạp chân ga!

Hàn Định Duệ chạy xe đến chỗ ở của Lạc An Hải. Lúc đầu ở trong xe cô còn tức giận mắng, rồi đến an tĩnh, cuối cùng để Hàn Định Duệ cầm tay cô đi vào phòng.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh đèn mỏng manh từ bên ngoài chiếu vào, u ám, hai người không tiếng động đối mặt nhau.

Hàn Định Duệ đi đến quầy bar rót cốc nước, sau đó trở lại trước mặt Lạc An Hải, đưa cốc nước cho cô “Khát nước rồi, uống miếng nước”

Lạc An Hải tiếp lấy cốc nước, trực tiếp hất lên người cậu, lại dùng sức ném cốc vào mặt cậu.

Cô nghe thấy tiếng cốc đánh trúng trán cậu, tâm căng thẳng, sau đó là tiếng cốc nước rơi xuống đất vỡ tan.

Hàn Định Duệ nhin đau, hỏi; “Hết giận chưa? Nếu chưa, bên này cũng cho cô đánh”

Cậu nâng tay cô đặt lên gò má phải, Lạc An Hải không chút khách khí đánh tiếp, để lại nhiều dấu tay trên mặt Hàn Định Duệ, nhưng còn chưa đủ, cô trực tiếp xông lên, đấm đá cậu. Hàn Định Duệ không lùi không tránh, tùy ý để cô đánh, đau đớn ở trên người, cậu không rên một tiếng.

Lạc An Hải như muốn phát tiết, đem hết toàn bộ khí lực, lửa giận, không cam lòng, còn có uất ức không thể nói ra hóa thành nắm đấm đánh tên trướng thối đáng giận này! Dựa vào cái gì! cậu dựa vào cái gì ép cô! Dựa vào cái gì nói những lời đó với cô!

“Hàn Định Duệ, tên trướng thối! Cậu dựa vào cái gì đối xử với tôi như vậy? Cậu dựa vào cái gì! Cái gì cậu cũng không hiểu! Cái gì cũng không biết! Cậu dựa vào cái gì ép tôi!” Cô rống giận cậu, khàn cả giọng, phảng phất như gào thét, sau đó bắt đầu đẩy cậu, “Cậu cút! Cút! Cách tôi xa một chút”

Hàn Định Duệ không nhúc nhích, kiên định đứng ở chỗ cũ, đôi mắt thâm trầm trong không gian u ám trung gắt gao khóa chặt lấy cô.

Ánh mắt đó dường như làm cho Lạc An Hải điên cuồng, ánh mắt quen thuộc như vậy, giống như người đàn ông trong trí nhớ, kẻ ngốc kia luôn dùng ánh mắt này nhìn ảnh của cô.....

“Không cho phép nhìn tôi như vậy! Không cho! Không cho!” Cô đã man bắt lấy cậu, há miệng hung hăng cắn cổ cậu. Cô cắn rất ác, răng nanh dường như cắm vào trong thịt, miệng cảm nhận được vị tanh nồng của máu nhưng cô không buông, nước mắt nóng bỏng rơi khỏi hốc mắt. Cô cực lực chịu đựng, không cho nước mắt rơi xuống, dường như nước mắt rơi xuống, giống như thừa nhận điều gì đó.

Cô luôn luôn kháng cự, luôn luôn không muốn thừa nhận.....

Hàn Định Duệ trầm mặc không nói, lẳng lặng cảm nhận cô run run, nghe cô hô hấp dồn dập, dường như là ẩn nhẫn thút thít, thật sự quật cường. Quật cường như vậy cũng biết có một người vì cô mà đau lòng, có một người muốn đem hết tất cả để bảo vệ cô

“Hừm. Đừng sợ. Tôi ở đây. Tôi ở trong này” Giọng nói của cậu rất nhẹ. Thực dịu dàng. Tựa như lông vũ, dịu dàng vờn quanh cô. “Tôi sẽ không rời đi. Sẽ không bỏ em lại. Tôi ở trong này,”

Lạc An Hải mở to mắt, lông mi nhẹ nhàng rung động. Hồi lâu..... nước mắt không cẩn thận rơi xuống. Một giọt lại một giọt, dừng trên vai Hàn Định Duệ. Hơi nóng tâm của cậu.

Hàn Định Duệ cảm thấy tâm mình nhuyễn hoàn toàn. Có lẽ cậu luôn chờ đợi giờ khắc này, chờ cô nguyện ý thút thít, mà không phải đè nén rơi nước mắt trong giấc mộng.

Trong lòng cô có nhiều bí mật lắm, mà cậu muốn mở từng cái từng cái bí mật của cô, để cô không giả vờ nữa, cho dù bị thương cũng có thể tận tình rơi nước mắt “Tôi thích em, Lạc An Hải” lời thông báo nỉ non trong bóng đêm chàng nhập tâm Lạc An Hải, “Em muốn tôi đừng yêu em, nhưng không kịp nữa rồi” Từ rất lâu rất lâu trước kia..... Lúc ánh mắt cậu rót cuộc không thể dời khỏi người cô, đã không còn kịp “Lạc An Hải, để tôi yêu em, được không?”

Lạc An Hải nhắm mắt lại, để nước mắt trào ra. Cô luôn không hiểu cả đời mình sống vì cái gì, cô muốn đối tốt với ba, cô không quên được cảnh ba đứng trước mộ cô bị thống tiều tụy, nhưng một lần nữa, cô như cũ không biết làm thế nào ở chung với cha, có lẽ, trong lòng cô vẫn oán hận cha. Mà đối với Hàn Định Duệ..... Cô luôn luôn hận cậu, cô hận cậu cướp đi tất cả tình thương của cha, hận cậu và mẹ cậu cướp đi nhà của cô, cô hận cậu như vậy, cho rằng cậu cũng giống cô, giữa bọn họ chỉ có hận. Nhưng cậu lại vào phòng cô hàng đêm, hàng đêm cô đơn ôm ảnh của cô, vào ngày sinh nhật của cô, mua bánh ngọt, vì cô hát chúc mừng sinh nhật, một mình nằm trên giường cô mở mắt đến bình minh. Cô cứ như vậy nhìn cậu, ngày ngày đêm đêm..... Cô không hiểu, cậu yêu cô như thế nào? Hận thù trong lòng trở nên mờ mịt, lại bất tri bất giác trở thành đau lòng, cô không cần cậu như vậy, cô không cần!

Tình yêu, cho tới bây giờ cô đều không cần!

Yêu chỉ làm người điên cuồng, giống mẹ, vì tình yêu mà u mê cả đời, trước khi chết vẫn nắm chặt tay, khóc nói với cô, ngàn vạn đừng tin tưởng vào tình yêu, tình yêu chỉ làm người thống khổ, giống như bà.

Cô nhớ kỹ lời mẹ nói, cô không yêu. Xem, mẹ nói đúng, nhìn Hàn Định Duệ kia, không phải cậu cũng vì yêu thống khổ, mới có thể đáng thương lại thật đáng buồn như vậy, đến chết vẫn ôm ảnh của cô thì có ích gì? Cô sẽ không trở lại với cậu, sẽ không..... Cho cả đời cũng vậy, cô sẽ không thương cậu, cô chỉ cần cậu chán ghét cô!

Hắn là như vậy..... cậu hẳn là chán ghét cô.

Nhưng mà, cô thực sự muốn cậu chán ghét cô sao? Thực sự không cần tình yêu của cậu sao?

Lạc An Hải, cô đang trốn tránh cái gì – ngày đó, cậu hỏi cô như vậy, cặp mắt kia dường như có thể nhìn thấu cô.

Cô đang trốn tránh cái gì..... Lạc An Hải nghĩ, cô trước mộ cậu chảy giọt nước mắt kia, khi đó đau lòng cùng không cam lòng.

Cô đau lòng cậu ngốc, không cam lòng..... Không cam lòng mình không thể đáp lại cậu, cô luôn không dám thừa nhận cô đã sớm không hận hận, hận ý trong lòng đã sớm bị cậu si ngốc làm tan biết hết. Cô mắng cậu đồ ngốc, hai chữ tiếc nuối với cậu, cùng lời mẹ nói trước kia làm cô sợ hãi, làm cô không dám dễ dàng tin tưởng tình yêu, cho nên cô làm bộ như tình yêu không tồn tại, cô để bản thân không nhìn thấy sự mờ ám giữa cô và cậu.

Cậu yêu cô, sao cô không biết, giữa hai người luôn tồn tại sự mờ ám, chỉ là, cô làm bản thân làm bộ như không biết.

Giống như cô, rõ ràng có thể bỏ qua cậu, lại luôn cố ý trêu chọc cậu, muốn cậu nhìn cô, không cần quên sự tồn tại của cô.

Người đàn ông kia dùng tình yêu si ngốc của cậu khắc sâu dần ấn vào lòng cô, làm cho cô dù sợ hãi tình yêu, dù miệng nói chán ghét, vẫn nhớ thương cậu, trong lòng vụng trộm quyến luyến tình yêu của cậu, nhưng lại không dám thừa nhận. Cô trốn, cô trốn, ở trước mặt cậu giả vờ, lại sợ cậu thực sự xoay người rời đi, mà khi cậu đến gần rồi, cô lại không nhận được sự sợ hãi bỏ chạy. Cho tới bây giờ, cậu tiến sát từng bước, lại không làm cho cô trốn tránh.

Mà cô, cũng thoát không được. Một mối, có lẽ trong lòng cô đã sớm không muốn trốn, đã sớm muốn yêu và được yêu.

Bọn họ giống như S và M tra tấn giằng co lẫn nhau, một cái tiến, một cái lùi, lại luôn nắm chặt sợi dây kia, ai cũng không buông ra – thực ra, cô luôn sợ cậu buông ra, cô nghĩ, có lẽ trời cao để cô sống lại một lần là vì cậu, vì không muốn cô phụ cậu. Lạc An Hải buông răng nanh, Hàn Định Duệ cười hỏi; “Không cần nữa sao?”

Lạc An Hải không nói chuyện, cô rũ mắt, hai tay vẫn cầm lấy cổ áo cậu, dần dần giận run, mùi máu tanh trong miệng làm cho cô muốn cười, trong lòng lại ê ẩm. Người này, cứ như vậy ngơ ngác để cô cắn, đồ ngốc.

“Cái gì?” Hàn Định Duệ không nghe rõ Lạc An Hải nói gì, chính dùng sức kéo cậu xuống, sau đó ngẩng đầu cắn môi của cậu, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống - đồ ngốc, cô không trốn.

8. Chương 8

Lạc An Hải dùng sức cắn, như muốn trút hết lên Hàn Định Duệ. Môi cậu bị cắn chảy máu, đau đến ê ẩm.

Đột nhiên cô hôn cậu làm cậu cảm thấy kinh ngạc, lập tức hiểu được ý của cô, trong lòng vui mừng không thể diễn tả, cậu lập tức nâng gáy cô lên, ra sức đáp trả nụ hôn của cô, dùng sức ngấu nghiến cánh môi mềm kia.

Nhưng dù sao cậu cũng không nở, thay vì ra sức dùng răng nanh khiêu khích, cậu lại dùng lưỡi đi vào cái miệng xinh xắn, quấn lấy cái lưỡi mềm, ẩm ướt, giao triền không dứt. “Ừm...” Lạc An Hải phát ra tiếng kêu nhẹ, đầu lưỡi bị quấn chặt lấy, khắp nơi đều là hương vị của cậu, mọi tiếng rên của cô đều bị cậu nuốt lấy,

thu lại đầu lưỡi, hô hấp kịch liệt, giọt tơ óng ánh vẫn dây dưa không dứt. Lạc An Hải giữ chặt lấy cậu, cần sự ấm áp của cậu tiếp thêm dũng khí cho cô, muốn cậu ôm cô thật chặt, để cô bạo gan yêu cậu. Cô chủ động làm cho Hàn Định Duệ ngạc nhiên, vui mừng, lập tức ôm chặt lấy cô.

Giờ khắc này cậu chờ rất lâu rồi, cậu nghĩ cậu sẽ phải chờ thêm vài năm nữa, nhưng mà... so với người khác cậu hiểu rõ sự cố chấp của cô, đã chuẩn bị trường kì kháng chiến để chinh phục cô, để cô chấp nhận cậu, không ngờ thời khắc này sẽ đến sớm như vậy. Cô không còn né tránh cậu, vừa chân thực, vừa tốt đẹp, làm cho Hàn Định Duệ dường như điên cuồng ép chặt cô vào cánh cửa, nâng cái móng tròn trĩnh của cô lên.

Lạc An Hải dùng chân cuốn chặt lấy eo cậu, ngón tay luồn vào trong mái tóc đen mềm, cúi đầu cùng cậu hôn kịch liệt, hô hấp của hai người dần dần trở nên khó khăn, mật ngọt cứ theo động tác mà trào ra khỏi miệng, vươn trên chiếc cảm tình tế của cô. Hàn Định Duệ dùng lưỡi cuốn hết ngọt ngào của cô, đôi môi cậu dần đi xuống, quanh quẩn bên gáy ngọc ngà, ở chỗ xương quai xanh cũng lưu lại mấy dấu hồng ngân, bàn tay khấn cấp kéo lê phục xuống, nhũ tiêm căng tròn dần hiện ra ngoài không khí se lạnh. Dưới ánh đèn vàng nhạt, hai đỉnh nhũ tiêm cũng dần hiện ra trước mắt cậu, dường như đang khiêu khích, kêu gọi cậu. Hàn Định Duệ cầm lấy nhũ tiêm bên phải, dùng môi cọ cọ qua đỉnh nhũ hoa, thỉnh thoảng mở miệng ngậm lấy nó, cậu như tìm được một đồ chơi mới, ra sức đùa với nhũ tiêm yếu ớt của cô. Lạc An Hải bị kích thích liên tiếp như vậy, không nhịn được giữ chặt lấy gáy của cậu, nhướn người chủ động dâng hai trái hồng đào lên miệng cậu. Không chỉ riêng cậu khát khao, mà cô cũng điên cuồng không kém.

Một khi đỡ xuống phòng bị, cô nhận ra chính mình rốt cuộc không thể từ chối cậu, thể xác và tinh thần tự nhiên vì cậu mà dâng hiến, cầu mong cậu đón lấy, muốn cậu tiến sâu vào trong cô, cũng muốn cậu ôm chặt cô không buông... Thiếu niên trước mắt cùng người đàn ông kia đang hoán đổi cho nhau, mặc kệ là người nào, vẫn đều là cậu, đều gốc gác giống nhau, làm cô muốn ôm chặt lấy tên gốc Hàn Định Duệ. Không biết được ý nghĩ nhưng lại thấy được vẻ kích động của cô, cậu ngược mắt, nhìn kĩ những gì mà ánh mắt cô toát ra, dường như nó đang được một lớp nước long lanh bao phủ.

Cậu dùng lưỡi gạt đi giọt nước mắt vương trên khóe mắt cô, cẩn thận hôn đôi mi, lại nhẹ hôn lên khuôn mặt cô, dường như cậu muốn hôn lên tất cả những nơi yếu ớt của cô, nụ hôn nhẹ nhàng dần trở nên kịch liệt, bàn tay nâng lấy nhũ tiêm, trực tiếp ngậm lấy đỉnh nhũ lõi hồng nhạt.

Cậu mút lấy đỉnh nhũ mềm mại, đầu lưỡi không ngừng khuấy đảo trên đỉnh nhũ, tham lam nuốt lấy quả hồng đào ngọt ngào, cậu không tha cho trái dâu đang dần đỏ ửng, không cho nó cơ hội rảnh rỗi, vừa liếm vừa mút, làm cho nhũ tiêm thẳng đứng, mới vừa lòng công kích quả đào bên cạnh, cứ như vừa nãy mà chà đạp, khiêu khích, tay còn lại không biết lúc nào đã chen vào trong váy, đánh úp vào khu riêng tư. Quần lót chữ T ren hoa gợi cảm nhỏ xíu đã sớm tràn ra động tình ẩm ướt, đầu ngón tay nhẹ nhàng tách hai cánh thịt hoa, nhanh chóng bị cái miệng nhỏ mút lấy.

Hàn Định Duệ có thể tưởng tượng lúc cậu tiến vào, vách nộn thịt dâm lãng sẽ mút chặt lấy cậu như thế nào..... Nam tính trong quần dần trở nên trướng đau, khó chịu, cơ hồ như muốn xé rách hết những vương bận trên cơ thể bọn họ, sau đó thô lỗ, ngang ngược tiến vào. Nhưng cậu vẫn nhịn xuống, cô còn chưa đủ ẩm ướt, cậu sợ làm cô đau, hơn nữa cậu biết kiên nhẫn chờ đợi sẽ có nhiều ngọt ngào hơn.

Nhìn ngón tay cậu đang trên đùa miêng hoa, làm cho cô cảm thấy run rẩy, miệng khê rên rĩ, ngậm nga, cánh hoa thịt tham lam rung động, khát cầu cậu mau mau tiến vào, thân thể cô vừa mẫn cảm, vừa kêu gọi, mà phụ nữ sau khi mở rộng con tim, cho dù chỉ là một ánh mắt nóng bỏng, cũng có thể làm cho Lạc An Hải cảm thấy nơi riêng tư co rút, mật ngọt nơi ấy tuôn trào.

Lạc An Hải ôm lấy cổ cậu, nửa đứng nửa rạp, nhũ tiêm vừa ẩm ướt vừa trướng đau. Ngón tay cậu vừa tiến vào trong cánh hoa, mị thịt ngay lập tức bao chặt lấy cậu, không cho ngón tay rời khỏi, mà miệng cô cũng không ngừng phát ra những âm thanh mê hoặc “Ừm...” –Hàn Định Duệ thích tiếng rên rĩ của cô, tựa như một tiếng ca mê hoặc lòng người, làm cho dục hỏa không ngừng thiêu đốt cơ thể cậu.

Cậu cắn nhẹ đầu nhũ tiêm của cô, ra sức mút lấy, ngón tay ra sức cử động trong cánh hoa, trên đùa tường hoa mẫn cảm, mỗi lần ra vào kéo ra nộn thịt đỏ tươi, dụ dỗ mật hoa tiết ra không ngừng.

“A!” Lạc An Hải không chịu nổi vặn vẹo cánh móng, đón ý trên đùa của ngón tay cậu, ngón tay cậu tà ác vo ve lấy nhụy châu của cô, ngón tay liên tục chuyển động, bừa bãi kích thích cánh hoa mềm mại. Quần lót mỏng manh đã sớm ướt đẫm, ngón tay cố ý kéo quần lót, cùng đâm vào cánh hoa mê người của cô.

Lạc An đứng thẳng dậy, mắt nổi lên sóng nước, thân thể đang dần đạt tới cao trào, Hàn Định Duệ lại đột nhiên rút ngón tay ra.

“Đừng mà...” Cô khó chịu phát ra tiếng kêu kháng nghị, không chiếm được thỏa mãn, hoa thịt cơ khát co rút lại, Hàn Định Duệ liếm lấy mật ngọt trên cánh tay, mắt đầy dục hỏa nhìn cô chăm chú, khuôn mặt nhiễm một tầng tình dục đỏ ửng, mê hoặc, khiến cho đối phương cảm thấy mê mẩn.

Cậu đưa mật ngọt nơi đầu lưỡi vào trong miệng cô, “Nếm thử đi, nó ngọt biết bao” Ngọt ngào của cô làm cậu muốn liếm hết tất da thịt của cô, mỗi tất da thịt ấy dường như đều tiết ra mật ngọt làm cậu mê mẩn, Lạc An Hải nuốt lấy dịch tanh ngọt của mình, quần quýt lấy cái lưỡi của cậu, nơi riêng tư không cam chịu cố ý ma sát nam tính của cậu, tay nhỏ bé vuốt ve khắp dục vọng đang dâng trào của cậu, ngón tay mềm mại làm cho Hàn Định Duệ phát ra tiếng trầm đục.

Hừ, nắm lấy bàn tay thon thả của cô đang cách lớp vải dệt khiêu khích nam tính của cậu.

“Hừ...” Lạc An Hải hừ nhẹ, thân thể càng bị ma sát của cô mà trở nên nóng rực, rốt cuộc không thể duy trì lý trí, nam tính điên cuồng, trướng đau, thầm nghĩ nhanh chóng muốn vùi vào cánh hoa non mềm kia.

Cậu nhanh chóng cởi bỏ quần lót của cô, đem váy đẩy cao tới eo, rồi lại xé rách chiếc quần lót mỏng manh, giải phóng cánh hoa thịt đang ẩn nấp, dùng sức tách cánh hoa đang ẩm ướt, hung hăng tiến vào.

“A!” Cho dù huyết hoa thực sự đã rất ướt át, nhưng nam tính của cậu lại quá to lớn, Lạc An Hải cảm giác như mình đang bị cưỡng ép, bụng trướng lên, toàn thân căng thẳng, mút nam tính của cậu sâu vào trong hoa huyết. Hàn Định Duệ giữ chặt lấy cái eo mảnh mai của cô, mồ hôi không ngừng thoát ra, cô không những ẩm ướt mà lại chặt đến vậy... Làm cho cậu điên cuồng, rốt cuộc không thể khống chế, cuồng dã cùng phóng túng ra vào trong cánh hoa non nớt của cô, bên dưới không ngừng ra vào, bàn tay không chịu yên phận lại mò lên nhũ tiêm mềm mại, trực tiếp trêu đùa đỉnh nhũ đỏ au của cô. “Ừm, a.....” Lạc An Hải ngẩng đầu, tiếng ngậm nga không ngừng vang lên, làm cho cô vừa cảm thấy

nhục nhã, kích thích đang tăng vọt, vừa hưng phấn không thể kiềm chế.

Hàn Định Duệ đột nhiên ôm cô ngừng lại, Lạc An Hải hoảng hốt, huyết nhỏ chớp mắt co rút chặt lại, cậu ngừng một chút, lại dùng sức đâm sâu vào trong hoa huyết của cô.

“A” Cô yêu kiều, ôm chặt lấy cổ cậu, sợ hãi ngã xuống, chân dài dùng sức kẹp chặt lấy eo của người đàn ông. Hàn Định Duệ ôm cô đi về phía sofa, mỗi một bước đi, nam căn lại đâm thật sâu vào hoa huyết xinh đẹp, cậu hưởng thụ sự tuyệt vời khi hoa huyết cắn nuốt nam tính của cậu.

Lạc An Hải cắn môi, xâm nhập luôn phiên khiến cơ thể cô như nhũn ra, cô bị đưa đến ghế sofa, hai chân bị mở ra tạo thành tư thế vô cùng xấu hổ, mà đỉnh nam tính của cậu không ngừng thâm nhập sâu vào tận hoa kính của cô, thủy dịch ái ân không ngừng bị bàn tay cậu nhu lỏng mà chảy ra, mọi nơi trên cơ thể cô đều bị cậu xâm chiếm, mặc cậu bày ra tư thế dâm lãng như thế nào, không biết cao trào qua đi mấy lần, trong cơ thể cô tất cả đều là bạch dịch của cậu lưu lại, theo nam tính đi ra mà tạo thành từng mảng đọng trên drap giường, dính đầy bụng, quanh đùi non và cả sâu trong hoa kính của cô. Lạc An Hải nằm sấp quỳ trên sofa, ánh mắt đỏ ửng nhiễm thêm một tầng sương mờ, cơn lốc tình ái đã làm cho tiếng rên rỉ của cô trở nên khàn khàn, cố gắng ổn định lại tinh thần, từng ngụm khí hô hấp trở nên khó khăn.

Hàn Định Duệ dường như còn chưa thỏa mãn thú tính, từ phía sau, cánh thịt hoa đã trở nên sưng đỏ, không ngừng chảy ra bạch dịch cùng mật hoa bóng loáng.

“Đừng mà...” Cô mở miệng cầu xin, quả thật cô đã mệt mỏi lắm rồi, nhưng mà hoa kính vẫn còn phun ra nuốt vào nam tính của cậu. Thân thể cậu nóng rực dán ngay sau lưng của cô, hai tay nắm lấy tuyết lê mềm người, miệng hấp thụ mồ hôi đang chảy xuống má cô, sau đó ở bên tai khe khẽ gọi tên của cô.

“An Hải...” cậu luôn muốn gọi cô như vậy, không phải là kêu cả họ lẫn tên của cô “Ừ...” Lạc An Hải thực sự không còn nghe thấy cậu nói cái gì nữa, biết đáp lại theo bản năng. Hàn Định Duệ biết cô đã lâm vào mê mang, con người đen phiếm nồng tình ý “An Hải..... Anh yêu em” Giọng nói của cậu khê khàng mà kiên định, sau đó thật sâu sáp nhập vào thân thể cô, đem bạch dịch của cậu bắn thẳng vào u huyết của cô.

Lạc An Hải tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau, mà trên giường chỉ còn lại một mình cô.

Miệng mãi quá độ làm toàn thân cô trở nên đau nhức nhưng không cảm thấy xa cách, khó chịu... Cô nghĩ đến tối hôm qua Hàn Định Duệ ôm cô vào nhà tắm, rửa sạch thân thể, sau đó lại làm thêm lần nữa, cô mất mặt, khóc lóc cầu xin cậu dừng lại, cuối cùng không thể chịu nổi, liền ngất trước khi cậu đạt cao trào. Lạc An Hải hồi tưởng lại mà khuôn mặt không khỏi phấp phồng, cô không ngờ dục vọng của Hàn Định Duệ khủng bố như vậy, đã thực sự quên mình cùng cậu đã dây dưa mấy lần, bây giờ nơi riêng tư không ngừng đau xót, còn phần eo thì chẳng phải nói nữa.

Lạc An Hải ngẩng mặt lên, tuy rằng tỉnh lại không thấy được Hàn Định Duệ khiến cô có chút thất vọng, nhưng cũng cảm thấy thật may mắn.

Cho dù cô đã quyết định không trốn tránh cậu nữa, cô muốn chấp nhận tình yêu này, muốn được yêu Hàn Định Duệ hết mình, nhưng mà từ trước đến nay cô chưa từng yêu ai, đối với tình yêu, cô cảm thấy thật xa lạ.

Hơn nữa ngày hôm qua bọn họ vẫn còn đối chọi gay gắt, kết quả mới qua một đêm, tình huống lại hoàn toàn thay đổi khiến cô không biết phải làm thế nào, nữ vương khí thế cao ngạo bỗng chốc chẳng khác gì cô gái lần đầu biết yêu.

Đúng lúc Lạc An Hải đang phiền não suy nghĩ, cái bỗng nhiên ngửi thấy một mùi thơm từ bên ngoài bay vào, cô do dự, cuối cùng vẫn cố bước xuống giường, lấy drap bao quanh thân thể, bước chân ra khỏi phòng.

Hàn Định Duệ chỉ mặc quần, trên ngực trần còn lưu lại mấy vết móng tay, đều là dấu vết của cô lưu lại, cậu đặt thức ăn lên bàn, nhìn thấy Lạc An Hải, khuôn mặt anh tuần mím cười: “Dậy rồi à.”

“Ừm” Lạc An Hải dời ánh mắt đi, cảm thấy mặt mình hơi nóng..... Cô biết - mình đang đỏ mặt!

Lạc An Hải vừa thẹn lại vừa quẫn, loại phản ứng này khiến cô cảm thấy không quen, muốn xoay người đi về phòng.

Hàn Định Duệ nhin cười, biết nếu mình cười trước mặt cô, cô gái kia nhất định sẽ thẹn quá hóa giận, cậu biết cô rất sĩ diện, nhưng Lạc An Hải bây giờ vô cùng xinh đẹp.

Vê loạn lộn tóc mai, trên người chỉ được bao bọc bởi chiếc drap trắng, để lộ những dấu hôn trên gáy cùng xương quai xanh mà cậu lưu lại, đôi má ửng đỏ, đôi môi vẫn còn sưng, nhìn là biết cậu ngẫu nhiên cô như thế nào, con người nhiễm chút e lệ, thẹn thùng. Toàn thân cô đều tản ra hương vị tình dục quyến rũ cậu.

“Nhìn cái gì!” Ánh mắt cậu làm cô vô cùng ngại ngùng, không nhìn được trừng cậu một cái “Em thật đẹp!” Hàn Định Duệ không chút do dự nói ra lời ca ngợi.

Lạc An Hải ngẩn người, rất nhiều người nói cô xinh đẹp, nghe những lời ấy đã trở thành thói quen của cô, nhưng mà đây là lần đầu tiên nghe thấy Hàn Định Duệ khen cô xinh đẹp... Cánh môi hơi hơi cong lên, nhưng vẫn tỏ ra khinh thường.

“Lời khen của cậu không làm tôi trở nên ưu việt hơn đâu.” Hàn Định Duệ đi ra khỏi quầy bar rồi đi đến phía trước cô, cúi đầu khế hôn lên trán cô, con người đen chăm chú nhìn cô “Tôi không cần ưu việt, tôi chỉ cần em là được rồi.”

Lạc An Hải cảm thấy mình tim đập nhanh hơn, cô đỏ mặt, có chút ngáy ngốc nhìn cậu luồn tay vào mái tóc mình, “Hàn Định Duệ, cậu uống nhầm thuốc đấy à!” Thế nhưng lời này với cậu lại như một lời khen ngợi, mà cô, những câu ân ái chưa bao giờ nói ra, đây là lần đầu tiên khiến cô đỏ mặt, tim đập nhanh. Lạc An Hải lấy tay đẩy cậu ra, không dám nhìn cậu, đi nhanh về phía quầy bar.

Phía sau, Hàn Định Duệ cố nhin cười, trong mắt lóe ra vui sướng, cơ hội hiếm có thấy nữ vương đỏ mặt e thẹn, khiến cậu không nhìn được muốn bắt lấy cô. Cậu tiến lên phía trước, kéo cô vào ngực, ôm chặt lấy cô.

“A!” Lạc An Hải ngạc nhiên kêu lên, theo bản năng lấy tay chống trước ngực cậu. “Cậu làm cái gì vậy!” Cô cảm tức nhìn cậu, không có giây dục, Hàn Định Duệ ôm cô đi đến ghế ở quầy bar, ngồi xuống, để cô ngồi trên đùi cậu, bàn tay vô cùng thân thiết ôm lấy eo của cô, chóp mũi cọ cọ vào vành tai cô “Đừng căng thẳng, tôi biết em không quen với thay đổi này... tôi cũng rất giống em”

Bọn họ hai người đối chọi gay gắt đã nhiều năm nay, giống như kẻ thù từ kiếp trước, vậy mà giờ lại trở thành người yêu của nhau, ai cũng không thể thích ứng ngay được, thậm chí theo bản năng còn dặt dề, cảnh

giác đối phương “Từ từ sẽ quen, không sao cả, chúng ta còn nhiều thời gian mà” cậu nhẹ giọng nói làm Lạc An Hải chậm rãi buông lỏng tâm tư, sau đó nhẹ nhàng gạt đầu.

“Ừ”

“Cho nên,” Hàn Định Duệ khẽ cắn của cô vành tai, lai khôi phục thái độ cao ngạo, trêu ngươi cô “Cô dâu nhỏ thật nghe lời, tôi thật sự chưa có quen”

“Ai là cô dâu nhỏ chứ!” Lạc An Hải xấu hổ trừng cậu, cảm thấy cô gái ngượng ngùng kia dường như không phải là mình nữa.

Cô mất hết mặt mũi rồi “Cút! Đừng ôm tôi” Cô đẩy cậu, muốn rời khỏi lòng cậu, nhưng cậu đâu có chịu buông tay, biết cô thật tâm cũng không muốn đẩy cậu ra, bằng không cô sẽ không sử dụng lực đạo yếu ớt như vậy “Quả nhiên, em vẫn hung bạo như vậy, có vẻ tôi quen với tính cách này hơn.” Tuy rằng cô thẹn thùng thật đáng yêu, nhưng cậu vẫn thích Lạc An Hải kiêu ngạo mà quật cường kia hơn, cô vẫn cứ độc mồm độc miệng, làm cho người ta tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại không nhịn được mê luyện cô. Mà cậu, thật sự đã trúng tình độc của cô mất rồi.

“Đồ bệnh” Lạc An Hải nghi ngờ cậu không phải bị ngược cuồng đấy chứ, cô lườm cậu một cái, cũng không đẩy cậu ra nữa, để mặc cậu ôm mình, cánh môi lại lặng lẽ cong lên, cảm giác mình như được độc sủng. Sao cô lại không hiểu, Hàn Định Duệ cố ý nói những lời này là muốn cô thả lỏng, không muốn cô suy nghĩ nhiều, bọn họ chỉ cần như vậy, cho dù đấu võ mồm cũng tốt, cãi nhau cũng tốt, không cần sốt ruột, từ từ thay đổi thói quen là được rồi.

Nhìn Lạc An Hải lặng lẽ tươi cười, Hàn Định Duệ cũng nhếch khóe môi, cậu phát hiện Lạc An Hải cao ngạo làm cho cậu mê luyện, mà kiêu ngạo của cô lại đốt lên dục hỏa của cậu, cho nên, lúc cậu nhìn thấy cô bọc drap ra khỏi phòng, bộ dáng đầy yêu mị, mê hoặc người, nam tính của cậu liền trưởng đau.

Cậu không nhịn được, cúi đầu hôn cô, đầu lưỡi liếm qua cánh môi, tiến thẳng vào trong miệng cô, cướp lấy ngọt ngào. Bàn tay kéo drap xuống, nắm giữ lấy một bên tuyết nhũ, tùy ý vo vè, miết miết.

Lạc An Hải ôm chặt gáy cậu, dưới thân mông tròn lại tiếp tục mà sát nam tính nóng bỏng của cậu, tiểu huyết lại ứa át. Tay cô đi xuống, trực tiếp kéo phéc mớ tuya của cậu, nắm lấy nam tính, bàn tay mềm mại mà sát dục vọng căng trướng.

“Ừm.....” Hàn Định Duệ phát ra hừ nhẹ, dục vọng nháy mắt bùng lên, cậu để cô ngồi lên đùi cậu, bàn tay xoa xoa cánh mông nở nang, đầu lưỡi liếm môi cô, khàn khàn ra lệnh: “Dùng sức xoa nó.” Lạc An Hải vui vẻ tuân lệnh, tay nhỏ bé cao thấp mà sát nam tính, lòng bàn tay đánh chút bạch dịch vừa tiết ra, bàn tay nhỏ bé ra sức trêu đùa nam tính của cậu.

Hai người ra sức dây dưa, đầu lưỡi tự động đi vào miệng đối phương, cuốn lấy hơi thở của nhau.

Đắm chìm trong khoái cảm khiến hai người không hề biết có người đang đứng trước cửa, con người kinh ngạc nhìn hai người, một tiếng rống giận lập tức truyền đến.

“Hai người đang làm gì vậy hả?!”

9. Chương 9

Lạc Thành Hòa luôn cảm thấy áy náy với đứa con gái duy nhất của mình, ông biết mình không phải là một người cha tốt, ông cũng biết thật ra trong lòng Lạc An Hải oán hận ông - người cha này, nguyên nhân chính là vì người vợ đã qua đời, Shary.

Lạc Thành Hòa thừa nhận, ông rất có lỗi với Shary, ông và Shary là kết hôn buôn bán, ông không yêu Shary, hơn nữa trước khi kết hôn ông đã quen biết Mai Phương. Khi đó ông và Mai Phương đã quen nhau nhiều năm, cũng tính cưới Mai Phương vào cửa, nhưng xí nghiệp nhà họ Lạc vì đầu tư không đúng chỗ, tài chính quay vòng không tới nơi, đứng trước nguy cơ phá sản. Cha buộc ông cưới thiên kim nhà họ Hank, mà mẹ lại càng khóc cầu ông..... Ông có thể nghèo, có thể không làm đại thiếu gia, nhưng không có cách nào nhìn ba mẹ tuổi đã già mất đi tất cả, bất đắc dĩ, đành phải chia tay Mai Phương, theo ý ba kết hôn với Shary.

Ông từng nghĩ sẽ đối xử thật tốt với Shary, nhưng khi kết hôn vài năm ông đã cứu được Lạc thị, mỗi ngày đều bận việc sự nghiệp, căn bản không có thời gian ở cùng vợ. Mà cá tính Shary mãi cảm đa nghi, không biết từ đâu nghe được ông từng muốn kết hôn với bạn gái, bắt đầu ngày cũng nháo ông. Ông vì chuyện công ty đã rất bận lại mệt, về nhà còn phải đối mặt với Shary cố tình gây sự, làm cho ông càng mỗi mệt phiền chán. Về sau ông gặp lại Mai Phương, nhìn Mai Phương một mình một người mang theo con nhỏ sống trong khu ổ chuột, giúp việc rửa bát ở quán ăn nhỏ kiếm tiền. Ông không nhận được ra mặt hỗ trợ, dù sao hai người từng có một đoạn tình, hơn nữa lúc trước là ông phụ bạc bà.

Ông và Mai Phương dần dần bắt đầu lui tới, Mai Phương dịu dàng sẵn sàng làm ông muốn quay lại ngày xưa, mà về nhà lại luôn đối mặt tranh cãi âm ỉ với vợ, vì thể tâm của ông bắt đầu hướng về Mai Phương. Lạc Thành Hòa thừa nhận ông ích kỷ, cùng Shary tranh cãi nhiều năm đã xóa hết dịu dàng còn sót lại của ông đối với bà. Ông đưa ra yêu cầu ly hôn, Shary đương nhiên không chịu, hai người giằng co vài năm, thẳng đến khi Shary bệnh chết, ông lập tức cưới Mai Phương vào cửa. Mà Lạc Thành Hòa luôn luôn xa cách với con gái mình, cô luôn luôn bị vợ mang theo bên người, ông không biết vợ nói gì với con, Lạc An Hải từ nhỏ đã không thân với ông. Ông lại vì phiền chán, mỗi khi về nhà nhất định phải đối mặt với tranh cãi, cho nên không thường trở về, lâu, ba và con gái cũng thành người xa lạ.

Lạc An Hải hoàn toàn không biết những chuyện này, Lạc Thành Hòa cũng không nói với cô. Cá tính Lạc Thành Hòa ngoan cố chuyên chế, hơn nữa lại rất sĩ diện, ông không biết mình nên giải thích với con gái thế nào, cũng không cảm thấy nên để con gái biết những chuyện trong quá khứ.

Mà Lạc An Hải lại luôn làm cho ông lo lắng, ba và con gái xung đột thường xuyên, cho dù ông muốn thay đổi tình hình này, nhưng lại không biết nên bắt tay vào làm như thế nào. Đối lập với Lạc An Hải, Hàn Định Duệ lại hiểu chuyện nghe lời, làm việc ổn trọng có trật tự, ông luôn thích đưa con riêng này, xem cậu như con mình để ra mà đối đãi, thậm chí ông còn nghĩ, nếu Lạc An Hải, đứa con này hiểu chuyện được một nửa Hàn Định Duệ thì tốt rồi.

Nhưng Lạc Thành Hòa không ngờ mọi chuyện sẽ xảy ra như thế này! Lúc ông thấy hai người thế mà..... Lạc Thành Hòa trực tiếp giận ngất đi. Khi tỉnh lại đã thấy mình đã ở bệnh viện.

“Chú Lạc, chú tỉnh rồi, cảm thấy thế nào?” Thấy Lạc Thành Hòa tỉnh lại, Hàn Định Duệ lập tức đứng dậy, đi đến giường bệnh. Nhìn thấy Hàn Định Duệ, Lạc Thành Hòa liền nghĩ đến chuyện trước khi mình té xỉu, hô hấp lập tức dồn dập.

Hàn Định Duệ nhanh chóng vuốt ngực ông, trấn an “Chú Lạc, chú đừng kích động, nếu không huyết áp sẽ tăng, không tốt cho thân thể chú” cậu biết chuyện của cậu và Lạc An Hải kích thích Lạc Thành Hòa rất nhiều. Theo cá tính bảo thủ cố chấp của Lạc Thành Hòa nhất định sẽ không dễ dàng chấp nhận, càng không cần nói còn bị Lạc Thành Hòa nhìn thấy trường hợp kia.

Nghĩ lại, Hàn Định Duệ cũng cảm thấy xấu hổ. Khi đó nhìn thấy Lạc Thành Hòa cùng Mai Phương đứng ở cửa, cậu và Lạc An Hải đều thất thần. Lạc An Hải vội vàng áp sát người cậu, nhặt drap trên đất lên vấy lấy người. Đang muốn nói chuyện thì Lạc Thành Hòa lại giận đến mức té xỉu.

Bọn họ đều giật nảy mình, vội vàng đưa Lạc Thành Hòa đến bệnh viện “Cậu, cậu nói! Cậu cùng An Hải bắt đầu khi nào?” Lạc Thành Hòa vừa thở vừa chất vấn Hàn Định Duệ.

Nếu nói chính xác chuyện cậu và Lạc An Hải xảy ra khi nào thì “Chính xác là ngày hôm qua”

“Ngày hôm qua?” Lạc Thành Hòa sững sốt, lập tức nói; “Tốt lắm, dù sao thời gian còn không dài, tôi muốn hai người tách ra.”

“Không! Thực xin lỗi, chú Lạc, cháu không làm được” Hàn Định Duệ yên lặng từ chối, ánh mắt nghiêm túc chấp nhất nhìn Lạc Thành Hòa.

“Chú Lạc, cháu sẽ không chia tay An Hải, cháu muốn cùng cô ấy.”

“Làm loạn!” Lạc Thành Hòa rống giận “Hai người là chị em.”

“Chúng cháu không phải” Cho tới bây giờ cậu vẫn không cho rằng Lạc An Hải là chị cậu. “Cháu và An Hải không có quan hệ huyết thống”

“Nhưng trên danh nghĩa hai người là chị em! Cậu có biết hai người bây giờ đã làm chuyện khiến người ta chê cười như thế nào không? Chuyện xảy ra tối hôm qua trong buổi tiệc đã bị lên báo, bây giờ tất cả mọi người đều hoài nghi quan hệ mờ ám của hai người!”

Lạc Thành Hòa nhìn thấy tạp chí mới có thể cùng Mai Phương đến chỗ ở của Lạc An Hải.

Tạp chí đăng ảnh Lạc An Hải và Hàn Định Duệ thân mật ôm nhau, mờ ám đụng chạm hoàn toàn không giống chị em, mà như người yêu.

Có một tờ báo viết sinh động như thật, đem tình sử Lạc An Hải nhất nhất thảo luận, nói cái gì mà những người dân ông này đều là lá chắn để che giấu sự thật cô và em trai yêu nhau. Lạc Thành Hòa không còn mặt mũi, cho dù hai người không có huyết thống, nhưng trên danh nghĩa cũng là chị em, ông tuyệt không cho phép bọn họ quảng hết mặt mũi nhà họ Lạc!

Hàn Định Duệ đã sớm đoán được chuyện tối hôm qua xảy ra ở buổi tiệc đã bị đưa lên báo, cũng sớm chuẩn bị tâm lý đối mặt với Lạc Thành Hòa chất vấn. Dù Lạc Thành Hòa nói như thế nào, cậu sẽ không buông tay Lạc An Hải.

“Chú Lạc, cháu không hiểu vì sao cháu và An Hải yêu nhau lại khiến người ta chê cười, chúng cháu yêu nhau là sự thật, cháu không quan tâm người khác nói như thế nào.”

“Cậu!” Lạc Thành Hòa tức giận đến phát run, “Tiểu Duệ, bây giờ ngay cả cậu cũng muốn giống An Hải ngỗ nghịch tôi sao?”

“Chú Lạc, cháu.....”

“Thì ra mặt mũi của ba còn quan trọng hơn cả con sao” Lạc An Hải ở ngoài cửa thật lâu, rốt cục nhịn không được mở cửa tiến vào. Mà Mai Phương thần sắc lo lắng đứng bên cạnh Lạc An Hải. Bà và Lạc An Hải đi nghe bác sĩ báo cáo, không ngờ vừa về ngoài cửa đã nghe thấy Lạc Thành Hòa và Hàn Định Duệ nói chuyện. Mà sắc mặt Lạc An Hải cũng dần dần trầm xuống, Mai Phương thật sự sợ ba và con gái lại xung đột.

“An Hải!” Hàn Định Duệ nhẹ nhàng lắc đầu với Lạc An Hải, ý bảo cô không cần xúc động. Nhìn thấy ánh mắt Hàn Định Duệ muốn cô bình tĩnh, Lạc An Hải cố gắng áp chế cơn tức.

Làm ba giận ngắt đi, cả trái tim cô đều bay mất, chỉ sợ ba gặp chuyện không may, nghe bác sĩ nói huyết áp ba tăng cao, chỉ cần tĩnh dưỡng tốt là được, cô mới hết căng thẳng. Nhưng ở cửa phòng bệnh nghe được ba nói với Hàn Định Duệ, lòng cô lại dâng lên bất mãn, muốn mở miệng tranh chấp với ba nhưng nghĩ đến lời bác sĩ nói không thể để Thành Hòa kích động nữa, cô mới xoay mặt, lạnh như băng nói “Bác sĩ nói huyết áp ba tăng cao, ba phải chú ý ăn uống, cũng không được quá kích động”

Nhưng lời cô nói khi vào cửa, còn có thái độ bây giờ đã triệt để chọc giận Lạc Thành Hòa “Huyết áp tôi tăng cao còn không phải bởi vì cô! Rốt cuộc cô đang làm gì, quây một hồi ở pub, chia tay rồi hợp lại với Baker, bây giờ còn kéo cả Tiểu Duệ vào! Cô muốn tức chết tôi sao?”

“Nhìn ba nói tốt như vậy, yên tâm, ba có thể sống thật lâu ” Lạc An Hải không nhịn được đáp lời.

“Cô đưa con trời đánh này nói cái gì!” Lạc Thành Hòa tức giận thở hồng hộc.

Mai Phương sợ tới mức chạy nhanh xông lên vỗ lưng chồng “Thành Hòa, anh bình tĩnh một chút, đừng tức giận”

Lạc An Hải mím môi, không hé răng.

Hàn Định Duệ làm sao không thấy nước mắt trong mắt cô, nắm tay cô, nhéo nhẹ lòng bàn tay một cái, sau đó nói với Lạc Thành Hòa: “ Chú Lạc, chú đừng giận, An Hải không phải cố ý ”

“Tôi thấy cô ta chính là cố ý ! Cô ta muốn tức chết lão già này!” Lạc Thành Hòa vừa thở vừa mắng.

“Chú Lạc.....” Hàn Định Duệ muốn nói nữa, Lạc An Hải lại giữ chặt cậu, nâng cằm, quật cường nhìn Lạc Thành Hòa.

“Ở trong lòng ba con làm gì cũng sai đúng không? Dù con làm thế nào ba cũng không vui, dù con làm cái gì, cũng bị ba mắng, ba, ba ghét con như vậy sao?”

Lạc Thành Hòa nói không nên, đây là lần đầu tiên Lạc An Hải nói như vậy với ông, nhìn gương mặt quật cường của con gái, lại nghe được khổ sở trong lời nói của cô.

Thoáng chốc, ông trầm mặc.

Đứa con gái duy nhất, làm sao ông có thể chán ghét, trước mặt người khác ông kiêu ngạo vì Lạc An Hải, chỉ là, ông đã quen nghiêm khắc với đứa con này, vừa rồi cũng vì sĩ diện mới có thể nói những lời này, thật không dễ tâm đến hạnh phúc của con gái.

Chỉ là cho dù không có quan hệ huyết thống, dù sao bọn họ cũng là chị em, bây giờ lại nói yêu nhau, nhưng nếu không yêu thì sao? Đến lúc đó hai đứa phải làm thế nào để ở chung?

Hơn nữa, An Hải vốn chán ghét Tiểu Duệ, sao bây giờ lại thích nó? Tuy rằng không muốn nghĩ đến chuyện đó, nhưng Lạc Thành Hòa không có cách nào ngăn suy nghĩ của mình.

Mai Phương hiểu ý chồng, bà vỗ vỗ tay chồng, sau đó nhìn Lạc An Hải “An Hải, dì chỉ hỏi con một chuyện, con cùng Tiểu Duệ là vì trả thù dì sao?”

Nhìn hai đứa cùng nhau, Mai Phương không phải không sợ hãi kinh ngạc, rốt cục bà đã hiểu nguyên nhân vì sao con luôn không chịu gọi An Hải là chị.

Con của mình làm sao Mai Phương không hiểu, Hàn Định Duệ là người cố chấp, yêu một người chính là cả đời. Nhưng An Hải thì sao? Mai Phương không thể khẳng định, trong lòng cũng không phải không nghi ngờ, An Hải cùng con bà là muốn dùng con bà trả thù bà sao. Lạc An Hải ngốc ra, lại nhìn ánh mắt rồi rầm của ba, lập tức hiểu được.

“Con sẽ không lấy tình cảm để trả thù.” Cô hiểu yêu đã thương người bao nhiêu, lại càng không đem tình cảm của mình đi tổn thương người khác. Hàn Định Duệ cười sờ sờ lòng bàn tay cô, rước lấy Lạc An Hải một tròng một cái, muốn bỏ tay cậu ra, lại bị cầm thật chặt không để ý cô giãy dụa. Hàn Định Duệ nhìn mẹ, cười cười “Mẹ, bây giờ mẹ có thể an tâm rồi?”

Mai Phương nhìn động tác nhỏ giữa hai người, lại nhìn Lạc An Hải không hất tay Hàn Định Duệ ra, chỉ cầm giận tròng Hàn Định Duệ một cái, cũng không giãy dụa nữa, tùy ý để cậu nắm. Động tác đơn giản, lại nhìn ra được cô đã thỏa hiệp. Mai Phương kinh ngạc trong lòng, bà luôn cho rằng cô gái này chưa bao giờ nhượng bộ, không ngờ..... Rốt cục bà đã yên tâm, mỉm cười với con, ánh mắt từ ái “Tùy con thôi, con cũng đã lớn, chuyện của mình tự phụ trách” Không ngờ Mai Phương sẽ nói như vậy, Lạc Thành Hòa kinh ngạc nhìn vợ “Phương Phương, em cứ đồng ý bọn họ như vậy?”

“Con cháu đều có phúc của con cháu” Mai Phương vỗ vỗ tay chồng..... Lạc Thành Hòa tròng mắt nhìn hai người, cuối cùng vẫy tay “Tùy các người, dù sao tôi già rồi, quản không xong. Nhưng Tiểu Duệ, cậu chuyển ra ngoài đi, miễn cho tôi nhìn thấy cậu liền giận.” Lạc Thành Hòa quyết định mắt không thấy tâm không phiền, bằng không sớm hay muộn ông sẽ bị này hai đứa này tức chết!

Lạc Thành Hòa miễn cưỡng đồng ý quan hệ hai người. Nhưng mà cũng nói trước khi ông hết giận hai người đừng xuất hiện trước mặt ông!

Còn có, muốn bọn họ giải quyết chuyện tạp chí, để ông nhìn thấy bát quái loạn thất bát tao nữa thì chắc chắn ông sẽ không dễ nói chuyện như vậy đâu!

Lạc An Hải chỉ cảm thấy ông già này đúng là không có việc gì làm, bọn chó muốn viết loạn chuyện của cô, cô có cách nào chặn? Sợ tức chết thì đừng đọc.

“Chú Lạc quan tâm chuyện của em thôi” Nhưng mà không biết bày tỏ sự quan tâm thế nào, đành phải mượn tạp chí thể hiện cho Lạc An Hải. Sau này cô cùng ông vẫn quan hệ như bình thường, nhưng trải qua lần âm ỹ ở bệnh viện kia, Lạc Thành Hòa không động một chút liên mắng con gái nữa, dù sao cũng đã già, vẫn nên khác một chút. Hơn nữa Mai Phương đi tìm cô, nói qua chuyện bọn họ năm đó, Mai Phương hy vọng cô đừng hận ba nữa, bởi vì người sai, ích kỷ thật sự là bà. Vì không muốn con mình chịu khổ, cam nguyện làm người thứ ba. Mai Phương xin lỗi cô, nói thực xin lỗi cô.

Lạc An Hải không nhận lời xin lỗi của Mai Phương, cô trực tiếp nói với Mai Phương, cô sẽ không tha thứ cho bà, nhưng cũng không hận quá mức, quá một mối, cô đã từng trải qua loại mối này, cho nên lần

này cô không muốn hận nữa.

Cô không thể nói ba không sai, nhưng lỗi của ba cô không thể bình luận, Lạc Thành Hòa dù sao cũng là ba cô, cô không muốn hận ông nữa, không muốn lặp lại chuyện đời trước.

Cha và con gái hai người đều học cách làm thế nào để ở chung, tuy rằng hiệu quả không tốt lắm, nhưng Hàn Định Duệ cảm thấy ít nhất đã bắt đầu “Chuyện tạp chí em nghĩ nên làm gì bây giờ?” Hàn Định Duệ hỏi cô.

Cậu và Lạc An Hải chính thức ở cùng nhau đã hơn nửa năm, mỗi ngày tạp chí đều truy lùng bọn họ phát triển đến đâu, lại càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí còn hư cấu khúc mắc tình yêu giữa hai người. Ví dụ như : Hàn Định Duệ người con riêng này vì muốn tài sản nhà họ Lạc nên thi triển mọi thủ đoạn, rốt cục đạt được tâm nữ vương. Nữ vương hoa tâm tuyệt tình lần này rốt cục đã gặp hạn trong tình yêu, nghe đồn đã chuẩn bị từ bỏ quyền kế thừa nhà họ Lạc, cam tâm giao xí nghiệp Lạc thị.

Lạc An Hải xem xong trực tiếp quăng tạp chí vào thùng rác, toàn mà máu chó suy tưởng!

Nhưng mà..... Cô nhìn cô và người đàn ông kia tay trong tay, bây giờ hai người đang hẹn hò, mặc dù mặc trang phục cặp đôi mới nhất thời trang nhất nhưng Lạc An Hải vẫn cảm thấy chuyện này thật ngốc. Nhưng Elle lại nói hẹn hò phải mặc đồ đôi, cô chỉ cười nhạt, nhưng Hàn Định Duệ lại tán thành. Lạc An Hải phản kháng không có hiệu quả, đành phải mặc vào.

“Ai, em thực sự không có hứng thú với vị trí tổng giám đốc Lạc thị?”

Lạc An Hải liếc cậu, gợi lên khóe miệng cười như không cười “Theo em thực sự không phải vì tài sản nhà họ Lạc sao?”

Hàn Định Duệ nhú mày nhìn cô “Em nói xem?”

“Em nói.....” Lạc An Hải dừng chân, thô lỗ kéo lấy cổ áo cậu, mắt đẹp híp lại “Anh không dám” Hàn Định Duệ vươn tay kéo cô vào lòng, thuận thế cúi đầu, “Biết nguyên nhân anh và em cùng nhưng là gì không?”

“Là gì?”

“Bởi vì.....” cậu ở cô bên tai nhẹ giọng nói; “Anh yêu em” Lạc An Hải hừ lạnh, rất là khinh thường

“Không có câu nào khác sao?”

“Được rồi” Hàn Định Duệ ôm cô vào ngực “Cưng à, em muốn giải quyết mấy chú chó theo dõi kia thế nào?”

Lạc An Hải liếc nhìn mấy người lén lút tránh ở góc một cái, sau đó ôm mặt Hàn Định Duệ “Giải quyết như vậy ” Dứt lời, trực tiếp hôn lên miệng của cậu. Sau đó, không chút ngoài ý muốn, một màn trên bị chụp lại, trực tiếp dùng làm trang bìa tạp chí.

Ngón tay Hàn Định Duệ nhẹ nhàng đảo qua mặt bìa, ánh mắt dịu dàng _ Cô gái trên bìa, khóe miệng nhướn lên cười. Lạc An Hải buông cậu ra rồi nói : “Biết nguyên nhân em cho phép anh cùng em là gì không?” Cô nâng cằm, bộ dáng kiêu ngạo “Bởi vì, em yêu anh.”

Về phần trên tạp chí lại viết bất quá gì, ai để ý. Cậu chỉ cần biết rằng, cậu đã có được tình yêu của cô, vậy là đủ.

– Hết –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-lan-nua-duoc-khong-anh>